

Mayınlı araziler kapitalist şirketlere hibe ediliyor

Mayıs ayının son haftasında Meclis'te görüşülen Türkiye-Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin temizlenmesi ve tarıma açılmasını öngören yasa tasarısı ülke gündemini bir anda kapladı. Muhalefetin "etkin muhalefeti" sonucunda

görüşmeler tıkanmıştı. Sert tartışmalar Suriye sınırının İsrail şirketine peşkeş çekileceği üzerinde yoğunlaşmış Başbakan'ın "tarihi özeleştirisi" dahi buna engel olamamış, aksine yangına bir çap çıra olmuştu. Gündemi günlerce meşgul eden

mayınlar 1950'li yıllarda Adnan Menderes döneminde Hatay'dan başlayıp Kilis, Antep, Urfa, Mardin ve Şırnak'a kadar uzanan 216 bin dekar alana döşenmiştir. Türkiye'de resmi olarak 3 buçuk milyon adet mayın mevcut. Bu

kadar ürkütücü sayıda mayına sahip olan bir ülkenin cumhurbaşkanının PKK'nin gerçekleştirdiği mayınlı pusuya "terörün en kallesçe" yöntemi tanımlaması ise abesle iştigal olsa gerek.

Sayfa 8

**İbrahim Kaypakkaya
bugünün ve geleceğin
kazanılmasında kızıl
bir meşaledir -4-**

Sayfa 2

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 43

* 12-25 Haziran 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

► Bizi değil, failleri yargılayın

"Failler belli, kayıplar nerede?" şiarıyla 219 haftadır Galatasaray Lisesi'nin önünü mesken eyleyen kayıp yakınları ve insan hakları savunucuları, "aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, onları unutmayacağız" diyor. Bunun en somut örneği de 219. Haftada konu edilen 12 Eylül 1980'den hemen bir gün sonra gözaltına alınan Cemil Kırbayır'ın annesiydi. Anne, "Ölüme direneceğim! Cemilimi görmeden, mezarını bulmadan ölmeyeceğim!" diyerek bu kararlılığı ifade ediyordu. Sayfa 7

► Çevreciler Boğaz Köprüsünü Süpürdü

Doğal yaşam alanlarının katledilmesine karşı bir araya gelen Munzur Çevre Derneği üyeleri ve Bergama köylüleri 5 Haziran Dünya Çevre Günü vesilesiyle, yapılmak istenen barajları ve siyanürlü altın arama işletmelerini protesto ettiler. "Polis stop! Önce dinle sonra döv!" pankartını açan kitle, Boğaz Köprüsü'nü bir süre trafiğe kapatarak sürücülere karanfil dağıttı. Sayfa 5

İyi şeyler oluyor!

Krizi bahane eden ve patronlar için "Kurtarma Paketleri" hazırlayanlar, işçi ve emekçilere dönük sömürü saldırılarına son hızla devam ediyor. Egemenler, saldırılara karşı mücadele edenlere ise artık "aba altından" değil açıktan sopa gösteriyor. İşçiler ise bir yandan patronlarla mücadele ederken bir yandan da sendika ağalarını uyarıyor.

Başbakan Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Gül'ün "İyi şeyler olacak!" mesajlarının ardından, Kürt meselesi daha yoğunlukla tartışılırken, egemenler cephesinde sorunun temel "çözüm" yöntemi Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un açıklamalarıyla bir kez daha açığa çıktı: "Son 'terörist' bulunup imha edilinceye kadar savaşa devam!"

Ezilenler açısından ise "iyi şeyler", tamamen mücadeleye bağlı olarak geliyor. Evet, emek cephesinde gerçekten iyi şeyler oluyor ve olmaya da devam edecek. İşte emek cephesinde olan iyi şeylerden birkaçı:

Özelleştirilen Mersin Limanı'ndan sendikacı oldukları için atılan işçilerin, patronun tüm oyunlarına rağmen kararlı bir şekilde sürdürdükleri direniş zaferle sonuçlandı. İzmir'in Karşıyaka Belediyesi'ne ait Kent AŞ'de, işten çıkartılan 291 işçi direnişlerine kararlılıkla devam ediyor. 16 Haziran'da bir yılını dolduracak E-Kart direnişi, patronun tüm baskılarına rağmen sürüyor. Sinter işçileri ise bir yandan mahkeme sonucunu beklerken, bir yandan da fabrika önündeki direnişini içerdeki işçilerin desteğiyle sürdürüyor. ATV-Sabah direnişi de emek cephesinde yeni ve canlı bir soluk olarak devam ediyor.

Entes Elektronik Fabrikası'ndan "yaramazlık yaptığı" için işten çıkarılan Gülistan Kobatan fabrika önünde tek başına direnişte! Bir yılı aşkın süredir Sefaköy ve Düzce'de devam eden Desa direnişinde tüm davalar direnişçiler lehine sonuçlanırken, Desa patronu "direniyor!" Direnişçiler ısrarlı "Zafer bizim olacak!" TİS sürecinde olan Harb-İş üyesi işçiler, masada çözüm yolu bulunmayınca haklarını sokaklarda aramaya başladı. Genel-İş üyesi işçiler ise İstanbul Kadıköy'de ödenmeyen alacakları için alanlarda haykırdıkları sloganlarıyla muhatap bulmaya çalışıyor.

Kriz de var, çare de...

İşsizliğin yakıcı bir sorun olmaya devam etmesi karşısında panikleyen patronlar kendi suçları olan işsizliğe karşı ve bu ülkeyi yönetenlerin halkı hiçbir çözüm sunamaması karşısında kampanyalarla ilgili toplanmaya hevesleniyorlar. Öfke-

nin önünü kesmek, perdelemek için önce millet, vatan, bayrak vs. ile başlayan küçük tarihsel hatırlatmalarla "biz neler atlattık neler" demeye getiren patronlar "aynı gemide" olduğumuzun altını çiziyorlar. Halktan yine bir şey istiyorlar. Evet, istemeye yüzleri var hala. Sayfa 9

İşçi-köylü'den

**Direnişlerin yanında olalım!
Mücadeleyi yükseltelim!**

Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

**Ahkâm kesmenin değil
birlikte esmenin zamanıdır**

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

**KESK'e yönelik saldırılar
tüm emek ve demokrasi
güçlerini hedeflemektedir**

Sayfa 4

Pusula

**Pratiği proleter olmayanın
proletaryadan yana
olması beklenemez!**

Sayfa 11

Evrensel Bakış

**"Devler" çöküyor, "büyük
devin" uyanma zamanıdır!**

Sayfa 13

Saldırlara karşı tek alternatif mücadeleyi yükseltmektir!

Son dönemde yaşanan tüm gelişmeler, yaşadığımız coğrafyayı da içine alan bölgedeki çatışmalı sürecin, bundan böyle daha da yükselerek sürecine işaret ediyor. Emperyalist projeler kapsamında ortaya çıkan bu yükseliş, elbette emperyalizmin bölgedeki uzantılarına da hayli ciddi roller yüküyor.

Emperyalist yağma ve talandan küçük parçacıklar koparabilme hayaliyle, emperyalizme olan desteklerini, uşaklık ötesine taşıyanlar arasında ilk sıralarda yer alan ülkemiz komparator egemen sınıfları, bu süreci kendi çıkar hesaplarının da hayata geçirilmesi açısından avantaja çevirmeye çalışmakta, buna dönük hamlelerine hız vermekteler.

Söz konusu hamlelerin başında Kürt meselesine ilişkin hamlelerin gelmektedir; öyle ki Kürt sorununun bugün artık devletin en yetkili ağızları tarafından bile “ülkenin öncelikli sorunu” olarak andlandırılması, dört bir yandan su konuya odaklanmayı da beraberinde getirdi. Bu odaklanma sadece sorunun muhatapları açısından değil, sorunun karşısında, kenarında-kıyısında duranlar açısından da aynı “hassasiyetle” ele alınır oldu.

“Açılım”dan ‘imha-inkara devam’ çıktı!

Aylar önce başlatılan “Kürt açılımı” söylemleri ve sözde bu söylemlerin altını dol-

durmaya dönük bir dizi, daha çok da kültürel alanda yansımasını bulan pratikle, aslında neyin amaçlandığı da ortaya çıkmakta gecikmedi. Böylece “Kürt açılımı” adına hayata geçirilen, ancak tasfiyenin-inkarın-asimilasyonun daha da derinleştirilmesinden başka bir anlam ifade etmeyen pratik adımların atılması ile iflas etmesi bir oldu.

“Açılım” denildiğinde anlaşılması gerekenin ne olduğunu ise, geçtiğimiz günlerde en somut olarak Başbuğ ortaya koydu zaten. Hem de efendilerine yaptığı ziyaret sırasında, hemen onların yanı başında ve de onlardan aldığı gücünü verdiği “sonsuz özgüvenle”!

İtihat Terakki'nin, Türkleştirme politikasını besleyen kafataşçı-ırkçı ideolojisini, Osmanlı'nın her türden komplo ve ayak oyununun mubah sayıldığı devlet geleneği ile bütünleştiren Kemalist rejim, daha Cumhuriyet'in kuruluşundan itibaren, Türk olmayan uluslara karşı ikiye bölünmüş davranmayı, devlet politikası ve TC'nin varlık zeminine haline getirmiş ve bunu yaparken en büyük desteği de yine, Osmanlı'dan devraldığı uşaklık ilişkisine girdiği emperyalistlerden almıştı. Türk olmayan milliyetler, emperyalistlerle birlikte geliştirilen ya da tamamen emperyalist patenti olan politikalarla imhaya uğratılmış, inkar-asimilasyon, TC'nin kuruluşundan sonraki dönemlerde de “olağan” uygulamalar haline gelmişti.

TC'nin üzerinde yükseldiği bu ideoloji, hala onun temel dayanağı olmayı sürdürmektedir. Dünya egemen sisteminin, ezilenler üzerindeki saldırılarını çok yönlü olarak artırdığı günümüzde, tercümesi faşizm olan bu ideolojiye ve onun yön verdiği faşist uygulamalara her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır. Bu faşist uygulamaların bir yanını öteden beri, işçi ve emekçi yığınların

hak alma mücadelelerini bastırmaya dönük saldırılar oluştururken, diğer ayaklarını da Türk olmayan milliyetlere dönük imha-inkar saldırıları oluşturmaktadır.

Bunun içindir ki, Ermeni, Rum vd. Türk olmayan milliyetlerin, soykırım, tehcir vb. yöntemlerle artık “tehlike olmaktan çıkması” ile birlikte, “(Ermeniler kast edilerek) zo'yu bitirdik, (Kürtler kast edilerek) sıra lo'ya geldi” söylemi eşliğinde, onlarca yıldır Kürt ulusu üzerinde hayata geçirilen imha-inkar politikalarından, bugün öyle birden bire vazgeçiyor olmaları zaten mümkün olamaz.

KESK'e dönük saldırı, aynı zamanda sınıfın örgütlenme hakkındır!

Yerel seçimlerin hemen ardından başlatılan saldırılar ise, sadece DTP ile sınırlı kalmayıp, geçtiğimiz günlerde KESK'i de içine alan biçimde genişletildi.

Ancak KESK'e dönük operasyonla ulaşılmak istenen bir başka hedef daha var. Bu hedef, kriz bahaneli saldırılarla hakları bir bir gasp edilmeye çalışılan, işsizliğin, yoksulluğun cenderesine hapsedilmek istenen emekçilere göz dağı verme hedefidir. Emekçilerin örgütüllükleri ve hak alma mücadelesinin araçları olan sendikaların, emekçi kesimlerin gözündeki meşruluğunu ortadan kaldırmak, buralarda örgütlenmenin önüne geçmektir. Yani KESK'e dönük saldırı, aynı zamanda işçi ve emekçilerin örgütlenme haklarına, örgütüllüklerinin tasfiye edilmesine dönük saldırıların bir parçasıdır. Emekçi kesimlerin, krizle birlikte artan saldırılar karşısında başlayan kıpırdanışlarının ve giderek kitleselleşen mücadelelerinin önü, bunlar iyice yükselmeden ve engellenmesi artık imkansız hale gelmeden kesilmek istenmektedir. Bunun içindir ki, KESK'e dönük saldırının bu yönü üzerinde de önemle durmak gerekmektedir. Çünkü bugün KESK'i içine alan saldırıların, çok geçmeden sınıfın diğer örgütüllüklerini de hedef alması kaçınılmazdır. Bu süreç egemen sınıflar açısından sadece Ulusal Hareketi değil, tüm toplumsal muhalefeti, özellikle

de sınıfsal zeminde yükselen mücadeleleri tasfiye etmeyi, önünü kesmeyi hedefler biçimde ele alınmaktadır. Sadece ülkemizde değil, egemen sınıflar tüm dünyada, emekçi halkların ve ulusların sistemi hedefleyen, onu zayıflatan mücadelelerini ezme-sindirir-yok etme yönelimine girmiş bulunmaktalar. Sosyal/siyasal patlamalar beklentisi, bu saldırıların onlar açısından hayati önemde görülmesini de beraberinde getirmektedir.

Pek de “iyi şeyler” olmuyor!

İlker Başbuğ'un ABD ziyareti sırasında, imha-inkar politikalarının artarak sürecine dair yaptığı açıklamaların, Obama'nın Mısır'da, “seçilmiş” bir kitle önünde Müslümanlara hitaben yaptığı konuşmayla aynı döneme denk gelmesi bir tesadüf değildir.

Obama'nın, aba altından sopa göstererek yaptığı ama bunu da İslami sirkaç jestle, ikiye bölünmüş hoşgör-ü-barış maskesiyle gizlediği açıklamadan anlaşılması gereken çok nettir. Ortadoğu halklarına açık açık söylenen şeyi şöyle özetleyebiliriz: “bölgedeki gerici rejimleri desteklemeyi sürdüreceğiz ve yenilerini oluşturacağız. Bunun içindir ki, bizimle iyi geçinin! İyi geçinmenin yolu ise, bize karşı direnişi bırakmanızdan, bölgedeki yağma ve talan politikalarımızın önüne engel oluşturmamızdan geçmektedir. Ya teslim olursunuz ya da işgal-katliam saldırılarımızı sürdürürüz!”

Efendileri Ortadoğu halklarına “gözdağı” verirken, uşaklarının da efendilerinin kalelerinden benzer çıkışlar yapması haliyle kaçınılmaz olacaktı. Ortadoğu'ya dönük projeler kapsamında üstlenilen yeni roller söz konusu. Bu rol, Afganistan ve de Pakistan özgünlüde yeni görevler üstlenmeyi de kapsıyordu. Emperyalistlerin Afganistan ve Pakistan halkına dönük saldırılarının kapsamını genişlettiği bir dönemde üstlenilen görevin, bu saldırılarda aktif rol alma, çatışmalı bölgelerde fiili görev yapma olduğu ise artık bir sır değil.

Türk egemen sınıfları bu rolün karşılığını ise, Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük saldırılarda emperyalistlerin tam desteğini sağlayarak almak istemekteler. Bugüne kadar aldık-

ları desteğin yetmediğini, desteğin genişleyerek sürmesini beklemekteler.

Zaten Başbuğ da yaptığı açıklamada tam da bu noktaya işaret etmekte ve “Biz Afganistan ve Pakistan'da kendimizi sizin için ateşe atarız ama siz de PKK'yı tasfiye saldırılarımıza daha fazla destek verin” demektedir.

Başbuğ'un imha-inkar saldırılarının artarak sürecinin ilanı olan bu açıklamaları, “Kürt açılımı” ile öğünen hükümet cephesinde yankı bulmakta gecikmedi.

Erdoğan'ın Başbuğ'a tam destek veren açıklamaları, daha dün kadar ciddi bir çatışma içindeymiş gibi görünen asker ile “sivil” arasında, gerçekte tam bir uyum olduğunu göstermenin yanı sıra, Kürtlere dönük politikalarda “yumuşama” bir yana, bu politikaların daha da saldırgan bir üslupla sürdürüleceğini ve de egemenler cephesinde bu noktada tam bir uyumun hakim olduğunu da göstermiştir. Aynı şekilde Cumhurbaşkanı Gül'ün “Kürt sorununda iyi şeyler olacak” derken, gerçekte pek de iyi şeylerin olmadığını/olamayacağını da...

Tek alternatif mücadeleyi yükseltmektir!

Hem coğrafyamızdaki hem de bölgedeki çatışmalı ortamın giderek kızıştığı bu süreç, ülkemiz egemen sınıflarının uşaklık pozisyonunu ne kadar ileri taşıyabileceklerine dair oldukça önemli veriler sunarak işleme devam ediyor.

Mayınlı arazilerin Siyonistlere kiralanan istenmesine ilişkin tartışmalar, Kürt meselesine ilişkin tartışmaları gölgeleyecek gibi olduysa da, PKK'nin askeri kolu KCK'nin Nisan ayında başlattığı ateşkesle ilişkin sürenin 15 Haziran'da dolacak olması, tüm dikkatlerin yeniden Kürt sorununa odaklanmasını getirdi. Ancak KCK 15 Haziran'ı beklemeyerek, sürenin dolmasına birkaç gün kala, ateşkesi 15 Temmuz'a kadar uzattığını açıkladı.

Ancak faşist TC'nin bu ateşkes sürecinde de ordusunu, polisini ve tüm olanaklarını seferber ederek, imha saldırılarını boyutlandıracağı artık netlik kazanmıştır.

Bundan böyle esas belirleyici olan Kürt Ulusal Hareketi'nin, artan imha saldırıları karşısındaki tutumu olacaktır. Egemen sınıfların saldırıları, tüm ezilenlere direnmekten başka bir alternatif bırakılmaktadır. Gerek ezilen uluslar gerekse ezilen-sömürülen emekçi yığınların kurtuluşu ise, bu alternatif hayata geçirmekten geçmektedir!

Sınıfsal Yaklaşım

AHKÂM KESMENİN DEĞİL

BİRLİKTE ESMENİN ZAMANIDIR!

Önce Başbuğ'un ABD'den savurduğu tehdit ve meydan okumalar üzerinde duralım. Tam “çözüm”e doğru belli aktörler ılımlı ve uyumlu konuşur, artık somut adımlar beklenirken bu konuşma da nereden çıktı diyenler, sürecin arka planına bakmayı unutup, devletteki rol dağılımını hesaba katmıyorlar. Başbuğ'un öteden beri diline doladığı “başarı umudunu kırma hedefi”nden söz etmesi, bu konuda efendileri ABD'den kim bilir kaçınıcı kez destek talebinde bulunması yeni değildir (02.06).

Aynı şekilde, “Gider, arar, bulur ve yok ederim. (...) Kimse TSK'den barış adına operasyon yapmamasını, sessiz kalmasını beklemesin. (...) Terörizmi bitirmek için biz kendi işimize bakıyoruz...” (04.06) şeklinde konuşması da üstlenildiği rol itibarıyla şaşırtıcı bulunmamalıdır. Son süreçte geliştirdiği temaslar ve konuşmalarındaki diğer değişimler dikkate alınacak olursa, Başbuğ'un böyle demeçler vermesi kadar doğal bir durum yoktur.

Ancak sorun daha önce de değiştiğimiz gibi esas olarak “ulusal hareket” cephesindedir. Elbette düşman tarafta nefes olup bittiği iyi gözlenmeli, doğru biçimde analiz edilmelidir. Örneğin Baykal'ın son gezisi ve yaptığı açıklamalar (“kimlikler özgürce yaşamalı” Mardin, 28.05) not edilmelidir. Zira CHP'ye bu süreçte isabetli biçimde anahtar rol biçilmektedir. Yine mayın tartışmaları bağlamında ortaya çıkan tablo önemli-

dir. Her ne kadar yapılan anlaşmanın gereği belli bir takvim işletilmek durumunda olsa da bunun için gerek yürürlük tarihi ile İsrail hesapları, gerekse de çözümlüğü açısından zamanlama dikkat çekici olmuştur. Kaldı ki bu vesileyle gündeme gelen “toprak dağıtımı” tartışmaları ve devletin geleneksel refleksine daha sonra değinilecektir!

Ulusal güçler cephesinde, beklenildiği üzere “eylemsizlik” süreci 45 gün daha uzatılmış, bir o kadar daha uzatılacağı (1 Eylül) işaret verilmiştir. Diğer yandan, 27.05'de medyaya düşen habere göre The Times'a konuşan Karayılan, “İngiltere, İskoçların isteğini kendi parlamentolarını kuralmasına izin vererek kabul etti. Türklerin de bizimle yapmaları gereken bu.” demiştir. Daha ilginç olanı Öcalan'ın 20.05 tarihli görüşmesinde ilettikleridir: “Çözüm olacaksa 1921 Anayasası esas alınmalıdır. Bundan başka bir belge tanımam. (...) 1921 Anayasası, ayrılıkçı bir anayasa değildir, birleştiricidir, Misak-ı Milli sınırlarını kapsar, ayrışma yoktur.”

Her ne kadar “çözüm” konusunda kamuoyunu ayaklandıran egemen sınıf temsilcilerinin açıklamaları olduysa da, Ulusal Hareket'in belli bir safhadan sonra “taktik” adımların ötesinde de lar “gerlendirilmesi gereken “ateşkes” süreçleri ve “barış” politikaları ile örülü dönemler, birbirine eklenmek suretiyle 90'ların ikinci yarısıyla birlikte 2000'li yıllar savunma konsepti ağır-

lıklı kat edilmisti. Bunda İmralı faktörü, Öcalan'ın tutsak edilmesi önemli bir rol oynuyordu. Ama sorun bunun da ötesine ve öncesine gidiyor ve politik bir tercih olarak şekilleniyordu. Ayrıntısı Ulusal Hareket'in kongre belgelerinde var olan bu yönelim, günümüzdeki konumlanışa ışık tutmaktadır.

A. Gül'ün “iyi şeyler olacak” sözleri rastgele sarf edilmemiştir. Bildikleri, hesapladıkları bir takım husus ve planlar, güvendikleri güçler ve kurumlar olmadan bu tür konuşmaların yapılması sık rastlanan bir durum değildir. Nitekim bütün spekülasyon ve tartışmaların ardından, henüz somut bir sonuç ortaya çıkmadığı halde Tayyip Erdoğan'ın, “Şimdi çözüm konusunda sonuca çok daha yakınız. (...) Kanı durdurmak, bölgeyi huzur ve istikrarla kavuşturmak konusunda son derece kararlıyız.” (31.05) şeklinde konuşması dikkate değerdir. Bu nedenle, Başbuğ'un verdiği demeci “kendisi içinde” değerlendirmek gerekir.

Ancak yine de bütün bunlardan “uzlaşma” ve “çözüm” üretileceğine dair kesin bir hüküm yaratmak da yanıdır. Zira egemen sınıfların öngördüğü hesapların Ulusal Hareket cephesinde ne kadar karşılık bulacağına dair önceden belirleme yapabilmek için elimizde yeterince “veri” olduğu söylenemez. Bu konuda çeşitli değerlendirmeler, yorum ve açıklamalar üzerinden görüş ileri sürmek doğru değildir. Belli endişeleri paylaşmak ve uyarılarda bulunmak başka bir şey, kesin yargılarda bulunmak başka bir şeydir. Bu manada kimi çevrelerin iftiraya varan boyuttaki tutum ve nitelemeleri yakışsızdır, yanlışır.

Kimse, faşist diktatörlüğün kudurmuş biçimde DTP, KESK vd. kurumlara yönelik saldırıları başta olmak üzere,

Ulusal Hareket'in demokratik mevzilerine yönelik baskı ve terörden dolayı farklı bir yönelim içerisinde olduğunu düşünmemelidir. Ortada çelişkili bir durum yoktur. Egemenlerin kininde değişen bir şey olmayacağı gibi, imha ve inkâr pratiğinde de “dur” komutuna kadar bir şeylerin değişmesini beklemek safıktır.

Bütün bunlar, komünistlerin belirleyeceği politikaların ve takınacağı tavır nereye kadar işlevsel olacağıyla da yakından alakalıdır. Komünistler ulusal sorunla ilgili pasif konumdan çıkış yapmak için önemli bir eşikte fırsat yakalamışlardır. Başka bir ifadeyle bu fırsat yalnızca çatışmanın esas tarafları açısından değil komünistler için de geçerlidir. Sorun bunun ne kadar kullanılabileceğidir.

Bu fırsatın ancak Ulusal Hareket'in yanında yer alarak, onunla saf tutarak kullanılabileceği açıktır. Sorun, soyut biçimde yalnızca bu fırsatı kullanmak değildir. Marksist-Leninist-Maoistlerin, sınıf mücadelesinin, başka bir deyişle demokratik halk devriminin görevlerini yerine getirmek adına yürüttüğü faaliyetlerdir. Dönemin koşulları içerisinde çok daha önemli ve etkili adımlar atmanın olanakları belirmiştir. Fırsattan kast edilen budur...

Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında yer almak, birlikte saf tutmak; onun politikalarına tabi olmak, kaba tabir ve yakıştırmalar ile “kuyrukçu” pozisyona sürüklenmek değildir. Belirlenecek politika yanlış, duruş ilkesiz olursa, “etkisiz eleman” konumuna savrulmak kaçınılmazdır ancak yukarıda savunulan yaklaşımların ilk elden mahkûm etmeye çalışanların esas derdi başka bir şeydir ve işte onlar tam da aksi yönde başka bir anlayışı temsil etmektedir. Bu anlayış, özellikle gelinen süreç iti-

barıyla devrimci-ilerici saflarda kendini daha bariz şekliyle ortaya koyan sosyal-şovenizmdir.

Ulusal Hareket(ler)'in desteklenme kriterleri hususunda burada uzun boylu açıklamalara girmeyeceğiz. Konuyu burda sürdürür diğer yayınlarımızda da işlemekteyiz. Burada özellikle değinmemiz gereken nokta, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, özünün ve esasen “ayrılma hakkı” olmasının başka bir şey, o ulusu temsilen irade kullanan Hareket'in bu yönde tercih kullanmadığı durumda onun yönelimine onay verme/sayıgı göstermenin başka bir şey olduğudur. Bu durum hiç kuşkusuz tersi açıdan da geçerlidir. Ayrılma kararının her durumda desteklenmesi düşünülemez...

Faşist Türk devletinin Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etmek, özellikle askeri gücünü yok etmek hedefiyle hareket ettiği, taviz noktasında ise en geri noktada ısrar edeceği görülmektedir. Buna karşılık, yürüttüğü savaş ile geldiği aşamanın “bilincinde” olmasına rağmen, bundan sonrasında ilişkin hedefleri küçülen ve ufku daralan Ulusal Hareket'in “pazarlık gücü” bakımından konumlanışı daha zayıf görünmektedir. Yukarıda en yetkili ağızlardan alıntılıdığımız en son çözüm formülasyonları bu duruma örnektir. Bunun esas sebebi hareketin ideolojik-sınıfsal durumu ve yapısal sorunlarıdır.

“Demokratik çözüm” gerçekleşmesinde, Ulusal Hareket'i temsilen hareket eden güçler ile aracı/arabulucu konumundaki çevrelerin (Barış Meclisi, Aydınlar Girişimi vd.) ileri sürdüğü çeşitli talepler dillendirilmektedir. Kültürel nitelikli haklar/özgürlükler ile savaşın yarattığı çok yönlü ve boyutlu tahribatın giderilmesine yönelik bu taleplerin büyük bir bölümü demokratik içerikli ve geçtiğimiz süreçte çeşitli kampanyalar zemininde savunulmuş, dillendirilmiştir. Bu ve benzeri taleplerin ileri sürülmesi, şu süreçte yine ve yeniden savunulması yanlış değildir. Bunların ulusal sorunu çözeceği, “kendini kaderini tayin hakkı”, “tam hak eşitliği” gibi kavramların içini dolduracağı gibi yanlışlamalara düşüleceğine dair eleştiriler haksızdır.

Ulusal mücadele ve Kürt ulusal dinamikleri üzerinde etkili olabilmenin, bu süreçte söz sahibi olmanın yalnızca Halk Savaşı pratiğinde ilerlemekten geçmeyeceği anlaşılmalı, bilinmek zorundadır. Kaldı ki Halk Savaşı pratiğinin akışı da bununla dolaysız bir etkileşim içerisinde. Burada kast edilen ülke ve bölge çapında demokratik alan düzeyinde yürütülecek ortak ve özel kampanyalara yön verecek politikalarıdır.

Ulusal sorunun ancak proletarya önderliğinde gerçekleştirilecek bir devrim sonrasında, uluslar için tam hak eşitliğinin tanındığı, kendi kaderlerine mutlak biçimde hükmetme fırsatlarının sunulduğu bir düzende çözüleceği açıktır. Bunun dışında, “demokratik” kisveli bütün “çözüm”ler altında, hiçbir ulusun “ezen” konumda dahi özgür olamayacağı açıktır. Böyle bir tartışma ve açıklamayı burada derinleştirmek gereksizdir. Anlatmaya çalıştığımız, doğal olarak inisiyatifimizde olmayan Ulusal Hareket'in yürüttüğü mücadele ve “çözüm” faaliyetine ilişkin politikamızla ilgilidir. Telkin, öneri ve genel politikalarımız başka, pratikte hangi ağırlığı oluşturacağımız ve nerede duracağımız başka bir pozisyonu ifade etmektedir!

Limanda komplolara rağmen direniş!

Özelleştirme politikalarının bir sonucu olarak Mersin Limanı, PSA-Akfen Ortak Girişim Grubu'na satılmıştı. Bu özelleştirmenin ardından yaşadıkları sorunların çözümünü

işten çıkarmadan bir ay önce yeni elaman aldılar. Şu anda Liman'da sigortasız çalışan işçiler var."

Aziz Orhan: "Sendikaya üye olduk diye bizi işten attılar."

sendikal mücadelede gören Akan-Sel işçileri, TÜMTİS'te örgütlendiler. Hemen ardından ise hiç yabancı olmadığımız bir olay yaşandı. İşçiler, kriz bahanesiyle işten atıldı. Bu saldırı ile ilgili işçiler gazetemiz Mersin Bürosuna şu açıklamaları yaptılar:

Ali İhsan Solmaz: "Bu bize pek inandırıcı gelmedi. Çünkü bizi

Mirze Demirkıran: "Sendikaya üye olduk, bizi işten çıkardılar."

Mersin International Port (MIP) adını alan Mersin Limanı'nın yüklenme, boşaltma ve nakliye işlerini yapan AKAN-SEL Nakliyat'ta çalışan işçiler daha önce de çalışma koşullarının düzeltilmesi için eylem yapmışlardı. AKAN-SEL Nakliyat yetkilileriyle yapılan görüşmeden sonra işbaşı yapan işçiler, şartlarda bir de-

ğişme olmayınca TÜMTİS'te örgütlendiler. Çalışma koşullarının kötü olması ve insanca yaşayacak bir ücret talebiyle sendikalaşan 60 işçi, TÜMTİS'in Çalışma Bakanlığı'na 30 Aralık'ta çoğunluk tespiti için başvurmasından 6 gün sonra işten atıldı. Mersin Limanı özelleştikten sonra TÜMTİS'in limana giren ilk sendika olması da işçilerin mücadelesinin bir diğer önemli yanını oluşturuyor.

"Kararlıyız, kazanacağız, başka yolu yok!"

İşten atılan 60 işçi dışında, diğer sendikali çalışan işçiler içeride her gün mesai saatiyle sınırlı kalmaksızın direndiler. Bu süreçte de işlerini geri isteyen işçilere, işlerinden kovulan yeni işçiler eklendi, sayı 192 oldu. Sloganlarına her gün yeni sesler eklendi.

İşçiler arasında ilk defa bu tür bir direniş görenler de vardı, şimdiye kadar hiç bu tür olaylara duyarlı olmadığı için hayatı boş yaşadığını düşünenler de. Yaşadıkları sürecin de verdiği duyarlılıkla şehir ve ülke gündemlerine duyarlı kalmayan işçiler, sömürünün ve haksızlığın sadece limanda olmadığını, hayatın

her alanında olduğunu gördüler. Fİ-listin'deki işgale karşı ses yükseltmek için her akşam yapılan basın açıklamalarına katılarak bunu gösterdiler. Direnişleri boyunca hiçbirinin gözlerinde yılgınlık görülemedi. Her konuşmayı, her sohbeti "**Haklıyız, kararlıyız, kazanacağız**" vurgusu damgalıyordu.

Ve aylar süren kararlı bir direnişin ardından MIP (MPO) tarafından taahhüt edilenler:

• İşçilerden son olarak taşeronun değişmesi ile işten fiili olarak çıkan 80 işçi geri alınacak.

• 127 gündür direnen 124 işçiden 70 işçi alınacak ve kalan 54 işçi en geç bir ay içinde işe geri dönecek.

• Direnişte olan tüm işçilere 1.000 TL tazminat parası verilecek.

• İleri giren işçiler sendikal mücadeleyi sürdürecektir.

• En son çıkan 80 işçi 11 Mayıs Pazartesi günü iş başı yapacak, geri kalan 70 işçinin işe başlaması için gerekli hukuki işlemlere başlanacak ve işlemler biter bitmez işe geri dönecekler.

• Akan-Sel'den kalan kıdem tazminatlarını MPO ödeyecek.

İşte işçilerin zaferle çıktıkları di-

reniş döneminde yaşananlar sadece bunlar değil. Sendikaların işyerinde örgütlenmesinin önüne geçmeye çalışan patronun, yine bu süreçte türlü oyunlar, çirkin işbirlikleri ortaya çıktı. Geçtiğimiz süreçte işçileri sendikadan istifa ettirmeye zorlayan patronun, aynı dönemde işçilerin sendikaya üyeliklerinin onaylandığı Mersin 7. Noter'den işçilerin noter işlem numaralarını alarak bu numaraları Mersin 3. Noter'e götürerek işçilerin üyelik iptali için geldikleri takdirde masrafların işyeri tarafından ödeneceği yönündeki anlaşmaları ortaya çıktı.

Söz konusu işçiler ve işçi direnişleri olunca bin türlü "değer" üzerine yemin eden noterlerin bile işbirliği yaptığını gören işçiler bu gerçeği kanıtlamak için 3. Notere giderek üyelik iptali başvurusu yapıp masrafları ödemek istediklerinde normal dışı bir uygulama ile işçilere masrafların işyeri tarafından ödeneceğini bildirdi. Bu da bizlere haberin gerçek olduğunu kanıtıyor.

Kazılan bütün bu kuyulara rağmen direnişlerini zaferle sonuçlandıran işçiler, direnişlerinin önünde duran bütün engellemelere karşı daha da kararlı hale geldiklerini dostta düşmana ilan ettiler. (Mersin)

Krizi fırsata çevirenler

Koç krize daha da büyüdü!

Ülkemizde komprador burjuvazinin en büyük temsilcilerinden Koç Holding krizi fırsata çevirenlerin başında geliyor.

İşsizliğin resmi açıklamalarda bile rekor düzeye yaşandığı şu günlerde birileri bu işten kârlı çıkmışa benziyor. Örneğin Koç grubu yaşanan ekonomik krize rağmen kârını yüzde 61 oranında arttırmayı "başardı"!

Yılın ilk dokuz ayında net kârını 2.5 milyar TL'ye yükseltti, konsolide satış gelirlerini yüzde 30 arttırarak 44 milyar TL'ye, faaliyet kârını yüzde 83'lük bir artışla 4.9 milyar TL'ye yükseltti.

Koç'un bu "olağanüstü başarısı" diğer Türk şirketlerine de örnek olarak gösteriliyor. Koç holding CEO'su Bülent Bulgurcu ekonomik krize karşı hazırlıklı olunması gerektiğinden dem vurmuş. Bulgurcu'ya göre, krize karşı işçi, işveren ve kamu kesimi birlikte hareket etmeli!

Ekonomik krize karşı tasarruf tedbirlerinin artırılmasını isteyen Koç Holding'in gözü anlaşılan işçilerin emekçilerin cebinde kalan son kuruşta.

Diğer holdinglerin işçi çıkarmadaki ve ücret düşürmedeki performansı Koç'u yakından takip ettiklerine işaret olmalı!

Milyonlarca emekçi sorumlu olmadıkları bir krizin bedelini öderken krizin gerçek sorumluları krizi fırsata çeviriyor!

Kent AŞ işçileri direniyor

Karşıyaka Belediyesi'nin kuruluşu olan Kent AŞ firmasında çalışmakta olan ve 1 Mayıs günü belediye tarafından işten çıkartılan 291 işçi Örnekköy şantiyesindeki direnişlerine devam ediyor.

1 ayı aşkın süredir direnişte olan ve çeşitli eylemler ile taleplerini yineleyen Kent AŞ işçileri DISK'in çağrısıyla bir yürüyüş gerçekleştirdi. 26 Mayıs günü Karşıyaka Anıt önünde bir araya gelen işçiler ve çeşitli devrimci ve demokrat kurumlar Karşıyaka Çarşısı'ndan yürütülen kitlesel bir yürüyüş ile Belediye binası önüne geldi. Burada ilk açıklamayı Genel-İş Sendikası Başkanı Erol Ekinci yaptı. Ekinci Belediye'nin

sendika hakkındaki "işçiyi malzeme yapma" yönündeki sözlerine tepki gösterirken DISK ve Genel-İş'in işçilerin yanında olmaya devam edeceğini söyledi. Ardın-

dan söz alan DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de sorunun çözülmesi için birçok kişi ile görüşüldüğünü dile getirerek çözüme yanaşılma-

dığını belirtti. Verilen mücadelenin sadece Kent AŞ işçisinin mücadelesi olmadığını, bu mücadelenin herkesin mücadelesi olduğunu da sözlerine ekleyen Çelebi çözülmemesi halinde 15-16 Haziran eylemini İzmir'de gerçekleştireceklerini söyledi.

İşçiler için son görüşme 3 Haziran günü İzmir Valisi Cahit Kırış ile gerçekleşti. Genel-İş 5 Nolu Şube Başkanı Mehmet Çınar ve diğer sendika yöneticilerinin yaptığı görüşmede Vali, işçiler için elinden geleni yapacağını belirtse de belediyeye çıkarttığı işçilerin tazminatlarını hazırladığını söylemekte.

(İzmir)

Sağlığı ticaretleştirmenin bedeli

Emperyalist-kapitalist sistem son süreçte Bursa'da yaşanan olayla birlikte bir kez daha insan yaşamını hiçe saydığını gösterdi. 26 Mayıs Salı günü saat 02.00'de Şevket Yılmaz Devlet Hastanesi'nde meydana gelen yangında 8 insanın yaşamını yitirmesi bu anlayışın sonucuydu.

TMMOB Bursa İl Koordinasyon Kurulu'nun yaptığı incelemelerde hastanede "yangın alarmının bulunmadığı, elektrik tesisatında kullanılan kabloların yetersiz olduğu, yangın çıkan bölümde mimari projeye uygun olmayan mekanlar ve fonksiyonların sonradan oluşturulduğu, bu değişikliklerin gerektirdiği mekanik ve elektrik tesisat değişikliklerinin yapılmadığı, kablo bacasından hem elektrik hem de yangının büyümesine neden olan oksijen gibi yakıcı gazın hatlarının geçtiği, yangın kompartümanları ve önleyicilerin yapılmadığı, kablo bacası müdahale kapaklarının yangına dayanıklı olmayan malzemeyle yapıldığı, kablo müdahale kapağının yoğun bakım ünitesine açılacak şekilde konumlandırıldığı, mimari, statik, elektrik, yangın ve mekanik projelerinin ilgili meslek odalarının kontrolünden geçirilmediği, bazı yangın koruma amaçlı akım anahtarlarının, rölelerinin devre dışı olduğu, pano odalarında acil durum yönergelerinin olmadığı" yer almıştır.

TMMOB'un incelemesinin sonuçlarının açıklandığı ve 27 Mayıs günü yangın çıkan hastanenin önünde yapılan eylemde TTB adına da bir açıklama yapıldı. Sağlık-Sen ve Dev Sağlık-İş adına yapılan konuşmalarda ise sağlık hizmetinin taşeronlaştırılması nedeniyle 3 aylık 6 aylık zamanlara bölünmesinin sağlığın doğasına aykırı olduğu ve bu ülkede yaşayan 70 milyon insanın hayatını tehdit ettiği söylendi. (Bursa)

Sabah-ATV grevi, hukuk mücadelesini kazandı!

Sabah-ATV grevi 12 Eylül darbesiyle sona eren Banknot Matbaası Grevi'nden 29 yıl sonra basında uygulanan ilk grev olma özelliğini taşıyor.

13 Şubat günü işyerlerine grev pankartı asan Sabah-ATV direnişçileri, medya grubu Turkuvaz Medya'nın kendilerine açtığı davayı kazandılar. Ayrıca sendikanın (TGS) açtığı işe iade davası da kazanımla sonuçlandı. Ancak patron geri adım atmıyor. Mahkemenin verdiği karara rağmen sömürsünü sürdürmekte ısrarlı!

Emekçiler grevin 107. gününde yani 30 Mayıs Cumartesi, akşam saat 19.00'da yine Taksim Tramvay Durağı'ndaydılar. Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçen kitleye Emine Arslan, YTÜ öğrencileri, Kurt-İş, Entes, Sinter direnişçileri de destek verdi.

Yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde, basın açıklamasına geçildi. Direnişçiler adına basın metnini 2001'de TGS'de (Türkiye Gazeteciler Sendikası) ilk ör-

gütlü kişi olan gazeteci Cengiz Erdiç okudu. Grev pankartının altında, Toplu İş Sözleşmesi imzalanana dek direnişe devam edeceklerini, ne olursa olsun sonunda ATV-Sabah'ta sendikandan kazanacağını söyledi.

Grevin 114. günü olan 6 Haziran'da her hafta olduğu gibi yine saat 19.00'da Taksim Tramvay durağı önünde toplanan basın emekçilerinin Galatasaray Lisesi önüne yapmak istedikleri yürüyüş polis engeline takıldı.

ATV-Sabah'ta greve çıkan on basın emekçisinin sermaye medyasının sansürüne karşı sürdürdüğü direnişte bir engelde polisten geldi. Yapılan görüşmelerde polis Eğitim-Sen ve devrimci kurumları bahane ederek yürüyüşe izin vermedi. ATV-Sabah'ta greve çıkan basın emekçileri polisin bu tutumunu protesto ederek oturma eylemi gerçekleştirdi. Burada yapılan basın açıklamasında, basın emekçilerinin açtığı davayı kazandıkları dile getirilerek buna rağmen Turkuvaz yönetiminin hukuka saygı göstermediği ifade edildi. (İstanbul)

Emekçinin gündemi

KESK'e yönelik saldırılar tüm emek ve demokrasi güçlerini hedeflemektedir

İşçi sınıfı ve emekçilerin kapsamlı saldırılarla karşı karşıya olduğu bir süreci yaşıyoruz. Yeni yasa ve düzenlemelerle yapılan saldırılar, emek örgütlerine ve sendikalara yönelen saldırılarla daha da pekiştiriliyor. Son olarak KESK'e yönelik tutuklamaları bu kapsamda ciddiye almak gerekiyor. Bu saldırılar farklı yönleri ile de değerlendirilebilir. Yurtsever hareketi zayıflatmaya ve özellikle demokratik kitle örgütleri nezdinde güçten düşürmeye dönük adımlar bunlardan biridir. Kamuda esnek çalışma sistemini hakim kılarak sömürüyü yoğunlaştırma çabaları bir başka nedendir. Bunun için KESK'in etkisiz bir pozisyona getirilmesi gerekiyor. Onunla bağlantılı olarak kamuda yetkinin Kamu-Sen'e geç-

mesi hedefi bir başka nedendir. KESK'in tabandan kopuşu ve grup rekabetinin öne çıktığı zayıf bir süreci yaşıyor olması ayrıca ele alınmayı gerektiren bir diğer nedendir. Her biri kendi özgülünde değerlendirilebilecek içeriklere sahip olsa da egemenler nezdinde bütün bunlar ortak bir hedef ve zamanlama ile ele alınabilmektedir. Çünkü herhangi bir özgülde alınacak sonuç diğer noktalarda da sonuca ulaşmanın taşlarını döşemektedir.

Devrimci ve yurtsever sendikacıların bulunduğu şubelerin zayıflatılması KESK'in örgütlü ve diri yanlarında bir gerilemeyi doğuracaktır. Kürt ve Türk emekçiler arasındaki bağın koparılmasıyla emekçilerin birbirine düşürülmesi ve daha kolay teslim alın-

masının da yolu açılacaktır. Diğer yandan KESK içindeki çeşitli kesimlerin -açıkça olmasa da- operasyonlardan yurtsever sendikacıları sorumlu tutması, liberal-reformist anlayışların ve devlet karşısında daha geri tutumların gelişmesine zemin sunacaktır. KESK'in PKK ile birlikte anılması devlet yetkilileri ve Kamu-Sen nezdinde de anti-propaganda malzemesi olarak kullanılacak ve KESK'in üye tabanı daraltılmaya çalışılacaktır. Bütün bu sonuçlar ortaya çıktığında ise işçi ve emekçilere yönelik saldırı yasaları daha rahat hayata geçirilebilecektir.

Egemenler nezdinde bu denklem birçok açıdan avantajlar taşıyordu ve operasyon zamanlaması iyi ayarlanmıştı. Emekçiler nezdinde ise aynı denklem emek güçlerinin birlikteliğine ve mücadeleye işaret ediyor. KESK'e yönelik saldırılara ilk elde refleksel bir karşı koyuşun gelişmesi önemliydi. Ancak devletin tutuklama saldırı sonrası amaçlarını zamana ya-

yarak gerçekleştirmeye çalışacağı biliniyor. Saldırlara karşı mücadele ve desteğin süreklileştirilmesi, pasif eylemliliklerden öte devleti zorlayıcı pratiklerin geliştirilmesi gerekmektedir. Fakat en başta KESK yönetici ve üyelerinin kararlı duruşu bu süreçte belirleyici olacaktır. KESK yönetiminin tabandan kopukluğu üyelerini kitlesel bir şekilde harekete geçirmede birçok güçlüğü doğuracaktır.

Devletin saldırısı her ne kadar emekçilerin örgütlülüklerine yönelse de politik hedefler her zaman önde durmaktadır. KESK'e yönelik saldırı özgülünde bunları iki ana başlıkta toplamak mümkündür. Kürt ulusal sorununda en geri "çözümleri" kabul ettirebilmek amacıyla yurtsever hareketin bu alanda gereiletilmesi ve yalnızlaştırılması amaçlanmaktadır. Diğer yandan kamu hizmet sektörünün sermayenin ihtiyaçları temelinde tümüyle piyasaya sunulması amaçlanmaktadır. Bunun için özelleştirmelerle paralel

olarak paralı ve daha pahalı hizmetlerin yolu açılmıştı. Şimdi ise kamu alanını bütünüyle esnek çalışma sistemine tabi tutacak Kamu Personel Kanunu Taslağı devreye sokulmuş durumdadır. KESK bu saldırılar karşısında mücadele mevzisi bir işlev taşımaktadır. Ancak bugüne kadar ne bu saldırıları ne de toplu iş sözleşmelerini yeterince gündeme taşımış değildir.

KESK'e yönelik saldırılar özgülünde belirginleşen politik hedefler bundan sonra ne yapılması gerektiğine de işaret etmektedir. Kürt ve Türk emekçiler arasındaki bağların güçlendirilmesi ve bu amaçla yurtsever harekete yönelen faşist saldırılara karşı aktif tutum alınması gerekmektedir. Öte yandan toplu iş sözleşmelerinden başlayarak emekçilerin ekonomik ve sosyal çıkarlarını savunmak ve geliştirmeye çalışmak, daha da önemlisi; Kamu Personel Kanunu'na karşı geniş ve aktif bir mücadele örmek gerekmektedir. KESK bunlara yöneldiği ve

başarılı olduğu oranda devletin saldırıları politik amaçlarına ulaşamayacak ve boşa çıkarılmış olacaktır. Saldırıların karşısında Eğitim-Sen tüzüğündeki anadilde eğitim maddesinin çıkarılması örneğindeki gibi gerici ve uzlaşmacı tutumlar benimsenirse bunun KESK'in tükenişine giden yol olacaktır. Aynı şekilde yeni yasal düzenlemelerle hayata geçirilen saldırılara karşı güçlü bir karşı koyuş örülemezse bu kaçınılmaz bir biçimde başta KESK olmak üzere birçok emek örgütünün ciddi düzeye gerilemesine yol açacaktır. Devletin saldırıları parça parça gerçekleşse de tüm emek ve demokrasi güçlerine dönük olduğu ortadadır. Bu nedenle verilecek mücadeleden tüm bu güçlerin birlikteliği ile ihtiyaç duyulmaktadır. En başta devrimci ve demokratlar bu saldırılar karşısında ortak mücadelenin çabasını vermelidirler. Bu aynı zamanda uzlaşmacı sendikal yönetimlere karşı da bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır.

44 rakamının çağrıştırdıkları (ve)

Günlük 9 TL için ölümler burun buruna

Tarım işçileri (hele ki kadın tarım işçileri!), çalışma koşulları, sefalet bile sayılmayacak ücretleri ve yol "kazalarıyla" her yıl bu aylardan başlayarak yaşamımıza giriyor. Onlar için tarlalar, çalışma alanlarına kendilerini götüren yollar ve balık istifi dolduruldukları kamyon ve traktörler hep çileli ve ölümlü tablounun birer parçası...

Bir traktör römorkunu düşünün! Bu römorkta kaç insanı sığdırabilirsiniz? Bahsi geçenin insan olduğunu unutmadan bu sorunun yanıtını ne kadar yükseltebilirsiniz? Bu soruya tarım işçilerini kamyon ya da traktörle tarım alanlarına taşıyan Ceylanpınar ve Antakya'nın

Reyhanlı ilçesine bağlı Karamürsel köyünde 44 diye yanıt veriyorlar.

2007 yılının Şubat ayını hatırlayalım. Urfa'nın Suriye sınırındaki küçük ilçesi Ceylanpınar'da Ortadoğu'nun en büyük tarım alanı olan **Ceylanpınar Tarım İşletmesi**'ne taşeron şirkete bağlı 44 kadın ve çocuk işçi taşıyan kamyon devrilmiş ve 44 kadın ve çocuk işçi yaralanmıştı. 10 işçi ise Çırpı Deresi'nin sularına gömülerek yaşamlarını yitirmişti. Tarım İşletmesi devlete ait olmasına karşın tabii ki devletin bir suçu yoktu ve tüm "hata" taşeron firmaya aitti(!). Yıllık 9 trilyon kârla çalışan İşletme'de günlük 3 TL'ye sigortasız, güvence-

siz ve hatta ölümüne çalışan 10 kadın ve çocuğun hesabı tabii ki ortada kaldı, aradan geçen bunca zamana karşın. Tıpkı 2005'te Bursa'da fabrikada yanan kadınlar gibi...

Yıl 2009! Aradan 3 yıl geçti. Kadınların ucuz işgücü olarak kullanıldığı ve yanarak ya da boğularak öldürüldüğü bu olaylarda kimse cezalandırılmadı, hiçbir önlem de alınmadı.

Ve sonuç; Hatay'ın Reyhanlı ilçesine bağlı **Karamürsel** köyü yolunda tarlaya gitmekte olan ve kasasında yine tam 44 kadını taşıyan traktör devrildi ve bu "kaza"da 5'i ağır olmak üzere 44 kadın yaralandı. Traktörün devrilme nedeni

arkasına yerleştirilen su tankeri ile römorkun piminin çıkması olarak açıklandı. Tarım işçisi kadınlar bu kez de **9 TL** için bu ölüm yolculuğuna çıkmışlar ve bu seferlik kayıp vermeden ama ölümün hemen yanına başlarında onlarla beraber traktör ve kamyon kasalarında yolculuk ettiğini hatırlatarak hastaneye kaldırıldılar.

İyileştiklerinde bu kadınlar yine aynı traktör kasasında kendilerini iliklerine ve son güçlerine kadar sömürecek olan tarlalarına götürecek olan yollara düşecekler; muhtemelen hastanede kaldıkları günlerin yemiyelerini hesaplayarak... (H. Merkezi)

BELEDİYE İŞÇİLERİ ÖZGÜRCE SENDİKA SEÇMEK İSTİYOR

Belediye-İş Sendikası üyeleri, temsilciler kurulunu gerçekleştirmek için Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ne yazılı başvuruda bulunmalarına rağmen salonun hiçbir başvuruda bulunmayan Hizmet-İş Sendikası'na verilmesini protesto etti. Belediye önünde toplanan işçiler eylemin engellenmek istenmesine karşı belediye çatısına "**Baskı ve tehditle değil, özgür irade ile sendika seçmek istiyoruz**" yazılı pankart asarak oturma eylemi gerçekleştirdiler.

TAŞERON SENDİKAYA HAYIR

Belediye-İş 4 No'lu Şubenin örgütlediği olduğu Bayrampaşa Belediyesi'nde patronun Hizmet-İş'e geçmeleri için işçilere uyguladığı baskılar protesto edildi. 27 Mayıs Çarşamba günü Bayrampaşa Belediyesi önünde bir araya gelen sendika üyeleri taşeron sendikalara üye olmayacaklarını hep bir ağızdan haykırdılar.

MÜCADELE ETTİLER, KAZANDILAR

Edirne E-5 karayolu üzerinde kurulu bulunan Genç Tekstil Fabrikası'nda işçiler, patronun alacaklarını ödemediği için TEKSİF önderliğinde mücadeleye başlamıştı. 160 işçi Genç Tekstil'e sipariş veren Türkmen Holding firmasından alacaklarını almayı başardı.

SES, DÖNER SERMAYE PAYLARI İÇİN EYLEMDE

Döner sermaye haklarının eşit bir biçimde dağıtılması için **SES Aksaray Şubesi** tarafından 3 Haziran Çarşamba günü bir eylem gerçekleştirildi. Acil Servis dışında hiçbir yerde çalışmama kararı alan sağlık emekçileri **İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü**'ne doğru bir yürüyüş gerçekleştirmek için Haseki Devlet Hastanesi önünde bir araya geldi. Ancak emekçilerin yürüyüşü polis tarafından engellendi. Yürüyüş için yapılan görüşmelerden sonra kitle bir tramvay ile İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü önüne geldi. Burada yapılan açıklamada döner sermaye paylarının eşit adil bir biçimde dağıtılması gerektiği dile getirildi. Açıklamada İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün basının içeri alınmaması yönündeki tavrı da protesto edildi. (İstanbul)

Sinter patronundan taşeron hamlesi

15 günlük bir aradan sonra gittiğimiz Sinter'de o günün nöbetini devralmış işçileri, ağaç gölgesinde oturanken bulduk.

Sinter direnişinin 163. gününde görüştüğümüz işçiler, henüz somut bir değişiklik yaşanmadığını söylüyorlar. Mahkeme süreci devam ediyor. İşçiler gruplar halinde, Temmuz ortalarına kadar sürecek olan duruşmalara gitmeyi sürdürüyorlar.

İçerideki işçilerin desteğinin hala sürdürdüğünü de söyleyen işçiler, patronun ise direnişi kırma tavrını sürdürdüğünü belirtiyorlar. Müdürlerden birinin adına, taşeron bir şirket kurmuşlar ve taşeron işçi çalıştırmaya başlamışlar.

Direnişteki Sinter işçilerinin bu duruma karşı henüz bir girişimi yok. Ama mahkeme sürecinden ve bunun sonucunda direnişin kazanımla sonuçlanacağından oldukça umutlular. (Kartal)

E-Kart grevi 1. yılını dolduruyor

16 Haziran'da bir yılını dolduracak olan E-Kart grevi sürerken, patronun saldırıları devam ediyor.

E-Kart patronunun Basın-İş Sendikası'na üye 4 işçiyi daha işten atmasıyla gerçekleşen son saldırı ise, içerde çalışmaya devam eden işçilerin de sabrını taşıdı. İşçiler işten atmaları gerçekleştirildiği gün üretimi durdurdular. İşten atılan işçiler de işten atılmalarını protesto etmek için, grevdeki işçilerin ve de çok sayıda kurumun destek verdiği bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İçerdeki işçilerin de katılımıyla 500 kişiye ulaşan bir sayıyla yapılan açıklamada, patronun mahkeme kararlarına dahi uymadığı ve işçilerin haklarını gasp etmeyi, sendikali işçileri işten çıkarmayı sürdürdüğü vurgulandı.

Son işten atmalarla birlikte grevdeki işçilerin sayısı 23'e çıkmış oldu. Yaşanan son gelişmelere ilişkin görüştüğümüz grevdeki E-Kart işçileri, 4 kişinin işten çıkarılması ile birlikte gerçekleştirilen üretimi durdurma eylemine ilişkin bazı ayrıntıları da aktardılar.

İçerdeki arkadaşları, üretimi durdurarak, eş genel müdür ile görüşmeye gitmişler ve "madem arkadaşlarımızı çıkarıyorsunuz, bizi de çıkarın" demişler. Müdürün verdiği cevap ise, "istiyorsanız sizi de çıkarırım. Pazartesi gelmeyin o zaman işe, ben de noter getirip, tutanak tutturur, atarım sizi" demiş. İşçiler bir süre sonra üretimi durdurma eylemine son vermişler. Ancak ertesi gün görüşmeye giden iki kişi daha işten çıkarılmış.

Aynı günlerde, e-kartın ürettiği banka kartlarını protesto etme ve iptal ettirme kampanyası da başlatılan grevdeki işçiler, hem kampanyalarına destek çağrısı yapıyorlar hem de grevlerinin 1. yılında yapacakları eylem hazırlıyorlar. Levent Kanyon'da, Ezcacıbaşı Genel Müdürlüğü önünde yapacakları eyleme tüm emek dostlarını beklediklerini söylüyorlar. (Kartal)

Çevreciler Boğaz Köprüsü'nü süpürdü

Doğal yaşam alanlarının katledilmesine karşı bir araya gelen **Munzur Çevre Derneği** üyeleri ve **Bergama köylüleri** 5 Haziran Dünya Çevre Günü vesilesi ile, yapılmak istenen barajları ve siyanürlü altın arama işletmelerini protesto ettiler. "**Polis stop! Önce dinle sonra döv**", "**Munzur kimliğimiz, kültürümüz, onurumuzdur! Yok edemezsiniz**" yazılı pankart açan kitle Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapattı. "**Munzur'da baraj istemiyoruz**", "Munzur'a uzanan eller kırılın", "**Munzur'un yolları çetelere kapalı**", "Siyanürlü şirket Bergama'yı terk et", "Hasankeyf'e dokunma" sloganları atan kitle, yanlarında getirdikleri karanfilleri yolda bulunan sürücülere dağıtarak köprü-

yü süpürdü. Burada kitle adına açıklama yapan **Oktay Konyar** yaşam alanlarının katledildiğine değindi. Siyanürlü altın arama işletmeleri sırasında birçok alanın katledildiğini belirten Konyar, Munzur'a baraj yapılmasına izin vermeyeceklerini belirtti.

Açıklamanın ardından polis 50 kişiyi gözaltına aldı.

(İstanbul)

Sarıgazi

7 Haziran Pazar günü İstanbul Sarıgazi'de saat 13.00'te **Munzur Kültür Derneği** tarafından Dünya Çevre Haftası nedeniyle ile Munzur'daki barajlara, siyanürlü altın aramalara, Hasankeyf'teki doğa katliamına ve çevre sorunlarına dikkat çekmek

için bir eylem örgütlendi. Demokrasi Caddesi'nde toplanan kitle slogan, ıslık ve sesli ajitasyonla birlikte merkeze kadar yürüdü. Burada **Munzur Kültür Derneği** adına basın açıklaması okundu. Basın metninde çevre katliamı sonucu oluşabilecek so-

runlara dikkat çekildi. Son olarak, Boğaziçi Köprüsü'nde Bergama köylülerinin ve Munzur Çevre Derneği üyelerinin gözaltına alınmaları protesto eden metin okunarak eylem sonlandırıldı. (Sarıgazi'den bir İK okuru)

Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz!

Onlar; kahvelerde gününü geçiren, bir karnada oturan, boyun eğen, verilene razı olan ve sistem için "en iyi" emekli olmayacaklarını haykırmak için 4 Haziran günü Taksim Gezi

Parkı'nda toplandılar. Daha önce de "emeklilerin sendikası olmaz" diyenlere inat sendikalarını kuran ve 45 şube açan Emekli-Sen'liler Taksim'de bir araya gelerek sistemin sendikalarına yönelik saldırılarını protesto etmek ve insanca yaşayabilecekleri bir maaş almak için bir günlük açık grevi yaptılar.

Açlık grevini basın açıklamasıyla başlatan Emekli-Sen'lileri birçok demokrat kurum, kuruluş ve sendika da yalnız bırakmadı. Sık sık slogan atan kitleyi bir süre sonra çembere alan kolluk kuvvetleri, zor kullanılarak pankartı ve grev çadırını söktüler.

"Tek başına olsan da direnebilirsin!"

Emek cephesine dönük kapsamlı saldırılara yanıt olarak ortaya çıkan çok sayıda direnişten biri de, **Dudullu Organize Sanayi Bölgesi**'nde bulunan **Entes Elektronik Fabrikası**'ndan çıkarıldığı için direnişe geçen **Gülistan Kobatan**'ın direnişi. Gülistan Kobatan, 1.5 yıldır çalıştığı fabrikadan çıkarılmasıyla birlikte başladığı fabrika önündeki direnişini, bir aydır kararlılıkla sürdürüyor.

Kobatan'ı, direnişinin 21. gününde ziyarete giderek fabrikanın geçmişini ve de direnişe giden sü-

reci içeren sohbetimize başladık. Entes yaklaşık 20 yıllık bir fabrikaymış. Fabrikada yaklaşık 150 kişinin çalıştığı ancak bugüne kadar hiç sendika girmediklerini söylüyor Kobatan.

İşçilerin büyük bölümü uzunca yıllardır çalışıyormuş. Kendisi 1.5 yıl önce girmiş fabrikaya. Onun gibi yeni işçilerin sayısı az değilmiş. Ancak bunların büyük bölümü son süreçte peş peşe işten çıkarılmaya başlanmış. Kobatan sanayi bölgesinde faaliyet sürdüren OSİMDER'de örgütlü olduğunu ve işten

çıkarılma nedeninin de esas olarak bu olduğunu söylüyor. Dernek bünyesindeki faaliyetler sırasında afişleme vb. faaliyetlere katıldığını ve bu faaliyetler sırasında fabrikadan birilerinin kendisini görmüş olduğunu söylüyor. Bunu da işten çıkarılma sırasında kendisine söylenen "yaramazlık yapıyor musun" sözlerinden anladığını belirtiyor.

Kobatan tek başına direnişe geçmesinin nedenlerini ise şu sözlerle açıklıyor:

"Hem işçi sınıfına dönük saldı-

rlılara karşı koymak, hem de içerde çalışan arkadaşlara 'tek başına da olsa direnebilirsin' mesajını vermek, ayrıca kadın olarak da bunun yapılabileceğini göstermek istedim. İnsanlar tüm baskılara rağmen kafalarını önlerine eğip evden işe-işten eve gitmesin."

Kobatan'ın tüm duyarlı kamuoyuna mesajı ise, sadece kendi direnişinin değil, tüm direnişlerin sahiplenilmesi gerektiği. Çünkü kazanımın ancak böyle elde edilebileceğini, bu kazanımın

ise tüm işçi sınıfının kazanımı olduğunu söylüyor.

(Kartal)

Umudumuzun çiçekleriyle

Taş atan iki çocuğa 4 yıl 8'er ay hapis cezası

Bakanların Meclis'te, tutuklu çocuklar için girişimlerde bulunacaklarını açıkladıkları şu günlerde Adana'da iki çocuğa hapis cezası verildi.

Adana'nın Barbaros Mahallesi'nde üç ay önce bir eyleme katılıp polise taş attıkları iddiasıyla gözaltına alınarak tutuklanan iki çocuk hakkında "Örgüt adına suç işlemek" gerekçesiyle açıl-

an dava sonuçlandı. Karar duruşmasına tutuklu çocukların yanı sıra avukatları **Vedat Özkan** ve çocukların aileleri katıldı. Savunmalarının sonunda kararını açıklayan mahkeme heyeti, "polis tutanaklarına" dayanarak M.Ö. ve İ.S.'yi "Örgüt adına suç işlemek" iddiasıyla 4 yıl 8 ay 20 gün hapis cezasına çarptırdı.

süpüreceğiz karanlığı

Türkiye Kürdistanı'ndaki mitinglerde veya bölgedeki herhangi bir gelişmede çocukların yer almasını medya uzun bir süredir ırkçı ve şoven saldırıların malzemesi haline getirmiştir. Haklı mücadeleler karşısında çaresizliğe düşen tüm hakim sınıfların; sınıfsal konumlarına paralel yaptıkları basit ama halkı kandırma yönünde bir demagoji örneği ile daha karşı karşıyayız.

Osmanlı'nın torunları, dedeleri Kuyucu Muratların öldürdüğü çocukları, işkencede katlettikleri, Maraş'ta kundakta öldürdükleri çocukları, 11 yaşında 13 kurşunla öldürdüklerini, ayak oyunları ile yaşlarını büyüterek idam ettikleri ve dişiller arasında yaşamlarına son verdikleri çocukları unutmışlar, haklarını arayan Kürt çocukları karşısında çocuk hakları savunuculuğuna soyunuyorlar.

Bir taraftan "hümanistçe" çocuk haklarını savunurken diğer taraftan da, bu ikiye bölünmüş halkın kanmadığını görünce, gerçek yüzlerini göstermekten çekinmiyorlar. Henüz kısa

bir zaman önce bizzat Başbakan "çocuklarını sokağa gönderenler sonuçlarına katlanırlar" demişti. Ardından Adana Valisi eylemlere katılan çocukların ailelerine kömür vb. yardımların yapılmayacağını, yeşil kartlarının iptal edileceğini, hatta eylemler nedeniyle oluşan maddi hasarın parasının da bu ailelerden alınacağını açıklayıp halkın yoksulluğu ile özgürlüğünü satın almaya çalışmıştı. Vali'nin ardından Diyarbakır'da Başsavcılık, Yargıtay Ceza Genel Kurulu kararlarına dayanarak çocuklar hakkında örgüt üyeliğinden 20 yıldan fazla hapis isteyerek Kürt halkının haklı taleplerinin karşısına bir kez daha zindan zulmünü çıkardı. Üstelik bu kez çocuklara reva gördü bu zulmü.

Oysa ki çok büyük bir ikiye bölünmüş örneği sergilenmektedir. Bu ikiye bölünmüşün en çarpıcı şekilde görüldüğü yer asker ve polis cezazeleridir. Çocukların "asi" cezazelerinde veya başka bir eylemlilikte boy göstermelerinden şikâyetçi olan ve "yine çocukları kullandılar" şeklinde veryansın edenler, asker veya polisin

cezazeleri söz konusu olunca aynı şeyi kendileri yapıyorlar. Ölen asker veya polisin çocuklarının görüntüleri, kısacık yaşamlarındaki tüm dramlarıyla birlikte ekrana taşınıyor.

Devlet ve medyasının gerçekliği bunlarla da sınırlı değil. Anne ve çocuk sağlığı konusunda devletin yerine getirmesi gereken kriterler yerine getirilmediği için TC halen uluslararası standartların altında yer alıyor. Uluslararası kriterlere göre 18 yaşın altındaki herkes çocuk olarak değerlendiriliyor. Ve çocukların çalıştırılması da özel şartlara bağlanmış durumda. TC, çocuk emeği ve iş güvenliği ile ilgili çocuk işçiler lehine hiçbir adım atmamıştır. Devlet yasal haklarını vermeyerek çocukların iş kazaları sonucu sakat kalmalarına ve hatta ölümlerine neden olmaktadır.

Çocuk hakları sadece iş yerlerindeki haklar ile sınırlı değil. Özellikle ülkemizde kız çocuklarının çok küçük yaşta ve zorla evlendirilmeleri nedeniyle ayrıca yasal güvencelere ihtiyaç vardır. Fakat devlet, birakalım böylesi

lehte düzenlemeler yapmayı, küçük kızların tecavüzcüleriyle evlenmelerine olanak tanıyan, bu durumu kabullenen yasalar çıkarıyor.

Katledip işkence ederken çocuk hakkı yok! Bunlara karşı mücadelede çocuk hakkı akla geliyor!

Bunun onlarca örneği var. Demokratik bir eyleme tutuklanıp Sincan Gençlik ve Çocuk Hapishanesi'ne konulan kimi devrimci gençlerin burada işkencelerden geçirilmesi, kafalarının tuvalete sokulmaya çalışılması bunun örneklerindedir. İzmir hapishanelerinde adli suçtan hapsedilen çocuklara gardiyanların cinsel tacizleri, 11 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın polisçe 13 kurşunla "terörist" denilerek öldürülmesi ve daha niceleri halen akıldardaki tazeliğini koruyor. Devletin ve medyanın çocuklarla ilgili söz söyleyecek bir halde olmadıkları bu örneklerdeki tavırlarıyla ortadadır.

Fakat bu gerçekliğin bir yanını oluşturuyor. Diğer yanında ise çocuklarımız var. Eylemlere renk katan, küçük elleriyle kavganın yüküne ortak olan, gözleri ışıl ışıl çocuklarımız var. Onları anlamak, kavganın alanındaki varlıklarını açıklamak, devletin medya aracılığı ile bulanıklaştırmaya çalıştığı direnişlerdeki haklı varlıklarını bilince çıkarmak gerekir.

Bugünü kavramak ancak geçmişin doğru bir şekilde değerlendirilmesiyle mümkündür. Türkiye Kürdistanı'nda çocukların eylemlerde yer alması Kürt ulusal hareketinden ve devletin bölgeye yönelik politikalarından bağımsız olarak ele alınmaz. Yaklaşık 30 yıldır bölgede "adı konulmamış bir savaş" sürmektedir. Doğan her çocuk bomba ve kurşun seslerinin arasında gözlerini açmaktadır. Bugün taş atan, meydanları zafer işaretleriyle dolduran çocuklar doğdukları günden beri, her gün savaş yaşamakta, savaş solumaktadır.

Bizim çocuklarımız daha anne karnından çıkarışın asker postayla. Kundaktayken zıbnları çışnenen, evi talan edilen, ana kucağı harman yerine çevrilen bizim çocuklarımızdır. Bizim çocuklarımızın abileri abaları, komşuları, anne ve babaları sorgusuz sualsiz vurulur, tecavüze uğrar, sürgün edilir, evi-köyü yakılır. Kimliği, varlığı, her gün her vesileyle devletin kolluk güçlerinde yok sayılan ve aşağılananlar bizim çocuklarımızdır. Ve umudunu dağlara

Dipçik saldırıları durmuyor!

Son olarak 23 Nisan'da Özel Harekât Timlerinin silah dipçigiyle kafasından yaralanan Seyfi Turan'ın görüntüleri tepki çekmişti.

Ancak yaşanan tepkiye rağmen polis kendisi için "meşru" olan ve bu "meşruluğunu" koruyan yasaların rahatlığı ile saldırılarına devam ediyor. 30 Mayıs'ta Hakkâri'de bir araya gelen halk, bir eylem gerçekleştirmeye polis biber gazı ile saldırıya geçti. Kitlenen dağılması ile birlikte bölgede devriye gezen polis ekipleri evinin önünde televizyon antenini tamir eden 19 yaşındaki İmdat Özeri'yi gereksiz bir şekilde silah dipçigi ile darp etti. Kafasına aldığı darbeler sonucu yaralanan Özeri'ye yardım etmek isteyen annesi **Fatma Özeri** de polislerin doğrulttuğu silah ile engellendi. (H. Merkezi)

saklamışlardır onlar. Dağlardan gelen her kıvılcım önce onları yüreklerinde yangına döner. Yüreklarından gözlerine sıçrar, parıl parıl ışık saçar. Ve umut artık onların ellerindedir. Küçük elleriyle bu umuttan aldıkları güç sayesinde kocaman kaldırım taşlarını kaldırıp fırlatırlar umudun düşmanlarına.

Bu devlet bizim ve çocuklarımızın çocukluğunu çaldı. Yarınımızı da çalmak istiyorlar. İzin vermeyeceğiz. Ne biz ne de çocuklarımız buna asla izin verecek!

Hakikat acıdır, ama susmak öldürür!

30 Mayıs Cumartesi günü, Taksim Tünel'de bir araya gelen Gerçek ve Adalet İnişiyatı üyesi kurum ve kuruluşlar; ellerinde "Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana", "Faiili meçhuller aydınlatılsın", "Maraş, Çorum, Sivaz, Gazi katliamları aydınlatılsın" dövizleriyle "İnsanlık zinciri" oluşturarak Taksim Tramvay Duracağı'na yürümek istedi. Ancak polisler, eylemin "yasalara aykırı" olduğu ve bu yüzden de eylemi yapırlarsa "kanunun gereğini" yerine getirmek zorunda kalacakları yönünde tehdidi yüzünden eylem istenilen biçimde gerçekleşmedi. Kitle adına temsilciilik yapanların, polisle uzlaşma çabaları eyleme olumsuz bir hava kattı. Ama kitle ısrarcıydı. Bir süre slogan atan kitle, polisin tavrını protesto için 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi.

Oturma eyleminin ardından eylemlerine Taksim Tramvay Duracağı'nda devam etme kararı alan kitle, polis bariyeri eşliğinde İstiklal Caddesi boyunca yürüdü.

Durakta tekrar toplanan kitle el ele tutuşarak burada "insanlık zinciri"ni oluşturdu. İnişiyatı adına basın açıklamasını yapan **İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri**; Türkiye'de son yıllarda yaşanan acıları, katliamları ve halka karşı işlenen suçları ortaya çıkarmak istediklerini belirtti. (İstanbul)

Dersim Bölge Komutanlığı'ndan açıklama

Elimize e-mail yoluyla ulaşan **TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı** imzalı bildiri son süreci değerlendirerek yapılan eylemleri özetliyor. "Katledilişinin 36. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın sömürü ve zulme karşı yaktığı kızıl meşale bugün ardıllarının elinde karanlığı aydınlatmaya devam ediyor. Bu meşale sömürü ve zulme karşı başkaldırı, Kürt halkına yönelik imha ve inkara karşı koyuş, işçi sınıfı ve köylülüğün birlik, mücadele ve savaş ilanıdır. Kemalizm'in faşist yüzünün açığa çıkartılması, her türlü revizyonist-reformist-tasfiyeci anlayışlara karşı proletarya enternasyonalizminin ülkemiz topraklarındaki manifestosunun ilanidir. Bu manifesto dostta umut, düşmanda korku yaratan bir savaş ilanıdır. Gücünü işçi sınıfının tarihsel gücünden, Ekim ve Çin devrimlerinden, BPKD'den almaktadır. Ülkemiz topraklarında boy veren köylü toprak işgallerinden, 15-16 Haziran işçi direnişlerinden almaktadır" şeklinde başlayan açıklama "Bu işi 1973 18 Mayıs'ında karartmaya çalıştılar. Çünkü Kaypakkaya yoldaş emperyalist-kapitalist siste-

min hüküm sürdüğü bir dünyada ne işçi sınıfının ne de ezilen emekçi halkların kurtuluşunun olacağını, kurtuluşun Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm hedefinin zaferi ile sonuçlanacağını kazanılacağını bilincinde olan bir komünistti" şeklinde devam ediyor.

İçinden geçtiğimiz süreçte egemen sınıfların artan saldırılarına da değinilen açıklama ayrıca "2008 yılının sonlarında yaşanan ekonomik krizin sinyallerini önceden alan egemenler, dünya çapında saldırılarını azgınlaştırarak artırmıştır. Sendikalar haklar, mesai saatleri, asgari ücretler başta olmak üzere sosyal saldırılarını daha da artırdığı bu günlerde Afganistan-İrak işgalleriyle yoğunlaştırdığı askeri saldırılar, İsrail Siyonizminin bombalarıyla Filistin halkının üzerine yağmaya devam etmektedir. Dünyada yaşanan bu gelişmeler paralel ülkemizde de reform paketleri adı altında hak gaspları dayatan egemenler, Türkiye Kürdistanı'nda gerillalar üzerine yağdırdığı bombalar ve kurşunlarla halkımızın umudu olan gerillaya imhayı dayatmaktadır" denildi. "Gerilla savaşının gelişip güçlenmesi,

kök salıp serpilmesi kendi sonunun yaklaşmasıdır. Bu nedenle gerilla savaşının verildiği alanları insansızlaştırma, kitle ile gerillanın bağıni koparma, gerillayı tecrit etme hedefini gütmeye devam etmektedir. Gerilla savaşının verildiği alanlardan biri olan Dersim'de de özellikle son yıllarda bu politikalarını yaşama geçirmenin çabalarını hızlandırmaya çalışmaktadır" denilen açıklama şu şekilde devam ediyor; "Nisan ayı içerisinde Dersim'de Çemişgezek, Hozat ve Ovacık üçgeni arasında bulunan ormanlık alanları (Kinzir, Ali Boğazi, Ahbanos, Avgasor, Kutu Deresi gibi) askeri bölge ilan eden TC, bir taraftan gerillayı belli bir alana sıkıştırıp, kitleyle bağıni koparmaya çalışmakta, diğer taraftan da gerillayı imha amaçlı operasyonlarını yoğunlaştırmaktadır. Bu saldırılardan birini son süreçte Ali Boğazi çevresinde yoğunlaştıran TC'nin kolluk güçleri özel hareket timleri ile günlerce gerillanın geçebileceğini düşündüğü hatlara pusu kurmuştur. Yaklaşık 1 hafta boyunca düşman hareket tarzını izleyen partimiz TKP/ML'ye bağlı TIKKO gerillaları ile HPG güçleri, Ali Boğazi Bozan Yaylası civarında pusuya çıkan iki düşman koluna, birinde HPG gerillaları diğerinde ise TKP/ML TIKKO gerillaları ile HPG gerillaları olarak iki ayrı koldan uzun namlulu silahlarla saldırılmıştır. 23 Mayıs 2009 akşamı saat 19.00 ile 20.00 arasında yapılan eylemde üç özel hareket timi imha edilirken biri yaralanmıştır. Eylem sonrası, çaresizlik içerisinde kalan düşman gerillanın geri çekildiğini düşündüğü alanları yoğun bir şekilde bombalamıştır. Yine iki gün sonra kobra helikopterlerle Ali Boğazi'ni roketlerle ve A-4 tipi mermilerle bombalamıştır. Ancak düşman güçleri bu saldırılardan bir sonuç alamamış, gerilla güçleri kayıp vermeden geri çekilmiştir."

Yaptıkları eylemi İbrahim Kaypakkaya şahsında Hıdır Uğur, Mahmut Polat ve tüm Mayıs şehitlerine ve son süreçte şehit düşen HPG gerillalarına adanan Bölge Komutanlığı son olarak "bu eylem partimiz TKP/ML'nin hesap soruculuğunun bir ifadesidir. Bir kez daha ilan ediyoruz ki hiç bir şehidimizin hesabını yarım bırakmayacağız. Onların bizlere devrettiği bayrağı asla yere düşürmeyeceğiz" dediler.

Bütün deliller yargısız infaza çıkıyor

Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Kurukaymak (Boydaz) köyünde odun toplamak için dolayısıyla kimlik kontrolü yapan jandarma tarafından göğsünden vurularak öldürülen **Bülent Karataş**'ın ailesi tazminat talebiyle Malatya İdare Mahkemesi'ne başvurdu.

Kurukaymak (Boydaz) Köyü kırsalında 27 Eylül 2007 tarihinde odun toplamaya gittikleri sırada jandarmayla karşılaşan **Bülent Karataş** ve **Rıza Çiçek** kimlik kontrolünden sonra

jandarma tarafında yakın mesafeden vuruldular. Bülent Karataş olay yerinde yaşamını yitirirken yaralı olarak hastaneye kaldırılan Rıza Çiçek daha sonra olayı tüm ayrıntılarıyla açıklayacaktı. Olaydan sonra Tunceli Valiliği ile Genelkurmay Başkanlığı yaptığı açıklamada "Tunceli kırsalında yürütülen operasyonda bir teröristin ölü birinin yaralı olarak ele geçirildiğini" söyledi. Olaydan yaralı kurtulan Rıza Çiçek, "örgüt üyesi olmak" ve "örgüt adına faaliyet yürütmek" suçundan

tutuklanarak Malatya E Tipi Hapishanesi'ne konuldu. Çiçek, 8 ay sonra "örgüt üyesi veya örgüte yardım ettiğine dair hiçbir delil bulunmadığı" için tahliye edildi.

Yapılan incelemede olayda ele geçirildiği iddia edilen örgütsel delillerle Rıza Çiçek ve Bülent Karataş arasında hiçbir ilişki bulunamadı. Olay yerinde silah, örgütsel doküman ve suç aleti niteliğinde hiçbir şey bulunamadı. Konuyla ilgili açıklama yapan Karataş ailesinin avukatı **Hüseyin Ak-**

gün, delillerin Bülent Karataş ve Rıza Çiçek'in suçsuz olduğunu, olayın yargısız infaz olduğunu netleştirdiğini, olaya katılan jandarma yetkilileri hakkında soruşturma açılmadığı gibi dava askeri mahkemeye sevk edilerek bilgi almalarının güçleştirildiğini ifade etti. Aygün, tüm bu nedenlerle Milli Savunma Bakanlığı'nın müvekkillerine maddi ve manevi zararları karşılığı olarak 254 bin YTL tazminat talebiyle Malatya İdare Mahkemesi'nde dava açtıklarını söyledi. (Ankara)

Bizi değil, failleri yargılayın!

218. HAFTA

"Failler belli, kayıplar nerede?" şırasıyla eylemlerini sürdüren **Cumartesi Anneleri**, 218. haftada yine Galatasaray Lisesi önündeydi. Eylemin ilk konuşmasını, araştırmacı yazar **Bilgesu Erenus** yaptı. Erenus, Cumartesi eylemlerinin aydınlarla birlikte gerçekleştirilmesinin önemine değinerek "aydınların, yazdıklarına bedenini de katmasından korkulduğunu" söyledi.

Erenus'un ardından haftanın basın açıklamasını, tiyatroc **Şenay Aydın** okudu. Geçtiğimiz günlerde İHD Ankara Şube Başkanı Gökçe Otlu'nun kayıplarla ilgili yaptığı bir açıklama nedeniyle gözaltına alınmasını protesto eden tiyatroc, devletin, gözaltında kaybedilen insanların faillerini yargılamak yerine, kayıpların akıbetini soran, sorumluların yargı önüne çıkarılması için mücadele eden insan hakları savunucularını yargıladığını söyledi.

Cumartesi Anneleri'nin bu haftaki eyleminde kayıp **İbrahim Çelik** ve oğlu **Edip Çelik**'in dosyalarının aydınlatılması istendi.

Batman'da yaşayan 10 çocuk babası **İbrahim Çelik**, **10 Temmuz 1994**'te evine gelen maskeli 4 kişi tarafından aranan birinin evini göstermesi için evinden alınmış, bu sırada orada olan oğul **Edip Çelik** durumdan şüphelenerek babasının peşinden gitmişti. Tüm aramalara rağmen baba-oğuldan bugüne kadar hiç haber alınmadı. Baba-oğulun ardında, gözü yaşlı bir anne ve dokuz çocuk kaldı!

219. HAFTA

Karslı Berfo Ana, 93 yaşında...

O da payına binmezlik ve acı düşen analardan biri. Evladını yitirmenin acısını kinini artırırken, hala yaşıyor olma ihtimali ve mezarını bulma isteği onu ayakta tutan tek şey!

Ve diyor ki "Ölüme direneceğim! Cemilimi görmeden, mezarını bulmadan ölmeyeceğim!" Oğlu **Cemil Kırbayır**'ı 1980'de, 12 Eylül darbesinin hemen

ertesini günü, askerler tarafından gözaltına alındığından beri görmemiş. Cemil, gözaltına alındığında 24 yaşındaydı. Bugün hala 24 yaşında!

Cumartesi Anneleri 6 Haziran günü 219. kez Galatasaray'daydılar. Bu hafta, 12 Eylül AFC'si tarafından gözaltına alınan ve kaybedilen **Cemil Kırbayır** anıldı. Haftalık basın açıklamasını "kayıp" **Tolga Baykal** Ceylan'ın annesi **Kadriye Ceylan** okudu. Ceylan, "12 Eylül darbecilerine dokunulmazlık zırhı giydiren Anayasa'nın Geçici 15. Maddesi'nin kaldırılması talebine kulak tıkayanların, cuntacılığa karşı mücadele ettiklerine inanmadıklarını" belirterek kaybedilenler için "Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, onları unutmayacağız" dedi.

Basın açıklamasının ardından "kayıp" **Hasan Gülünay**'ın eşi **Birsen Gülünay** kendi yazdığı "Çocuklarımız" adlı şiirini okudu.

(İstanbul)

Yeşiltepe serbest bırakılsın

27 Nisan Pazartesi günü devletin kolluk güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşen **Orhan Yılmazkaya** ile resimleri olduğu gerekçesi ile tutuklanarak Tekirdağ 1 No'lu Hapishanesi'ne gönderilen Devrimci Hareket dergisinin yazarı **Mehmet Yeşiltepe** için İstanbul Tabip Odası'nda bir basın toplantısı gerçekleştirilerek duyarlılık çağrısı yapıldı.

4 Haziran Perşembe günü gerçekleştirilen basın toplantısında **Avukat Ercan Öztürk**, Yeşiltepe'nin hukuksuz bir biçimde yargılandığını ve iddiaların asılsız olduğunu belirtti. Öztürk'ün ardından **Yeşiltepe'nin ablası Faika Yeşiltepe** kardeşinin gönderdiği mektubu kamuoyuna sundu. İTO adına konuşan **Dr. Necmi Algan** Yeşiltepe'nin beyin ameliyatı olacağı süreçte tutuklandığını, halk arasında beyin su toplaması adı ile tanınan (hidrosefali) hastalığına yakalandığını, karaciğerinde büyüme ve yağlanma rahatsızlığının olduğunu söyledi. Bu rahatsızlıklarla bir kişinin hapishane koşullarında kalmasının mümkün olmadığını belirten Algan, Yeşiltepe için hazırlanan sağlık raporlarını Cumhuriyet Başsavcılığı'na sunarak serbest bırakılması için gereken tüm yollara başvuracaklarına vurgu yaptı. (İstanbul)

Kırıklar'da hak gasları sürüyor

İHD İzmir Şubesi 5 Haziran günü dernek binasında gerçekleştirdiği basın toplantısı ile Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan sorunların çözümü için bir kez daha çağrıcı oldu.

Yapılan basın açıklamasında Kırıklar'da yaşanan ve her gün daha da artan sorunlara tutsakların dilinden madde madde değinilirken hapishaneler için hukuk ve insan hakları kavramlarının artık müze-lik olduğu belirtildi.

Haftalık 10 dakika olan telefon ile konuşma hakkının Kürtçe konuşulması halinde engellendiği, görüşlerin engellendiği ya da 1 saat olan görüşlerin yarım saate düşürüldüğü, üst aramalarının amacını aşarak provokatif hale geldiği, gelen kitapların toplatma kararı olmasına rağmen tutsaklara verilmediği, gazetelerin düzenli verilmediği, kantin fiyatlarının astronomik olduğu ve ihtiyaçları giderecek çeşitlilikte olmadığı, AİHM başvuru formlarının yabancı dil olması gerekçesiyle verilmediği, tutsaklara sosyolog görüşmesi adı altında psikolojik baskı yapıldığı, hapishane savcısı ile görüşmenin engellendiği ve daha birçok sorunun yaşandığı Kırıklar F Tipi Hapishanesi için İHD İzmir Şubesi birçok kez çağrıcı olmuş, savcılıkla görüşmüş ancak hiçbir olumlu gelişme sağlanamamıştı. Yapılan açıklamanın ardından tutsak avukatlarının, hapishane savcısıyla görüşmelerinden sonra 2 No'lu F Tipi'nde kısmi düzelmeler başladığı, savcıyla yapılan görüşmede ise, savcının 1 No'ludaki tutuklularla önümüzdeki günlerde görüşme sözü verdiğini söyledi. Ayrıca, kan kanseri olduğu halde sevkı çıkmayan **Abdülşamet Çelik**'in İHD'nin girişimleri sonucu Sincan F Tipi'ne sevk edildiği belirtildi. (İzmir)

TUYAB'tan tutsaklarla dayanışma pikniği

TUYAB, tutsaklarla dayanışmayı büyütme amacıyla 7 Haziran tarihinde bir piknik düzenledi. "İçerde dışarda hücreleri parçala"-TUYAB pankartının açıldığı piknik, kahvaltı ile başladı. Ardından, açılış konuşması yapıldı. Konuşmayı TUYAB dönem sözcüsü **Ayten Özdoğan** yaptı.

Açılış konuşmasının ardından, pikniğe gelen mesajlar okundu. Kırkkale E Tipi Hapishanesi'nden devrimci tutsaklara adına **Ali Gülmez** ve **Mesut Çeki** ile Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nden devrimci tutsaklar gönderdikleri mesajlar ile tutsak yakınlarını selamladı.

Ardından, serbest kürsü oluşturuldu. Bu bölümde ilk sözü TUYAB'tan **Semiha Köz** aldı. Köz yaptığı konuşmada, görüşüne gittiği tutsakların, tutsak yakınlarına gönderdiği selamları ilettiler. Köz konuşmasının devamında, hapishanelerde yaşanan son saldırılara ilişkin bilgileri verdi. Piknik, Tekin Yıldız'ın kendi yazdığı bir şiirini okuması ile devam etti. Ardından yemek arası verildi. Yemek sonrasında bir şiir dinletisi sunuldu. Ardından, tutuklu aileleri hep birlikte türküler ve marşlar söylediler. Piknik sohbetlerle son buldu. Piknikte 1997 Kasım ayında şehit düşen **TIKKO** gerillası **Ümit Kaşgayan San**'ın annesi **Gül Ana** oğlu için yazdığı bir şiirini okudu. (İstanbul)

Guantanamo değil Bakırköy Hapishanesi...

TUYAB hapishanelerdeki hasta tutsaklara yönelik hak ihlallerine dikkat çekmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

27 Mayıs Çarşamba günü saat 12.30'da Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kitle "Tercit ve baskılara son, insanlık onuru işkenceyi yenecek" yazılı pankart açtı. "Burası Guantanamo değil Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi", "Burası Guantanamo değil F Tipi hapishaneleri", "Burası Guantanamo değil Adana Karataş E Tipi ha-

pishanesi" yazılı dövizler taşıyan kitle adına açıklamayı **Semiha Köz** okudu. Tecridin daha da ağırlığını devam ettirdiğini belirten Köz, tüm bunların toplumu teslim almaya yönelik kapsamlı bir saldırı olduğunu dikkat çekti.

Hapishanelerde yaşanan saldırılara örnek veren Köz, Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu bulunan **Sema Gül**'ün başka bir tutuklu ile kelepçelenmesine itiraz etmesi sonucu askerlerin saldırısına uğradığını belirtti. Yine Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu

bulunan **Uğur Yıldırım**'in apandisit ameliyatına alındığını ve ameliyata askerlerin doktor önlüğü giyerek narkoz verilmeden kelepçeleri açılmasına izin vermediğini aktardı. Adana Karataş E Tipi Hapishanesi'nde de tutuklulara yönelik görüşlerde terör yazılı kartların takılmasının dayatılmasına ve takılmadığı takdirde görüşün yasaklandığına değinen Köz, tutuklu hastaların derhal serbest bırakılmalarını ve tecridin son bulmasını istedi.

(İstanbul)

Temel Demirer'e hapis cezası

Aydın-yazar **Temel Demirer** beş ay hapis cezasına çarptırıldı. Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada Demirer'e, Tunceli'de yaptığı bir konuşmada MKP/HKO'yu övdüğü iddiasıyla "Terör örgütünü övmek" suçundan beş ay hapis cezası verildi. İddianamede emniyet kaynaklarına dayandırılan ve hapis kararına neden olan konuşma şöyle geçiyor; "Bu salonda en son 30 Nisan 2005'te bu yerde yine ben oturdum. Yanımdaki arkadaşımın yerinde Sincan oturuyordu. Arkadaki üçüncü arkadaşın yerinde Ökkeş oturuyordu. Ökkeş dedim tanırız, 17'lerden, Merican'da kurşunlanarak, gerçekten tüylerini diken diken olmaması mümkün değil. Önce onun anısı önünde saygıyla eğildim, TCK'nın suç sayması karşısında bile saygıyla eğildiğimi söylemeyi bir borç bilirim". Duruşmada son savunmasını yapan yazar **Temel Demirer** "Ben Çorumluyum. İbrahim Kaypak'a da Çorumludur. Onu ve Deniz Gezmiş'i sevmem ve sevmem suç olarak nitelenemez" dedi. Hakkında sayısız dava açılan Demirer 301'den de yargılanmıştı. (Ankara)

Sincan'da tutsaklara saldırı ve direniş

18 Mayıs günü, **Sincan 1 Nolu F Tipi Hapishanesi**'nde bulunan TKP/ML davası tutsaklarından **Tayyar Eroğlu**, kol kaslarındaki şikâyet nedeniyle Numune Hastanesi'ne götürüldü. Muayene dönüşü durumuyla ilgili bilgi almak için gardiyani çağırıldığı gerekçesiyle saldırıya uğrayan Eroğlu yumruk ve tekmelemlerle zorla ring aracına bindirildi. Saldırı sonrası hapishaneye götürülen Eroğlu, "muayene" olması için revir doktoru görevli subay tarafından çağırılmış ve burada "muayene" edilmiştir. Durumu ile ilgili herhangi bir bilgi vermeyen doktor, saldırganların hukuki sorumluluktan kurtulması için sahte evrak ve göstermelik işlemler düzenlemiştir.

Daha önce de **Ahmet Parlak** isimli tutsak hapishane girişinde jandarmalar tarafından saldırıya uğramıştı.

Ayrıca hapishanede tutsaklara 5 kitap sınırılması, tutsakların tüm suç duyurusu vb. girişimlerine rağmen sürüyor. Bu duruma ek olarak artık "fotokopi" biçiminde gelen herhangi bir mektup vs. türü kâğıtlara el konularak sahiplerine verilmiyor.

Sayımlarda aşağıda durma zorunluluğu devam ederken, üst aramalarında ayakbağı çıkartma dayatması da keyfi tutumlarla sürdürülüyor.

Hastane sevkleri, idare-jandarma arasın-

da anlaşmazlık olduğu ileri sürülerek ertelemiyor, sağlığı iyice bozulanlar, çözümü gidis gelişmelerinin faturasını kendi ceplerinden ödemekte buluyorlar.

Sincan F Tipinde yeni gelen tutsaklara yönelik "sindirme" saldırıları son hızla devam ediyor.

Son olarak hapishaneye götürülen 5 ESP'li bu uygulamalara maruz kalmıştır. Hapishaneye geldiklerinde ilk olarak revire götürülüp muayene edilen ve "herhangi bir

Sincan F Tipinde yeni gelen tutsaklara yönelik "sindirme" saldırıları son hızla devam ediyor. Tüm baskılara rağmen tutsaklar da direnişlerini kararlı bir şekilde sürdürüyorlar.

darp izine rastlanmamıştır" raporu verilen tutsaklar, revir dönüşü, kameraların görmediği ve "merdiven altı" denilen bir yere götürülüp dövülmüşlerdir. Olaya tepki gösteren öteki tutsaklar kapılara vurarak durumu protesto etmişlerdir.

Hapishanelerde

"güzel" şeyler oluyor!

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'ndeki MLKP ve TKP/ML davası tutsaklarına açıklama yapan **Seyfi Polat** ve **Muhammet Akyol** "Güzel şeyler olacak masalının anlatıldığı ve dinletildiği şu günlerde, kişiyi yalnızlaştırma ve çaresizleştirme temelinde mevcut rejime/otoriteye biat ve itaat ettirmeyi amaç edinen hapishanelerde de bir şeyler olmakta... Bulduğumuz Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde artık tarafımıza ilaç verilmemekte, ilaçlarımız personelin inisiyatif ve vicdanına(!) bırakılarak TEK TEK verilmekte! Bu

'yeni' uygulamanın nedenini ve amacını sordüğümüz yetkililerden aldığımız yanıtlar muhtelif: 'Bakanlığın Talimatı', 'Aşırı dozda ilaç alınmasına bağlı intiharları önlemek', 'İlaç israfını engellemek/İlaç tasarrufu yapmak!..' Biz bu muhtelif yanıtların hiçbirinin gerçekçi olmadığını; tecrit-izolasyon terörüne dayalı, kişiyi yalnızlaştırma ve çaresizleştirme temelinde mevcut siyasi rejime/otoriteye biat-itaat ettirmeyi temel amaç edinen 'F Tipi İnfaz Sistemi'nin, en son(!) icraatı olduğunu düşünmüyoruz. Bu uygulamayı asla kabul etmeyeceğimizi kamuoyuna, ama özellikle de 'Güzel şeyler olacak' masalını anlatan ve yayanlara bildiririz" dediler.

(H. Merkezi)

Tursun'un katiline ödül gibi ceza

Polis kurşunu ile öldürülen **Baran Tursun**'un 20 Mayıs günü Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmasında polise ödül gibi ceza verilmesinin ardından bir açıklama yapan baba **Mehmet Tursun**, oğlunun öldürülmesinden sonra yaşadıklarını anlatmak için il il gezeceğini duyurdu. Polis şiddeti ile öldürülenlerin aileleri ile birlikte çeşitli illeri dolaşmaya karar veren baba Tursun, polise verilen cezanın yetersiz olduğunu, davalı devlet olunca terazinin devletten yana döndüğünü herkese anlatmaya kararlı.

Demokratik haklarını kullanarak katıldıkları basın açıklamalarında, eylemlerde polise taş attıkları gerekçesiyle çocuklara yüzlerce yıl hapis cezası verilirken hedef göstererek genç bir insanın ölümüne neden polis adeta ödüllendirilmektedir.

Kasten gerçekleştirildiği çok açık olan bir cinayetin cezası iki yıl. Polis saldırısına karşı kendini savunurken taş atmak onlarca yıl. Mahkemenin adaleti yerine getirmek yerine polisi koruduğu çok açık değil mi? Terazisi polisten yana ağır basan mahkemelere, kim güvenebilir?

(İstanbul)

Mayınlı araziler kapitalist şirketlere hibe ediliyor

Evinin kapısını hırsızca teslim eden bir insan var mıdır dünyada? Ya da yatak odasının anahtarını kötü niyetinden kuşku duyulmayacak bir başka insana... Bu anlamsız soruların nedeni ülkemizde son haftalarda egemenlerin tartıştığı mayınlı arazilerin temizlenmesi üzerine kopan tartışmalar! İlkokuldan başlayarak vatandaşını ülkemizin "dört yanı düşmanla çevrili" olduğu edebiyatıyla yetiştiren, sınırları "namus", hatta evin "yatak odası" diye tanımlayan ve dağına-taşına "önce vatan" diye yazan pek "vatansever" egemenler ve onların bugünkü sözcüsü AKP hükümetinin başındaki Erdoğan, bir kez daha "vatanseverlikten" ne anladıklarını bu

Gündemi günlerce meşgul eden söz konusu mayınlar 1950'li yıllarda Adnan Menderes döneminde, Hatay'dan başlayıp Kilis, Antep, Urfa, Mardin ve Şirnak'a kadar uzanan 216 bin dekar alana döşenmiştir. 600 bini aşkın mayının döşendiği bu arazilerin 189 bin dekarı Hazine'ye, 13 bin dekarı köylülere, 7 bin dekarı Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü'ne, 7 bin dekarı da Devlet Demiryolları'na ait. Buna ek olarak Türkiye-İrak sınırında 42 km uzunluğundaki bölgede 75 bin, Türkiye-İran sınırındaki 109 km uzunluğundaki alanda 191 ve Türkiye-Ermenistan sınırındaki 17 km uzunluğundaki bölgede ise 22 bin civarında mayın bulunuyor. Yunanistan ve Bulgaristan sınırındaki mayınlar ise daha önceden temizlenmişti. Ayrıca uluslararası anlaşmalarla yasaklanan anti-personel mayınların depolardaki sayısı ise 2,5 milyon. Yani Türkiye'de resmi olarak 3 buçuk milyon adet mayın mevcut. Bu kadar ürkütücü sayıda mayına sahip olan bir ülkenin cumhurbaşkanının PKK'nin gerçekleştirdiği mayınlı pusuya "terörün en kallesçe" yöntemi tanımlaması abesle işteğal olsa gerek. Karaya gömülü ve yıllardır çoğu toprak kaymaları vs. nedenlerle yer değiştirmiş olan TSK'nın mayınlarından kaynaklı yüzlerce sivil insan ölmüş ve binlercesi de sakat kalmışken, direkt hedefe yönelik mayınlar mı yoksa tüm halkı hedefleyen mayınlar mı terörist yöntemidir?

tartışmayla açık etti. Ölüm yıldönümü gelmişken Nazım Usta'yı ve onun "Vatan haini" şirini anmadan geçmek olmaz...

Bu tartışmalar, her konuda hemen açıklama yapmaktan, brifing vermektan imtina etmeyen TSK'nın direkt "güvenlik" ile ilgili bir mevzuda çıt çıkarmaması da (çıkarttığına da "maşa varken niye elimizi ateşe sokalım mealinden anlamsızca geveleyen) TSK'nın aslında kime karşı örgütlenmiş olduğunu gösteren bir nokta oldu. **Onların "güvenlik" dediği şey tamamen devletin güvenliği'dir ve bu da halka karşı korunması gereken bir aygıttır.** İşte son tartışmaların kabaca gösterdikleri bu iken, ayrıntılarda ise çok daha fazlasını bulmak mümkün. Şimdi biraz bunlara bakalım:

Mayıs ayının son haftasında Meclis'te görüşülen Türkiye-Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin temizlenmesi ve tarıma açılmasını öngören yasa tasarısı ülke gündemini bir anda kapladı. Muhalefetin "etkin muhalefet" sonucunda görüşmeler tıkanmıştı. Sert tartışmalar Suriye sınırının İsrail şirketine peşkeş çekileceği üzerinde (doğru bir noktada) yoğunlaşmış, Başbakan'ın "tarihi özleştirisi" dahi buna engel olmamış, aksine yangına bir çap çıra olmuştu.

Mecliste görüşülen tasarısı, 510 km uzunluğunda, 350 metre enindeki mayınlı arazinin hizmet alımı veya yap-ışlet modeliyle temizlenmesini, temizleme işinin en fazla 5 yıl sürmesini, bu arazinin işletmesini ve bu araziye komşu hazine arazilerinin de kullanılabilmesini 49 yıllığına, ihaleyi alan yabancı şirket(ler)e verilmesini öngörüyor. Mayınlı arazilerin temizlenmesi ilk olarak 1992'de gündeme gelmiş ve bu görev orduya verilmişti. Ordu "Yeterli teçhizatı olmadığı" nedeniyle görevi yerine getirememişti. Bu girişimden sonra Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin temizlenmesi için 2005'te ihale açılmış, ihaleyi İsraili bir firma almıştı. Fakat, Danıştay bir şirketin hem mayın temizleme hem de organik tarım yapamayacağını belirterek, ihale şartnamesini durdurmuştu. Bu yasa tasarısıyla AKP hükümeti, Danıştay'ın bu kararını geçersiz kılacak adım atarken, Suriye sınırındaki verimli arazilerin İsrail şirketlerine peşkeş çekilmesinin önündeki engelleri kaldırarak, yasal güvence altına alıyor.

KÖYLÜ YİNE TOPRAKSIZ...

AKP hükümeti bu icraatına, "tarihi bir özleştirisi" ile "farklı etnik kimlikleri korumak faşizanlığı" diyerek alttan bir giriş yapmış olsa da, muhalefet partilerince buzdüğünün altında kalan kısmı "fark edilmiş" ve hükümeti topa tutulmuştur. Bölgedeki ziraat odaları ve çeşitli demokratik kuruluşların, arazilerin bölgedeki topraksız köylülere dağıtılma sesleri ise devletin duymak istemediği sesler arasındaydı. Bu seslere muhatap Tarım Bakanı görülmüş olacak ki sorular da ona yöneltiliyordu. Mayınlı arazilerin temizlendikten sonra kime verileceği sorusuna Tarım Bakanı M. Eker; "Mayınlı arazilerin temizlendikten sonra küçük parçalar halinde dağıtılmasının ekonomik olarak hiçbir anlamı yok" şeklinde yanıt verdi.

Ülke sınırları içinde, Türkiye Kürdistanı'nda topraksız ve her geçen gün toprağın kopan köylülerin sayısı diğer bölgelere nazaran oldukça fazladır. Temizlenerek tarıma açılması öngörülen mayınlı arazilerin yüzde 80'i tarıma elverişli, yüzde 70'i sulanabilir nitelikte olduğu, bu arazilerin topraksız köylülere dağıtılmasıyla yaklaşık 15 bin kişiye istihdam sağlanabileceği ve tarımsal üretim olarak da 85 bin ton pamuk veya 120 bin ton buğday ya da 210 bin ton mısır elde edilebileceği hesaplanıyor. Bölgede yaşanan işsizlik ve yoksulluk göz önüne alındığında mayınlı arazilerin kapitalist şirketlere değil de köylülere dağıtılmasının hem bölgenin kalkınmasına, hem de ülke ekonomisine katkı sağlayacağı açıktır. Ancak yoksul köylülüğün üretme çekilip istihdam edilmesi bir kenara bırakılıyor. "Orada İzaklar çalışmayacak Mehmetler çalışacak" mesajı ile bölge halkı, kapitalist çiftliklerde ücretli köle haline getirilmek isteniyor. Temizlenen arazilerin 49 yıllığına uluslararası şirketlere verilmek istenmesindeki ısrar, ülkede izlenen emperyalist tarım politikalarıyla doğrudan ilintilidir. Çerçevesini Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası ve Avrupa Birliği emperyalistlerinin çizdiği ve harfiyen uygulanan tarım politikaları sonucunda, ülke tarımının gelmiş olduğu nokta, en iyi yetişen ürünlerde dahi ihaleci konumda olunmasıdır. Diğer bir nokta ise tarımda şirketleşmenin yaygınlaşmasıdır.

İSRAİL, T. KÜRDİSTANI'NDA YOĞUNLAŞIYOR

216 bin dekarlık alanın hibe edilmesi tartışmalarında öne çıkan konulardan birisi de

bu şirketin İsrail şirketi olmasıdır. 5 yıllık temizleme maliyeti karşısında, 44 yıllık işletme kârının yaklaşık 900 milyon Dolar olduğu hesaplanırken, böylesine stratejik bir bölgede hiçbir yabancı şirketin yarım asırda 900 milyon dolar kazanmanın veya tarım yapmanın peşinde olmayacağı vurgulanıyordu. Mayınlı arazilerin kime verileceği tartışmalarında yapılan bu vurgunun isabetli olduğu Erdoğan'ın klasik Kasımpaşa üslubundan da anlaşılıyordu. Nitekim tartışmalarda İsrail'in adının geçmesi bir rastlantı veya muhalefetin uyanıklığından ziyade, İsrail'in yıllardan beri Suriye sınırında yoğunlaşma çabası içinde olmasıdır.

Bölgenin Siyonist İsrail'in ilgisine mazhar olmasında birçok etken bulunuyor. Bunların başında İsrail'in gelişmiş, ileri düzeydeki tarım teknolojilerine rağmen, coğrafi olarak tarım arazisinin ve su kaynaklarının yetersizliği ve kötü iklim şartları geliyor. Toprağa fazlasıyla ihtiyaç duyan İsrail, ülkemizde açılan bu tarz ihalelere önem veriyor. Bu nedenledir ki bütün ihalelerin birinci sırasında İsrail şirketlerinin adı geçiyor. Her ne kadar Davos'ta "siz öldürmeyi iyi bilirsiniz" şeklinde İsrail'e yüklenilse de arka planda sürdürülen işbirliği apaçık görülüyor. Bu işbirliği özellikle Kürt coğrafyasında İsrail'e sağlanan kolaylıklarda açığı çıkıyor. 14 Mart 1996'da İsrail'e imzalanan serbest bölge anlaşması ile İsrail'in GAP Bölgesinde çalışma yürütmesinde kolaylıklar sağlandı. Böylece İsrail ihtiyacı olan tarım arazilerinde üretim yaparak dünya pazarına açılırken, Kürt coğrafyasındaki yoğunlaşma hedefine de ulaşmış oluyor. Mayınlı arazilerin temizlenmesinde ilk İsrail'in adının geçmesi burada anlam kazanıyor.

T. Kürdistanı'na ve özellikle Suriye sınırına gösterilen ilgi yalnızca tarım yapmakla sınırlı değil tabii ki. İsrail'in geçmişten beri gelen Suriye ile arasındaki Golan Tepeleri sorununda somutlaşan Suriye'nin İran'a, Hizbullah'a, Hamas'a destek vermesinde de anlam bulan çelişkilerin ve bu çelişkilerin yarattığı düşmanlığın önemli payı olduğu aşıkardır. İsrail sınırındaki varlığı, Suriye'yi kuzeyden kuşatma anlamına da geliyor. Ayrıca İsrail'in sınırda sadece tarım yapma hakkına değil, kısmi de olsa sınırdaki geçişlerde, bölgedeki ticaretle de söz hakkına sahip olacak. Bu durum Suriye açısından bir tehdit unsuru oluşturmaktadır.

Siyonist İsrail'in Suriye sınırındaki varlığının bir boyutu ise, ABD'nin Ortadoğu'ya yakın bölgelerde, diğer emperyalist güçleri (özellikle Rusya'yı) rahatsız etmeden hareket edebileceği alanların olması (ki bu alanın Suriye sınırı olması) bölgedeki nüfuzunu güçlendi-

recektir. Musul-Hayfa ve Yumurtalık-Kerkük boru hattını, haberleşme ve iletişim hatlarını denetleyebilecek ve İsrail üzerinden bölgedeki ticaretle söz sahibi olacaktır. Bu noktada değinmek gerekir ki, TC devletinin Suriye ile ilişkileri ne kadar olumlu görünse de esasta efendisinin Ortadoğu Planının uygulayıcısı, baş aktörlerinden birisi olarak, Suriye'yi sınırtıya sokacak adım atmamak gibi bir kaygısı yoktur. Esas olan Suriye ile ilişkilerin bozulması değil, emperyalizmin Ortadoğu politikalarının yaşama geçirilmesidir.

'90'ların sonlarına doğru imzalanan Ottoawa Anlaşması'na göre mayınlı arazilerin 2014 yılına kadar temizlenmesi gerekiyor. Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin temizlendikten sonra kime verileceği daha dünden belli iken, muhalefet partileri AKP'ye karşı seslerini yükseltse de, toprakların köylülere verilmesi demecinde bulunsalar da yasa tasarısının görüşülmesini tıkasalar da sonuç değişmemiştir. Nitekim AKP'nden de muhalefete maruz kalan R. T. Erdoğan, tasarısı üzerinde kalem oynatılarak tasarısı Meclis'ten geçmiş oldu. Kabul edilen yasaya göre ilk seçenек mayınların davet usulüyle temizlenmesi (NAMS formülü), bundan sonra alınmazsa Maliye Bakanlığı hizmet satın alacak, bu da olmazsa asıl amaç gerçekleştirilecek ve temizlenecek alanın tarımsal amaçla kiralınması söz konusu olacak. Yani biraz yorulacaklar ama sonuçta amaçlarına ulaşacaklar... Yasada dünyada mayın temizleme işini hiçbir kâr amacı gütmeyen yapan, temizleme işlemi bittiğinde ise hiçbir talepte bulunmadan araziye terk eden **Halo Vakfı** (ABD-Britanya) **Norwegian Peoples Aid** (Norveç), **DEMIRA** (Almanya) gibi sivil toplum kuruluşları ise gündeme dahi getirilmemekte.

TSK'nın bu işi yapacak teknolojik teçhizatı sahip olmadığı yalanıyla (ki iki yıl önce Urfa'nın Akçakale ilçesinde TSK tarafından mayın temizliği yapıldı), orada Mehmetler çalışacak avuntusuyla Suriye sınırı sonuçta çok özel bir gelişme olmadığı müddetçe kapitalist şirketlere verilecek. İşsiz ve yoksul olan bölge halkı ise bu şirketlere ucuz işgücü olarak tahsis edilecek...

Dün devletin döşediği mayınlar nedeniyle toprağı kullanamayan köylüler, bugün yine devletin toprakları kapitalist şirketlere hibe etmesiyle yine kullanamayacaklar. Dün işsiz ve yoksul bırakılan bölge haklı yine işsiz ve yoksul kalacak. Bu noktada değişen tek şey yarım asırdır mayınların yaptığı görevi, bundan sonraki yarım asır da kapitalist şirketlerin yapacak olmasıdır.

Tohum tekelleri buluştu: Türkiye merkez ülke

25 Mayıs 2009 tarihinde Antalya'da Dünya Tohumculuk Kongresi gerçekleştirildi. Dünyanın birçok ülkesinden tohum şirketlerinin ve ulus ötesi tekellerin katıldığı toplantıda Türkiye'nin önümüzdeki yıllarda tohum konusunda merkez ülke olacağı belirtildi. Uluslararası Tohum Federasyonu Başkanı **Orlando de Ponti**; dünya genelinde uzun süredir gıda ve enerji krizi yaşandığını, mali krizle birlikte bu tartışmaların arka planda kaldığını söyledi.

Ponti; Türkiye'nin bulunduğu coğrafyada sebze, tarla ve yem bitkileri üretimi bakımından tüm coğrafyaya hitap edebilecek durumda olduğunun altını çizerek Türkiye'nin dünyada merkez olma yolunda ilerlediğini sözlerine ekledi.

Toplantıya katılan Tohumculuk Endüstrisi Derneği **Dr. Mete Kömeağaç**, 1985 yılında 100 milyon dolarlık ticaret hacminin 2009'da 450 milyon dolara ulaştığını söyledi.

Basına "Türkiye için büyük fırsat" haberleri ile yansıyan bu toplantının ve tohum şirketlerinin gerçek amacının ne olduğu elbette yansıtılmadı.

TOHUMLAR KİMİN ELİNDE?

Köylülerin binlerce yıllık birikimi sonucu üretilen tohumlar birkaç şirketin kontrolü

altına girmek üzere.

Öyle ki bugün on şirket dünya tohum üretiminin yarısından çoğunu elinde bulundurmaktadır. Bu şirketler aynı zamanda tarım kimyasalları satışının yüzde 84'ünü de gerçekleştirmektedir. Monsanto, Dupont, Syngenta ve Bayer gibi şirketler aynı zamanda genetiği değiştirilmiş tohum piyasasının tamamına yakınına ellerine geçirmiş durumdadır. Bu şirketler köylülerin doğal yollardan elde ettikleri dayanıklı ve verimli tohumları toplayarak tohum popülasyonunun kontrolünü ele geçirmektedir. Köylülerin tohum toplamalarını yasaklayan şirketler, binlerce yıldır doğal yollardan elde edilen tohumları köylülere satmaktadır. Ürününün tohumunu toplayamayan köylülerin ekim yapabilmesi için bu şirketlerden tohum satın almaları gerekmektedir. Şirketler böylelikle tarımsal üretimi büyük oranda kendi denetimleri altında tutmaktadır. Tohumların genetiğini de değiştiren şirketler doğayı da tehdit etmektedirler.

Köylülerin tohuma ulaşımı bu şirketlerin faaliyetleri sonucu her geçen gün zorlaşmaktadır. Azami kâr prensibi ile faaliyet yürüten şirketler köylüler üzerinde büyük bir sömürü ağı kurarken toplumun sağlığını da ciddi

biçimde tehdit etmektedirler.

İlk olarak ABD'de ortaya çıkan bu şirketler büyüyerek bir ahtapot gibi tüm dünyaya yayıldı. Şirketlerin masum söylemlerinin aksine ABD'de köylüler büyük bir yıkım yaşadı. Tekeller buradan aldıkları tohumları dünyanın dört bir yanında çok ucuz fiyatlarla köylülere sattılar. Bir süre sonra tohum piyasasını kontrolü altına alan bu şirketler büyük kâr elde ettiler.

Milyonlarca üretici bir avuç şirketin insafına terk edildi. Şirketler fiyatları üretim maliyetinin de altına çektiler. Buradan aldıkları tohumları da sömürge, yarı-sömürge ülkelere sattılar.

DEVLET TOHUMA

"SAHİP" ÇIKTI!

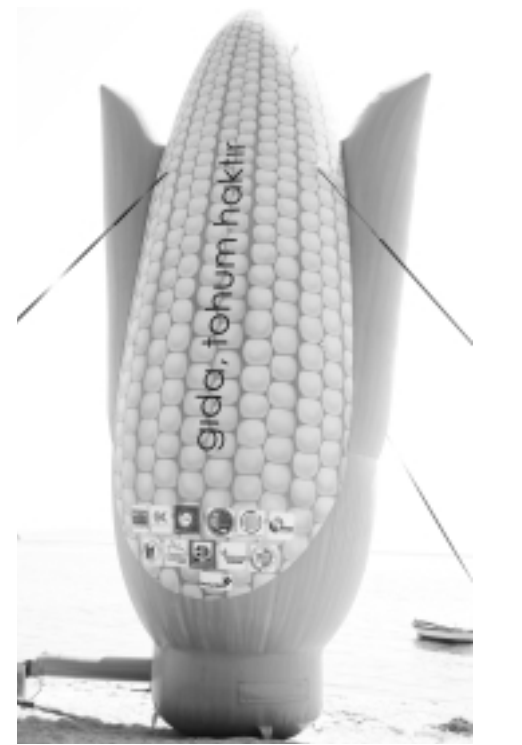
Ülkemizde 2006 yılında yasalanan **Tohumculuk Kanunu** ile birlikte yerel tohumların ve köy popülasyonlarının ticareti yasaklandı. Böylelikle köylülerin tohumlara doğal yollardan ulaşmasının önüne geçildi. Kanunun 5. maddesi tohum üretiminin tamamen Bakanlık kontrolü altına alınacağını duyurmaktadır. Böylece tohum piyasası bizzat Bakanlığın eliyle tekellerin kontrolü altına sokulmaktadır.

Bu süreçte üniversiteler de önemli bir rol oynamaktadır. Örneğin; İsrail asıllı **Hazera** isimli bir tohum şirketi Antalya Akdeniz Üniversitesi Ziraat Fakültesi işbirliği ile yöresel tohum çeşitlerinin toplanması ile ilgili çeşitli projeler geliştirmektedir. Şirket düzenlediği yarışmada en fazla tohum çeşidini toplayan öğrencilere çeşitli ödüller vermektedir. Bilimsel araştırma görüntüsü altında yürütülen bu çalışmalar aynı zamanda emperyalistlerin tarımsal üretimi daha fazla denetim altına almasının yolunu döşemektedir. Domates tohumları üzerinde çalışan Hazera Tohumculuk dünyanın en büyük dördüncü tohum şirketi olan **Limagrain**'in bir parçasıdır. Bu örnekten de görüleceği üzere emperyalistler daha fazla kâr uğruna ülkemizin yeraltı ve yer üstü zenginliklerini talan etmek için her yolu denemektedir.

Türk egemen sınıflarının taşeronluğunda, devletin kurumları aracılığı ile tarımsal üretimi kontrol altına alarak büyük bir sömürü ağı kurulmaktadır. Bundan doğrudan etkilenen kesim ise köylüler olmaktadır. Yüzlerce yıldır domates ekimi yapan köylüler ettikleri ürününün tohumunu bir sonraki yıl için kullanamamaktadır. Yeni ekim için Bakanlığın belirlediği tohumları her yıl yeniden satın almak zorunda kalmaktadır. Bunun da ötesinde Bakanlığın verdiği tohumlarda ortaya çı-

kan hastalıkların ilaçları da piyasaya hakim olan şirketler tarafından satılmaktadır.

Emperyalistlerin yeni türler üzerinde çalışarak ürettikleri hibrit tohumlar doğanın dengelerini de tehdit etmektedir. Bu çalışmalar sonucunda köylülerin uzun yıllar sonucu elde ettiği binlerce tür yok edilmiştir.

Kriz de var, çare de...

İşsizliğin yakıcı bir sorun olmaya devam etmesi karşısında panikleyen patronlar kendi suçları olan işsizliğe karşı ve bu ülkeyi yönetenlerin halka hiçbir çözüm sunamaması karşısında kampanyalarla ilgi toplamaya hevesleniyorlar. Öfkenin önünü kesmek, perdelemek için önce millet, vatan, bayrak vs. ile başlayan küçük tarihsel hatırlatmalarla “biz neler atlattık neler” demeye getiren patronlar “aynı gemide” olduğumuzun altını çiziyorlar. Halktan yine bir şey istiyorlar. Evet, istemeye yüzleri var hala. İlk olarak 2001 krizini hatırlatmakta fayda var.

BU ÜLKE İÇİN SEVE SEVE...

2001 Şubat krizinde “**Bu ülke için seve seve**” demişlerdi. Hazırlanan afişler mağazaların camlarına asılmış, hem bu sloganı taşıyor hem de yanında yüzde 50 indirim ibaresi yer alıyordu. Türkiye 2001 Şubat ayında başlayan kriz içindeyken tüketime çağrılıyor, alışveriş yapmaya özendiriliyordu. Kampanya beklenen ilgiyi görmemişti. O günkü kampanyada sahtecilik artmış, çoğu işyeri önce etiket fiyatlarını yüksek göstererek yüzde 50 indirim yapıyor gibi bir izlenim yaratmış, çoğu yerde bu kampanyaya destek olduklarını belirten afişleri asan mağazalarda indirim rastlanmamıştı. Sonuç olarak krizi yaşayan esnaf da umduğunu bulamamıştı. Bu kampanyanın fiyasko ile sonuçlandığı günlerin üzerinden 8 yıl geçti. AKP'nin yeni doğduğu dönemlerde Erdoğan'ın sözleri Hürriyet gazetesinin 06.12.2001'deki çıkan habere şöyle yansiyordu: “Bugüne kadar 21 ilı dolayışklarını, işçi, memur, ve köylünün ‘Yandım Allah’ dediğini dile getiren Erdoğan, istihdam alanlarının daraldığını, bunun da aile içi huzursuzluklara vesile olduğunu söyledi. ‘Bu ülke için seve seve’ kampanyası var. Bu ülke için seve istifa etsinler.”

O dönemki krizden çok daha ağır oldu-

ğu artık şüphe götürmeyen, işsizlik rakamlarının Türkiye rekoru olarak tarihe geçtiği AKP döneminde ise Erdoğan, “**Kriz bizi teğet geçecek**” demişken üstüne de şimdi “**Millette para var**” demekte de hiçbir çe-

KİMSE İŞİNİ KAYBETMESİN!

Ekonomi asil durduğunda ölü. Haydi Türkiye, önce üretmeye... Sonra da kendi ürettiğini tüketmeye!

Türkiye'nin yüzü gülsün diye...

KRİZ VARSAYSA ÇARE VAR

İŞÇİLERİN VE KÖYLÜNÜN İŞİĞİNE

kince görmedi. Koltuk uğruna halka o dönem bunları söyleyenlerin bugün yaptıkları halkı ne kadar düşündüklerine, adeta alaya alırcasına seslenmekten geri durmadıklarına, ikiyüzlülüklerinin gün be gün daha fazla ortaya çıktığına tanıklık ediyoruz.

PAMUK ELLER CEBE!

Patron örgütlerinin başını çektiği **Üreten Türkiye Platformu** kriz için reçetesi sundu bile. Lüks otellerin, şevhveli masaların etrafında oturarak halk için çare ürettiler: “**Kriz Varsa Çare de Var**”. Sunulan çareye baktığımızda “**Eve kapanma, pazara çık**” manşetiyle karşılaşıyoruz. Yani, kaba deyimle “**pamuk eller cebi**” diyorlar. Ekonomik kriz başladığından beri işçi ve emekçiye koruyacak hiçbir tedbirin alınmadığı, patronların ve patron örgütlerinin çıkarlarını koruyacak önem paketlerinin çıkarıldığı bilirken, işçinin ve emekçinin kaderine

terk edildiği günümüzde krizi en ağır bir biçimde işsizlik olarak ödeyen milyonlara bakarak ürettikleri çözüm işte bu. Bu kampanya devlet kanalından da epey desteklenen ve Başbakan Erdoğan'ın açık destek sunduğu,

vali, kaymakam, belediyelere genelgelemlere yayımlanarak seferberlik ilan edildiği bir kampanyaya dönüştü. Kampanyanın en çarpıcı yanlarından biri de Türk-İş ve Hak-İş gibi iki konfederasyonun da “care” üretmeler için-

de yer alması. Bu iki konfederasyonun kriz sürecindeki tutumlarına bakıldığında işçi yanlısı gibi gözüküp ama patronların çıkarlarına hizmet eden icraatların önünün açılması isteyen politikalar sundukları biliniyor. Buradan hareketle bu platformda yer almaları garipsenmeyecek bir durum. Ama esas soru krize çözüm aramak isterken bu kampanyanın kimin çıkarına hizmet ettiğidir.

SEN TÜKET, BEN ÜRETEYİM

TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu aynı gemideyiz edebiyatıyla başladığı ve “sen tüket, ben üretelim” klasik kurmacasını yaptığı basın toplantısında kampanya duyurusunu yapıyordu. **Bu kampanyanın da ve daha önceki kampanyalarda olduğu gibi patronların kasasını dolduracağı, işsizliği yoksullaşmayı önlemek gibi bir**

amacı olmadığı açıktır. “Bu girişim ile biz tulumaya ilk suyu döküyoruz” diyen Hisarcıklıoğlu bu tulumaya suyunun hep kendilerine basacak olmasının üzerinden geçiyor. Alım gücü düşen, yoksullaşan kesimlerden olmayan şeyi harcamalarını istiyor. Savurganlık yapmaktan, tasarruftan, tutumlu olmaktan yeri gelip söz eden çevreler şimdi savurganlık zamanı olduğunu vurguluyor.

İŞÇİYE DÜŞEN YİNE FEDAKARLIK

Kampanya 5 hafta sürecek ve her hafta bir söylem geliştirecek. İlk haftanın söylemi “**Eve kapanma, pazara çık**” idi. İkinci hafta “**Kimse işini kaybetmesin**”, üçüncü haftada ise, “**Güven ve İstikrar**” söylemi kullanıldı.

Bu söylemlerin aslında gizli bir ideolojik saldırıyı da içinde taşıdığı görmek gerekiyor. Patron örgütlenmeleri süreci nalıncı keseri gibi kendilerine yontmaya gayret gösteriyorlar. Kimse işini kaybetmesin söylemi ile sanayi patronları çok “masumca” bir tavır takınıyorlar. “**Sen tüket, ben üretelim, işçi çıkarılmasın**” deniliyor. Yani krizin asıl sorumluları olan bu kesim halkın kendilerine yönelecek olan tepkilerini önlemek için ideolojik bir saldırı gerçekleştiriyorlar. Sanki işsizliğin bir rekor kırmasında baş sorumluluğu olan bu kesim işsizlik gibi “kimse işinden olmasın” söylemini dilendirerek halkı aldatmaya, sınıfsal ayrılıkları belirsizleştirmeye, en önemlisi de kendilerini kalamaya çalışıyorlar. Alışveriş yapmaktan mutlu, gülen insan figürlerinin yer aldığı afişlerde ekonomik kriz karşısında halk çıkarını gözetecek bir çözüm sunmaktan uzak olan egemen sınıfların çeşitli sözcüleri halkın “başka” alternatif çarelere yönelmesini engellemek istiyorlar. Elbette halkın çare ola-

rak kendilerini ezenlere karşı mücadele etmeyi bir çare olarak görebileceği gerçeğinden büyük bir korku duydukları anlaşılıyor. Bu nedenle kriz dönemlerinde ekonomik kriz yönetiminin yanında halk için de bir “kriz yönetimi” uygulamaya sokulmaktadır. Sadece ekonomik tedbirler, önlemler değil aynı zamanda son dönemlerde gelişen ve giderek sayıca oranı artan işçi grevleri ve direnişlerinin de bu yönetim anlayışına dahil edilmesi de hesaplar içerisinde. Diğer yandan Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen konfederasyonlarının işçi sınıfını bilinçlendirmek yerine sisteme yedeklediği, güdümlü, yandaş sendikacılığın hakim kılınarak mücadele eden sendikalara karşı gösterilen yoğun saldırılara karşı aynı konfederasyonların kollarını kıpırdatmadıkları da biliniyor. Örneğin uluslararası kamuoyuna mal olmuş, etkisi yurtdışına kadar taşan Desa direnişçilerinin, mücadeleci bir sendika olan Deri-İş Sendikası öncülüğünde yürüttükleri mücadele Türk-İş cephesince ısrarla görülmektedir.

TOBB, Türk-İş, Hak-İş, Tesk, Tisk, Kamu-Sen, Tim, Tüsiad, Müsiad tarafından başlatılan kampanya, Türkonfed, AMPD, Ankara Giyim Sanayicileri Derneği, Deik, Tikad, BMD, Tümsiad, Baktad, Mobisad, Osbük gibi kalabalık bir kesim tarafından kurumsal destek alıyor. Aynı şekilde devletin de doğrudan bu kampanyaya destek verdiği ve talimatlar ve genelgeler hazırladığı da kampanyaya biçilen önemi gösteriyor. Egemen sınıflar açısından krizin başlangıcından bu yana halka yönelik bir adım atılmaktan oldukça uzak duruşuna karşı ilk ciddi adım olarak değerlendirilebilecek bu adım bir sınav olma özelliğinde. Zira 2001'deki fiyaskoya tekrar uğramamak ve farklı biçim ve formatların devreye sokularak bu kampanyanın sürdürülmesi, halk tarafından da destek alınması ile bu işin ancak başarılabilir olduğu ortada. Bu nedenle sendikaların, egemen sınıfların krizin faturasını tamamen halka yıkmaya çalıştığı bir ortamda ve bu kampanyanın da bunun bir parçasını oluşturduğu gerçekliğini yok sayması işçi sınıfı açısından affedilemezdir.

Türkan Saylan öldü. “Savcı”ları ile “avukat”larının Ergenekon kapışmasının 12. rundunda ring olarak Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD) ile Türkan Saylan'ın evinin seçilmesinin ardından gelen bu ölüm, Türkan Saylan şahsında ÇYDD gibi “kitle örgütleri”nin sınıfsal karakterini gizleyip, bu örgütlerin çalışmalarını yüceltme çabasının kaldıracı olarak kullanılmıştır, kullanılmaktadır.

Hem Türkan Saylan'ın hem de onun öncülüğünde kurulan ÇYDD'nin yürüttüğü çalışmaların demokratik görünümü bu kişi ve örgütlenmelerin sınıfsal niteliklerini görmemizi engellemelidir. Kız çocuklarını okutma temel ekseninde ÇYDD'nin yürüttüğü çalışmaların tümü komprador burjuvazi ve devlet tarafından desteklenmektedir. Çalışmalar Milli Eğitim Bakanlığı denetimi ve gözetiminde yapılmaktadır. **Buna rağmen bu çalışmaların sınıfsal karakterini tam olarak anlayabilmek için devletin “millî eğitim” politikasına, özellikle de bu derneğin çalışmalarının yoğun olduğu T. Kürdistanı'na yönelik politikalarına bakmak gerekmektedir.** Ancak o zaman gözlerimizin önüne çekilen “kız çocuklarının okutulması” perdesinin ardındaki gerçeği daha iyi görmek mümkün olacaktır.

TC devleti, tek millet, tek devlet, tek bayrak ırkçı politikasını devletin temel hizmetleri olan tüm alanlarda uygulamaya çalışmıştır. Eğitime yönelik politikalar da bu temel hedefe uygun olarak Cumhuriyetin ilk yıllarında oluşturulmuştur. Tek millet yaratma hedefiyle eğitim alanında atılan temel adımlardan biri “Harf Devrimi” denilen Arap alfabesinin kullanımının yasaklanması Latin Alfabesinin kullanımının zorunlu hale getirilmesidir. Devlet böylece bir anda tüm toplumun okur-yazarlığına son veriyor, herkesi sıfırdan okur-yazar yapmaya başlıyordu. Bu yeni okur-yazarların ne okuyacaklarına kendisinin karar vermesi avantajına sahip olacağı gibi gerçekleri tahrif ederek yarattığı kendi tarihindeki dışındaki bilgileri yeni kuşakların ulaşmasını engellemeyi de sağlayacaktır.

Arap Alfabeti bilmeyen yeni nesil, kendisine Latin alfabesiyle dayatılan bilgileri hem “gerçek” olarak değerlendirmeye hem de “gerçek” kılmaya mahkum bırakılmıştır. Yapılanlar “Harf devrimi” ile sınırlı değildir. Tekleştirme, ayrı olanların Türkleştirilmesi yani asimilasyon çabalarıyla devam etmiştir. Cumhuriyetin ilk yıllarında CHP tam hâkimiyetini sağladığında bir parti olmaktan çıkmış ve devletle özdeşleşmiştir. Bu dönemde CHP'nin azınlıklardan sorumlu IX. Büro'su'nca hazırlanıp genel sekreterliğine sunulan rapor, devletin eğitim politikası olarak

henüz okuldun başka bir vasıtasını bulamamıştır. Binaenaleyh bizim de bu vasıta müraعاتımız zorunludur. Yani biz de bu Bölge'deki insanlara kendi dilimizde okuyup yazmak öğreteceğiz ve bunun için Maarif Teşkilatı yapacağız...”

“2- Bu bölgede ilk ağızda münhasıran Kürt olan köylerde okul açılmayarak ilk önce nüfusu karışık olan köylerde açılması. Şimdiye kadar yapılan tecrübelerden okul bulunan muhtelif köylerde Kürt çocuklarının Türkçe konuştukları ve Türkçenin evlere girdiği, okul bulunmayan muhtelif (kar-

“8- Bir dili en iyi ve kolay öğreten ana-dır. Bunun için **bu mintakalarda kızların tahsiline bilhassa itina etmek** temsili (asimilasyonu) bir kat daha kolaylaştıracaktır. (abç)” (Bulut, 1988; 161-191. Aktaran; Gülçetsek Güzel Tekin, 23.05.09, *Günlük Gazetesi*)

Şimdi, bu bilgilerin ışığında, Türkan Saylan ve onun öncülüğünde yaratılanlara bakalım. Tüm burjuva medyaya Türkan Saylan'ın meziyetlerini sayıp sıralıyor. Özetle birisinden aktaralım; “... Saylan'ın başkanlığını yaptığı ÇYDD 20 yıl içinde 16 projede

vamlılığı paralelinde ve devletin politik hedeflerine hizmet amacıyla faaliyet yürütmektedirler. **T. Kürdistanı'ndaki kız çocuklarının eğitilmesi masumiyetinin altında devletin işi asimilasyon politikası vardır.** Meslek Liselerinde elektronik eğitimi alanlara destek, bilgi çağı kızları vb. projeler ise direkt komprador burjuvazinin kalifiye eleman ihtiyacına yönelik çalışmalar. TÜSİAD'ın meslek liselerini cazip kılmaya çalıştığı bir süreçte bu faaliyetler oldukça anlamlıdır.

Türkan Saylan ve onun gibiler ile ÇYDD ve benzeri örgütlenmeler sistem tarafından beslenen, geliştirilen ve sınıfsal karakteriyle de sömürülenler ve onun devletin yana olan unsurlarıdır. Bu durum böyle olmasına rağmen kitleler nezdinde

“mücadeleci”, “demokratik hakların savunucuları” olarak cilalanarak sunulmaktadır. Bu kişi ve örgütlerin gerçek niteliği onların hangi sınıfın hizmetinde olduklarına bakıldığında ortaya çıkmaktadır. Sistem devamılığı için yoksul çocukların kalifiye işçiler olabilmeleri amacıyla eğitim olanakları yaratmak, tekleştirme amacıyla kız çocuklarını, Kürt çocuklarını okutmak, “YİBO” adlı kamplara taşımak “demokratik mücadele”, “ilericilik”, “mücadele insanı olmak” değildir. Bu, sadece sistemin, Kemalizm'in bekası için faaliyet yürütmektir. Türkan Saylan'ın 12 Eylül AFC'si tarafından; okuyan, düşünen, üreten gençliği teslim almak için oluşturulan YÖK gibi bir kurumun üyeliğini yaptığını düşündüğümüzde bu daha açıkça görülecektir.

Türkan Saylan öldü. Devlet ve sömürülenler, sistemlerinin sadık bir emekçisini yitirdi. Devlet F Tipi bekçiliği de yapmış olan yeni bir “Cumhuriyet Kadını” olan eski Adalet Bakanı Aysel Çelikel'i atayarak kaybettiğinin yerini doldurdu. Halkımız ise ispatlanmaya çalışılan aksine bu ölümler bir mücadele insanını değil, tıbbi çalışmalarla anılabilecek bir bilim insanını kaybetmiştir. Adlarını bilmediğimiz nice bilim insanı kadar anılmaya, hatırlanmaya değer biridir, daha fazlası değil.

ASİMİLASYON, ÇYDD VE TÜRKAN SAYLAN

Türkan Saylan ve onun gibiler ile ÇYDD ve onun gibi “kitle örgütleri” tamamen sistemin hizmetinde olan kişi ve örgütlenmelerdir.

şik) yerlerde ise Türk çocuklarının Kürtçe konuşarak Türklerin Kürtleştiği her zaman görülen ve idare adamlarımızca tespit edilen hadiselerdir...

“3- Bir taraftan muhtelif (karışık) köylerde ilköğretimi yarıyan diğer taraftan da hususi bir Maarif Teşkilatı'ya sahirleri münhasıran Kürt olan (sadece Kürtlerden oluşan -bn) köylerin çocukları için Bölge yatılı ilkokulları tesisine başlanmalıdır. Bu okulların hedefi bu çocukları ana dilini unutturarak, Türkçeyi ana dili yerine ikame etmek olacaktır. Bunun için bu okullar yarı yarıya Türk çocuklardan teşekkül etmelidir...”

sonraki yıllarda uygulanacaktır. Raporu tekleştirmenin yani asimilasyonun nasıl yapılacağı ve eğitimin rolüne ilişkin sıralanan 9 maddeden bazıları şöyledir:

“Bir topluluğun temsilinin (asimilasyonunun) ilk şartının o topluluğa kendi dilimizi öğretmek olduğu bir mütearifedir (bilinen şeydir). Bir dilin de ilk evvel bu mantık ve müessir yayın ve vasıtası okuyup yazmaktır. İnsanlık büyük kitlelerin okuyup yazmasının

Rosa Luxemburg'un Mezarında Başkası Yatıyor Olabilir!

Almanya'nın devlet terörü mirası olan Berlin'deki Adli Tıp binasının bodrumunda elleri, ayakları ve başı olmayan bir kadın cesedi bulundu. 1919'dan bu yana binada tutulan cesedin **Rosa Luxemburg**'un anatomik özelliklerine sahip, mezardaki cesede ilişkin verilerin ise Luxemburg'la uyumsuz olduğu saptandı. Berlin Charité Hastanesi Adli Tıp bölümü başkanı

Michael Tsokos, bodrumda varlığı "yeni fark edilen" kadın cesedinin 15 Ocak 1919'da katledilen Rosa Luxemburg'a ait olduğunu ileri sürdü.

Almanya'da yayımlanan Der Spiegel dergisi de, Rosa Luxemburg'un Berlin-Friedrichsfelde Sosyalistler Mezarlığı'ndaki mezarında başkasının naaşının bulunabileceğini bildirdi. Derginin haberine göre, Dr. Michael Tsokos, başı, elleri ve ayakları olmayan kadın cesedinin 1919'dan bu yana Adli Tıp bodrumunda bulunduğunu, bilgisayarlı tomografi incelemesi sonucuna göre, cesedin büyük bir olasılıkla Rosa Luxemburg'a ait olduğunu söy-

lüyor.

Tsokos'un hazırladığı rapora göre, ceset, öldürüldüğü sıra 40 ila 50 yaşları arasında olan, bir eklem hastalığı olan artrozdan rahatsız ve bacaklarının biri diğerinden kısa olan bir kadına aitti. Rosa Luxemburg da öldürüldüğü tarihte 47 yaşındaydı; doğuştan gelen bir omurga rahatsızlığı dolayısıyla bir bacağı diğerinden kısaydı.

Charité Hastanesi Adli Tıp Bölümü, Haziran 1919'da yapılan otopsinin ve ardından hazırlanan raporun çelişkili olduğunu açıkladı. Buna göre, 13 Haziran 1919'da Berlin-Friedrichsfelde Mezarlığı'na gömülen naaş, Rosa Luxemburg'un anatomik verileriyle uyum içinde değil. Rosa Luxemburg'un eserlerini yayımlayan **Karl Dietz Verlag Berlin** yöneticisi **Jorn Schut-rumpf**, bulunan naaşın gerçekten

de Rosa Luxemburg'a ait olabileceğini, ancak söz konusu çelişkilerin bugüne kadar hiç kimsenin dikkatini çekmemiş olmasının şaşırı olduğunu söyledi.

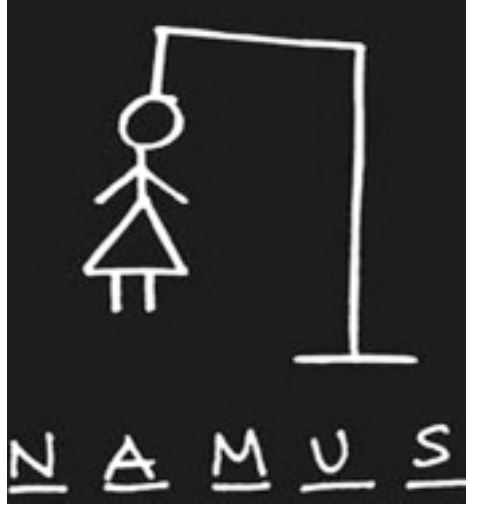
Bu arada bir açıklama yapan **Rosa Luxemburg Vakfı**, bulunan cesedin Rosa Luxemburg'a ait olması ihtimalinin, dönemin Alman egemenlerinin katlettikleri devrimciyi, ölümünden sonra bile rahat bırakmak istemediklerinin bir kanıtı olduğunu vurguladı. Vakıftan yapılan açıklamada, "Rosa Luxemburg devlet kararıyla öldürüldü ve devlet kararıyla da naşı yok edilmek istendi" dendi. Vakıf yönetimi, Rosa Luxemburg'un naaşının bugüne kadar bir hastanenin bodrumunda bulunmadan kalabilmesini **çok manidar** gördüklerini belirterek, dönemin Alman hükümetinin yasal mirasçısı olan Federal

Rosa Luxemburg yoldaşları Karl Liebknecht gibi 15 Ocak 1919'da devlet kararıyla askerler tarafından işkenceyle sorgulanmış, ardından kafasına sıkılan bir kurşunla öldürüldükten sonra, cesedi Landwehrkanal'a atılmıştı. Berlin-Friedrichsfelde Sosyalistler Mezarlığı'na defnedilen Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, her yıl Ocak ayının ikinci Pazar günü yapılan ve on binlerin katıldığı yürüyüşle anılıyor.

Hükümete çağrıda bulundu ve adli tıptaki naşın gerçekten kime ait olduğunu ortaya çıkarması ve onurlu bir biçimde defininin sağlanması için gerekli adımların atılmasını istedi.

(ATIK Haber Merkezi)

YORUMSUZ

POLİS EŞLİĞİNDE "İNTİKAM"!

Sakarya'nın Sapanca ilçesinde yaşayan **Huriye Bekçi** adlı kadın, 18 Mayıs günü, velayeti babasında olan küçük kızını görmek için polis eşliğinde eski eşinin evine gitti. Buna sinirlenen eski eş; iki oğlunun, kız kardeşinin ve de kendine eşlik eden polislerinin gözü önünde Huriye Bekçi'yi kurşun yağmuru altına tuttu. Polislerin müdahale etmediği olayda genç kadın yaşamını yitirdi.

HEM "SEVEN"LER HEM ÖLDÜRENLER

*Adana'da iki yıldır nişanlı olduğu Yalçın Kanmaz'ın evli ve 2 çocuk babası olduğunu öğrenen **Mutlu Özyeşilbaş** adlı genç kadın, nişanlısından ayrıldı. Ancak Kanmaz, Özyeşilbaş'ın yolunu keserek kendisine dönüp dönmeyeceğini sordu. Genç kadının onu reddetmesi üzerine, kadını yedi yerinden bıçaklayarak öldürdü. Tutuklanan Kanmaz, "**Onu çok seviyordum**" dedi.

*Sevgilisi astsubay Güney Yılmaz'ın evli olduğunu öğrenen, anasınıfı öğretmeni **Zeynep Polat** adlı genç kadın, Yılmaz'dan ayrıldı. Bunun üzerine genç kadını son kez görüşmek üzere bulunan Yılmaz, Polat'ı kurşunlayarak öldürdü. Yılmaz, kanlı otomobili askerlere temizletince, askerlerin durumu üstlerine bildirmesi üzerine tutuklandı.

BİR DEDİKODU: 2 ÖLÜ

Adana'nın Sarıhamzalı Mahallesi'nde yaşayan Murat Kutlu, eşi **Mehem Kutlu'nun** başka biriyle ilişkisi olduğu üzerine dedikodular duyunca hem eşini hem de komşusu olan **Ayşe Aydemir** adlı kadını, küçük oğlu M. Mutlu'nun gözü önünde tabancayla vurarak öldürdü.

Kürt kadınları;

"DTP'ye dokunma!"

DTP'ye yönelik operasyonda gözaltına alınarak tutuklanan kadınlara destek olmak amacıyla bir miting düzenlendi.

31 Mayıs Pazar günü çeşitli illerden Amed'e gelen kadınlar Demokratik Özgür Kadın Hareketinin öncülüğünde "**Söyleyecek sözüümüz, çözüümü geliştirecek gücümüz var**" şiarı ile bir miting gerçekleştirdi.

İstanbul, Ankara, Mardin, Van, Ağrı, Siirt, Urfa, Hakkâri, Batman, İzmir ve birçok ilden Amed'e gelen kadınlar öncelikle bir forum gerçekleştirdi. Saat 10.00'da başlayan foruma DTP'li kadın milletvekilleri, KESK'li ve çeşitli demokratik kitle örgütü ve siyasi partilerden kadınlar katıldı. Kadınlara yönelik saldırıları ve son gelişmeleri tartışan kadınlar "çözümü geliştirecek gücümüz var" dedi.

Saat 16.00'da ise Kayapınar Ekin Parkı'nda bir araya gelen kadınlar, tutuklanan DTP'li kadınların isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşıdı. Kürt kadınlarının yoğun bir katılım gösterdiği ve coşkulu geçen miting de DEP eski milletvekili Leyla Zana ve DTP Eş Başkanı Emine Ayna konuştu.

Miting Rojda, Hindistanlı Sahaja Yoga Grubu, Rojbin ve yerel sanatçıların seslendirdiği türküler ve çocuklarıyla coşkulu bir şekilde erdenen.

(H. Merkezi)

6. İhtisas Kurulu sonunda "ikna oldu"!

Vakit yazarı 76 yaşındaki Hüseyin Üzmez tarafından cinsel istismara uğrayan B.Ç. olayın ortaya çıkmasının ardından SHÇEK'e teslim edilmiş, tecavüzcülere sağladığı ceza indirimi sağlama raporlarla meşhur 6. İhtisas Kurulu'ndan "beden ve ruh sağlığı bozulmadığı" yönünde rapor verilmişti.

İlk raporun ardından artan tepkiler sonucu B.Ç. yine testlere tabi tutulmuş ancak rapor hazırlanırken olaylı 6. İhtisas Kurulu üyesi psikiyatır **Ayşe Erdoğan** istifa etmişti. İstifanın ardından yaptığı açıklamada "ikinci kez 'beden ve ruh sağlığının bozulmadığı' yönünde rapor verileceği" için istifa ettiğini söylemişti.

En son 26 Mayıs'ta görülen mahkemede Üzmez'in beraat istemi reddedilmiş ve B.Ç.'ye işkenceye devam edilerek bir daha Adli Tıp'tan rapor almaya gerektiği söylenmiştir. Adli Tıp'ta bir dizi test sonrasında en sonunda B.Ç.'nin "beden ve ruh sağlığının bozulduğuna" ikna olan 6. İhtisas Kurulu raporunu hazırladı.

Devletin koruyup kolladığı, "üzmediği" Üzmez için üzücü bir haber olsa da bu rapor, ne yazık ki 14 yaşındaki bir çocuğun geleceğini düzeltmeye yetmiyor. Aylarca Adli Tıp'ta verilen raporlarla resmen aşağılanan, aylarca "klinikler arası çatışmada" malzeme olarak kullanılıp teşhir edilen B.Ç. için, kendine tecavüz eden kişi Üzmez kadar meşhur olmadığı için adı bile anılmayan yüzlerce mağdur çocuk için adaletin olmadığı bu ülkede, bu geç kalmış anlamsız raporun geçerliliği ne olabilir ki! (H. Merkezi)

Pippa Bacca'nın katiline müebbet istemi

Dünyada barış istediği için İtalya'dan yola çıkmıştı. Otopot yoluyla İsrail'in Tel Aviv kentine ulaşan yol güzergâhı üzerinde Türkiye de yer alıyordu. Umut dolu çıkmıştı yola... Üstünde beyaz gelinliği... Kocaeli'ye kadar sağ salım gelmişti ancak Kocaeli'de, içinde katilin ya da katillerinin olduğunu bilmeden elini uzattığı araba gelip önünde durdu. Arabaya bindi.

Adı **Giuseppina Pasqualino Di Marioni** yani en çok bilinen adıyla "**Pippa Bacca**" olan bu genç İtalyan sanatçı 2008'in Mart ayında bindiği bu arabada **Murat Karataş** ve henüz ismi bilinmeyen başka biri tarafından tecavüze uğrayıp vahşice boğularak öldürüldü.

Kadını salt cinsel meta olarak gören erkek egemen sistemin acımasız bir kimliğe bürünerek somatlandığı bu olayda da "adalet sistemi" geç işliyordu. Aradan geçen 15 ay gibi bir sürede Bacca'nın yakınları, mahkemeden mahkemeye koşuyor ve bu olayın peşini bırakmayacaklarını söylüyorlardı. En son, geride bıraktığımız Mayıs ayının 26'sında görülen mahkeme bu süreçte atılmış tek adım niteliğinde!

26 Mayıs'taki mahkemede en sonunda Murat Karataş mahkemeye "getirilebilmiş" ve savcı sanık için hazırladığı iddianameyi mahkemeye sunabilmiştir. Savcı, zanlı Murat Karataş için "vücut dokunulmazlığını ihlal ve ırza geçme, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, kasten adam öldürme, yakalanmak için delilleri ortadan kaldırma ve hırsızlık" suçlarından ağırlaştırılmış müebbet cezası istedi. Duruşmaları ertelemek için sürekli bahaneler uyduran mahkeme, son olarak cep telefonu operatörlerinden bazı kayıtlar istediğini ancak bu bilgilerin henüz ellerine ulaşmadığını söyledi. Savcının beklentisi yönelik itirazı kabul edilmesine rağmen bir sonraki duruşma 26 Haziran'a ertelendi. (H. Merkezi)

Mücadeleye adanmış bir ömür; CLARA ZETKİN

"... Neredeyse kırk yıldır sosyalizm ideali için savaşıyorum. O kadar yaşlıyım -ve belki pek fazla zamanım da kalmadı- ama yine de etkili olabileceğim bu zaman içinde yaşamın olduğu yerde durmak, orada savaşmak istiyorum. Dağılışın ve zayıflığın olduğu yerde değil. Zihnim uyanık olduğu sürece politik ölümün nefesi bana yaklaşmaz!"

Böyle diyordu Clara Zetkin Berlin'de gerçekleştirilen bir parti kongresinde. Ve dediği gibi de oldu. O, yaşamın olduğu her yerde savaştı. Politik ölümün nefesinden uzak, ileriye ve hep daha iyi olanı hedefledi. Onu yaşamın olduğu her yerde savaşmaya iten, çalışmasına ve hayatını belirleyen esas düşünce sosyalizm için mücadele dışında bir yaşamın kabul edilemez oluşuydu.

Hayatı boyunca haksızlıklara karşı güçlü bir duruş sergileyen, devrimci mücadelesinden taviz vermeyen, sınıf mücadelesi verilmeksizin kadının gerçek kurtuluşunun sağlanamayacağını bilen ve bu doğrultuda mücadele yürüten Clara Zetkin, **5 Temmuz 1857**'de Saksonya'da (Almanya) doğmuştur. Babasının köy öğretmenliği yaptığı Erzgebirge bölgesinde büyür. Günün birinde evdeki kütüphanelerinde Papa'ya karşı ayaklanmayı konu alan bir kitap bulur ve okur. Yakılmak üzere odunlara bağlayan bile inançlarından dönmeyen insanlar onu çok etkilemiştir. Bunu çok sonraları "**Onlardan, daha çocukken, insanın inancı uğruna ölmeye hazır olması gerektiğini öğrendim**" diye anlatacaktı.

Kadınların yüksek öğrenim görmesinin engellendiği bir dönemdir ve Clara öğretmen olmak ister. Özel olarak işletilen bir kadın öğret-

menlik kursunda yer bulmayı başarır. Kurs döneminde Clara, devrimci düşünceleri ve eylemleri yüzünden ülkelerinden sürülen ve Leipzig'de öğrenim gören bir grup Rus öğrenciyle tanışır. Onlardan sosyalizm ve komünizm kavramlarının ortaya çıktığı tartışmaları dinler. Karl Marx ve Friedrich Engels isimlerini ilk kez işitir ve Marx ile Engels'in yazdıklarını okumaya başlar. Rus öğ-

rencilerden biri olan Ossip Zetkin ile sıkı bir dostluğu olur ve ileride onunla evlenir. Devrimci fikirler ile bu yolla tanışan Zetkin katıldığı her toplantı ve konferans sonrası işçi sınıfının mücadele ve düşünce dünyasına bir adım daha yaklaşır ve kısa sürede aktifleşir. 1878 yılında Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin önceli olan **Sosyalist İşçi Partisi**'ne üye olur. Aynı yıl yürürlüğe giren ve sosyal demokrat örgüt, sendika ve işçi eğitim cemiyetlerini yasaklamaya dönük "Sosyalistler Yasası"nın ardından üyesi olduğu parti, diğer tüm örgüt ve yayınlar yasadı

Direniş devam

DESA'da bir yıl aşkın süredir direnen işçilerin mahkemesi sonuçlandı. Mahkeme DESA patronunun işçileri sendikal faaliyetleri nedeniyle işten attığını tespit etti. İşe iade davasını işçiler kazandı. Ama...

Emine Arslan hala Sefaköy'de,

24 işçi Düzce'de direnişlerine devam ediyor!

Çünkü patron mahkeme kararını umursamıyor!

Çünkü devlet, patronun arkasında!

Çünkü **4857 Sayılı İş Kanunu** işçileri, emekçileri değil patronu koruyor!

DESA patronu geçtiğimiz günlerde sonuçlanan mahkemenin kararlarını uygulamamakta ısrarcılığını sürdür-

üyor. Çünkü sermayesine sermaye katmak, böylelikle de krizi fırsata çevirebilmek başka türlü mümkün değil!

30 Mayıs Cumartesi günü İstiklal Caddesi üzerindeki DESA mağazası önünde, saat 13.30'da bir araya gelen **DESA Direnişiyle Dayanışma İstanbul Kadın Platformu**, patronun mahkemenin kararını yerine getirmemesini protesto etti. Platform adına basın açıklamasını okuyan **Münevver İtemur**, "**Talebimiz, direnen tüm işçilerin sendikal olarak işe geri dönmeleri ve her türlü cinsiyetçi uygulamaları ve iş bölümünün örtülün kaldırılmasıdır**" dedi.

Eylemin ardından eyleme destek vermek için gelen **Cumartesi Anneleri**, Emine Arslan ile görüştü. Arslan'ı onurlu direnişinden dolayı kutlayan kadınlar, yalnız olmadığını hatırlattılar. (İstanbul)

Onların, partisini ve ideolojisini her şeyin üzerinde tutan pratiği, yol göstermeye devam ediyor

Dünyayı yaşanılabilir kılmak için verilen devrim mücadelesinin pratiği, devrimi gerçekleştirebilmenin araçlarıyla yola koyulmayı ifade eder.

Devrim mücadelesinin araçlarını kullanarak devrimi yapmaya koyulmak, bu yolda ağır bedeller ödemeyi de göze almak demektir. Bu bedel kimi zaman toptrağın bağına düşen yaşamlar olur.

Sınıf mücadelesi içinde yaşanan çatışmada hiç tereddüt etmeden yüreklerini, bilinçlerini ve bedenlerini ortaya koyanlar, sadece bedenle mücadele

inde oldukları dönemlerde değil, bedenleri yüzlerce, binlerce tohum olmak ve yeşermek üzere toprağa düştükten sonra da, devrim mücadelesine ışık tutmaya, bu mücadelenin yolunu aydınlatmaya ve öğretmeye devam ediyorlar.

Şehitlerimize verilmiş sözlerden biri olan, onları ilelebet yaşatma sözünü ise, ancak onların devrettiği bayrağı layıkıyla taşıyarak ve de uğruna yaşamalarını ortaya koydukları ideolojinin yön verdiği devrimci pratiklerini kuşaktan kuşağa aktararak yerine ge-

tirebiliriz.

Şehitlerimizi aktarmada onları yakından tanıyan, birlikte mücadele etmiş yoldaşları kadar, ailelerinin onları bize anlatması da bir o kadar önemlidir. Çünkü bu aktarımlarda daha çok onları devrimciyleştiren koşulları ve de devrimci kişiliklerinin günlük yaşamdaki paylaşımlara yansımalarını görür, onları daha yakından tanıma fırsatı buluruz. Bu tanıma bize aynı zamanda, devrimci kişiliğin/duruşunun aynasının, sadece devrimci faaliyet içindeki pratik değil, aynı zamanda günlük yaşam-

daki pratikler olduğunu da gösterir.

Şehitlerimizi ailelerinden dinlemenin önemini, 30 Haziran 1980'de şehit düşen **Efendi Diril**'in ve de 29 Haziran 1985'te şehit düşen **Hayrettin Bakış**'ın ailelerinden dinlerken bir kez daha anladık.

Bu önem her şeyden önce, ailelerin, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, çocuklarının birileri tarafından unutulmadığını-unutturulmadığını, onların mücadelelerinin sürdürdüğünü gördüklerinde duydukları mutlulukla birlikte ortaya çıkıyordu.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Bargini şehitleri

Hayrettin Bakış komutasındaki gerilla birliği 29 Haziran 1985 tarihinde Hozat'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada konakladıkları sırada bir işbirlikçinin ihbarı sonucu kuşatılır. Düşman güçleri ile yaşanan çatışmada Hayrettin Bakış, Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker şehit düşer.

Hayrettin Bakış

1957 Dersim Mazgirt Rijk köyünde dünyaya gelen Hayrettin Bakış, çok genç yaşlarda Partizanlarla tanıştı. Faaliyet yürütürken düşmana esir düştü. 1980 Cunta koşullarında başta bölgesel yayın **Denge Partizan** olmak üzere birçok makalenin altında imzası bulunmaktadır. Hapishaneden çıkar çıkmaz hiç tereddütsüz sınıf savaşının kendini bekleyen alanlarında mücadele etmeye başladı. Dersim'de görevlendirilen Hayrettin Bakış Bölge Askeri Komitesi'nde ve bir gerilla müfrezesinin başkanındaydı. 1982 yılında Merkez Komiteye atandı. Kavrayış, yetenekleri ve birikimi oranında her yanlış karşısına dikilen Hayrettin Bakış, yetmezliklerine karşı da mücadele ediyordu. Alçakgönüllülüğü ile tüm yoldaşlarının sevgisini kazanan Hayrettin Bakış'a göre inceleme yapmadan, araştırmadan konuşan insan ciddi hatalara düşebilirdi.

Nihat Topuzoğlu

1961 yılında Dersim Ovacık Topuzlu köyünde dünyaya geldi. Kod adı Mazlum'dur. Yurtdışından safalara katılarak soluğu dağ başlarında Partizanların yanına aldı.

Metin Eker

1962 yılında Dersim Hozat Ergen (Gecimli) köyünde dünyaya gelen Metin Eker, Cenk ve Gözlük kod adlarını kullandı. Genç yaşlarda Partizanlarla tanıştı.

Aziz Erkoç

Aziz Erkoç (İzzet) Dersim-Hozat Tagar köyünde dünyaya geldi. 1980 öncesinde mücadeleye katıldı. 29 Haziran 1985 tarihinde Dersim Ovacık Eğrikavak köyünde düşman güçleri ile yaşanan çatışmada şehit düştü.

Efendi Diril

1956 yılında dünyaya gelen Efendi Diril, henüz çocuk yaşlarda tanıştığı faşizmin zulmüyle. Yoksulluğun, ezilmişliğin ve zulmün yarattığı isyancı gelenek ve içindeki devrim ateşiyle 1976'da Partizanlara katıldı. Çeşitli askeri eylemlerde yer aldı. İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesi'nde görev alıyordu. Yiğit, militan ve fedakâr mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. İstanbul Kanarya Çakar Sokakı'nda vücuduna 20 kurşun sıkılarak katledilmiş vaziyette bulundu. Efendi Diril'in cenazesini köyüne götüren ailesini büyük bir kitle karşıladı. Cenaze köye varmadan görkemli bir tören düzenlendi. 2000'i aşkın kitle hep bir ağızdan **"Efendimiz ölmeyiz", "Kahrolsun komprador patron-ağa devleti"** sloganlarını haykırdı. Törenden sonra köyüne götürülen cenaze çevre köylerin katılımı ile omuzlarda taşındı. Burada da sabaha kadar süren törende yoldaşları silahlar eşliğinde saygı duruşunda bulundular.

Sınırlı yaşamını sınırsız bir davaya adanlara katıldı: Efendi Diril

1956 yılında Dersim'in Ovacık ilçesi, Hüyükşahi köyünde doğan Efendi Diril, hem yoksullukla hem de faşizmin zulmüyle daha çocuk yaşlarda tanışmıştır. Ortaokulu Ovacık'ta okur ve daha sonra Elazığ'a Öğretmen Lisesi'ne gider.

Ablası **Hatun Topaç**, çok çocuklu ve yoksul bir aile olduklarını, Efendi ile birlikte köyde hayvan otlatıklarını, tarlada çalıştıklarını anlatıyor.

Ablası, 1976 yılında TKP/ML safalarına katılan, çok sayıda eylemin içinde aktif yer alan Efendi'nin, onu kısa süre içinde mücadelenin ön safalarına taşıyan siyasal-politik-ideolojik gelişimine ve de bu gelişime paralel olarak hayata geçirdiği, yoğun pratiğine dair doğal olarak ayrıntılı bir bilgiye sahip değil. Haliyle, sürecin sıcak ortamının getirdiği bu hızlı gelişiminin ve de özellikle bu gelişimin ürünü olan, çatışmanın tam orta yerindeki pratiğin, onu kısa sürede, 1978'de Parti Üyeliği'ne taşıdığı yakın tanığı da değil.

Efendi Diril, köyden ayrılışından ve Elazığ'a gitmesinden sonra başlayan politik faaliyet sürecinde, ara sıra köye geliyormuş. "Geldiğinde hemen köylülere yardıma gi-

derdi" diyor ablası. "Onların her işine koşar, sorunlarını paylaşırdı" diyerek devam ediyor.

Devrimci faaliyete katıldığını ise, birkaç arkadaşının köye, evlerine yiyecek vb. şeyler istemeye geldiğinde anlamışlar. Bunlar kardan gelen gerillalarmış. Kendisi eve gelmeyip yoldaşlarını göndermiş ve evdekilere "evde ne varsa verin" diye de haber salmış.

Sonraki dönemlerde ihtiyaçlarını, ailenin köydeki delikanlıları onların bulunduğu yere taşıyor. Tabii bu arada Efendi'nin gerillayla ilişkide olduğunu da öğrenmişler.

"Daha sonra İstanbul'a taşındık, Efendi'yi İstanbul'a geldikten sonra ara sıra görmeye başladık" diyor.

Efendi Diril'in bu dönemde İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesi'nde yer aldığı bilmiyor tabii ki.

Efendi ile ilişkisi çok iyi olan eniştesi, "Ondan çok şey öğrendim" diyor. Daha önceleri devrimcilerle pek ilişkisi olmayan, onları tanımayan enişte, Efendi'nin teşvikleri ile kitap okumaya başlamış. "İnsanları değiştirip-dönüştürmek için büyük çaba içinde girdi. Ve bunu başardı da" diyor. Kendisinin daha sonraki dönemlerde devrimcilerle ilişkisinin gelişmesinde Efendi'nin payının büyük olduğunu, hatta bunu onun başardığını aktarıyor.

Şehit düştüğü haberini almışlar bir süre sonra. Efendi bir yoldaşı ile birlikte Kanarya'da bulunan bir derneğe gitmiş. Burada insanlarla konuştuğunu, bir konuşma yaptığını, dernekten çıktıktan sonra da, hain bir pusuda kurşunlandığını öğrenmişler.

Efendi'nin cenazesine iki bine yakın insanın katıldığını, çok görkemli bir cenaze töreni düzenlendiğini söylüyorlar. Ailenin yanından ayrılırken, şehitleri sahiplenmek kadar, onların ailelerini de sahiplenmek gerektiğini, yoldaşlarının aileleri ziyaret etmesinin onları çok mutlu kıldığını vurguluyorlar.

Partisi ve ideolojisi her şeyin üstündeydi: Hayrettin Bakış

1957 yılında, Dersim- Mazgirt'in Rijk Köyü'nde doğan Hayrettin Bakış, çok genç yaşlarda mücadele ile tanışır ve kısa süre içinde, TKP/ML safalarında örgütlü faaliyete katılır. Bir süre sonra düşmana esir düşen Hayrettin Bakış, 12 Eylül AFC'sini hapishanede karşılar.

Hapishaneden çıkar çıkmaz da, kendisinden gelen yoğun talep üzerine, mücadelenin en sıcak alanında, gerilla faaliyetinin içinde yer alır.

Yoldaşları onu **"partisini ve ideolojisini her şeyin üzerinde tutardı"** sözleriyle özetliyorlar.

Sürekli okuyan, araştıran Hayrettin, alçakgönüllülüğü ve zekasıyla öne çıkmasından kaynaklı, "Kureş" olarak anılır. Onun mücadele yaşamı boyunca, "yok", "olmaz", " yapmam" sözcüklerine yer vermediği söylenir.

Hayrettin Bakış'ı bize anlatması için, abisi **Cahit Bakış**'la görüştük. Cahit abi, "O her şeyden önce çok insancıldı. İnsanları çok sevdi" diyerek başlıyor.

Pusula

Pratiği proleter olmayanın proleteryanan yana olması beklenemez!

Burjuvazi, proleterya üzerindeki etkilerinin adı olan tasfiyecilik saldırılarını, çeşitli biçimlerde sürdürüp, proleterya üzerinde hâkimiyetini kurmaya çalışır. En belirgin ve açık saldırı biçimi karşıtlaşma; proleterya ile burjuvazi arasındaki ideolojik-politik-örgütsel çizgilerin, ilkelerin silikleştirilmesi olarak çıkar. Bu saldırıların amacı, proleteryaaya ait olan devrimci bakış açısını sinsî ve ikiye bölme biçiminde müğlaklaştırmaktır. Bu müğlaklaştırma ve silikleştirme saldırılarının temel gayesi, en belirgin bir şekilde proleter ideolojinin bozulması ve bu bozulmanın süreç içinde meşrulaştırılmasıdır. Tasfiyeciler burjuva ideolojisini "proleter ideoloji" olarak tanıtır. Böylece devrimci saflarda burjuvazinin etki gücünü artırarak proleter ideolojiyi zayıflatmaya, süreç içinde adım adım burjuva ideolo-

jinin kabul görmesine çalışır.

Tasfiyecilik; proleter devrimci yaşam ile küçük-burjuva yaşam, devrimci düşünce ile küçük-burjuva düşünce, ilkeli ve tutarlı devrimci duruşla küçük burjuva tutarsız-kıyap duruş, örgütlü olmakla olmamak arasındaki farkın, çizgilerin silikleştirilmesi sıradanlaştırılmasıdır. Örgütsüzlük, ilkesizlik, tutarsızlık, halka ve partiye karşı sorumsuzluk, gündemlerine ilgisizlik, devrimci görevlerin yerine getirilmemesi, devrimciliğin sıradanlaştırılmasıdır. Devrim ve örgüt biliminin en temel konularındaki devrimci ilke ve anlayışlarının bozulması, zayıflatılmasıdır. Devrimci yaşama, devrimci duruşa ve kültüre ait olan her değer sıradanlaştırılmasıdır.

Sınıf bilinçli proleterler, burjuvazinin bu türden sinsî ve ikiye bölme saldı-

rılarının niteliğine ve farklı tarzda kendini ortaya koyan biçimlerine karşı bilinçli ve örgütlü karşı koymayı görev olarak önüne koymak zorundadır. Tasfiyecilerle aralarındaki düşünsel-örgütsel-pratik farkı ve duruşu netleştirip, süreklileştirmelidir. Tasfiyecilik özellikle günümüzde örgütlü olmakla örgütsüz olmak, devrimci duruşla küçük-burjuva duruş arasındaki temel ayırım çizgilerini yok sayarak, silikleştirip, devrimciliği sıradanlaştırmaya çalışmaktadır. Bu saldırılara karşı sürekli bir şekilde ideolojik-politik-örgütsel mücadele vermek sınıf bilinçli proleterlerin vazgeçilmez, ertelenemez görevleridir.

Devrimci hareketin zayıf ve yeterinçe örgütlü bir güç oluşturamadığı süreçte ideolojik-politik saldırılarını daha çüretli bir şekilde artıran tasfiyecilik, devrimci hareketin gelişim gösterdiği süreçlerde geriler ve kendi küçük-burjuva kabuğuna çekilerek sinip, saldırı için en uygun anı bekler. Unutmamak gerekir ki tasfiyecileri var eden zemin; devrimci hareketin zayıf ve örgütsüz olduğu, devrimci ilke ve kuralının uygulanmadığı zemindir.

Burjuvaziye ve her türden tasfiyecî anlayışa karşı mücadelenin örgütlenmesine öncelikli olarak devrimci çizginin ve ilkelerin netleştirilmesiyle ve örgütlü yaşamdaki karşılaştığı olan devrimci tavır ve duruşun güçlendirilmesiyle işe başlamak lazımdır. Bundandır ki sınıf bilinçli proleterlerin, devrimci kültür ve ahlakı, devrimci moral değerlerini örgütlü yaşamda daha güçlü bir şekilde savunup, devrimci yaşamın merkezine koymaları gerekir. Bu görev başarıldığı oranda proleter devrimcilerin kitleler üzerindeki etkisi artarak derinleşir, örgütlenme adımları güç kazanır.

İdeolojik mücadele ve uyanıklık Proleterya Partisi'nde canlı ve diri tutulmalıdır. Bu mücadelenin gevşetilip zayıflatılması, ertelenip, ihmal edilmesi burjuva ideolojisinin proleterya saflarında yaşam bulmasına ve varlığını devam ettirmesine yol açar. Bu durumun yaşanması demek, kitlelerin örgütlenme pratiğinin zayıflaması demektir. Kitleler ancak proleter ideolojinin ve politikalarının yön verdiği sürekliliği sağlanmıştır

bir pratikle örgütlenir, maddî bir güce dönüşür. Küçük burjuva ideolojisi ve politikası ile ve bu ideolojinin yön verdiği pratik duruşla hareket edenler, kitleleri örgütleyemezler ve onları kurtuluşa götüremezler. **Kitlelerin ve Proleterya Partisi'nin örgütlenemediği her alan ve zeminde proleter ideoloji ve kültür yerine küçük burjuva ideolojisinin ve renklerini, onun sinsî ve gizli renklerini aramak gerekir.** Bugün Proleterya Partisi'nin örgütlenme adımlarının güçlendirilmeye çalışıldığı her alan ve zemin aynı zamanda küçük-burjuva ideolojisinin ve yaşam karşısındaki gücünün kırıldığı, etkisizleştiği alan ve zemindir. Bu mücadele etkisinden ve gücünden hiçbir şey kaybetmeden devam ettirilmeli ve süreklileştirilmelidir. Kitlelerin yoksulluk ve örgütsüzlük gerçekliği devrim ve değişim ihtiyacı her geçen gün büyümekte ve artmaktadır. Bu gerçeklik proleter ideolojinin ilke ve kuralının güçlenmesine hizmet edecek özelliktedir. Yeter ki süreç, gelişme ve yaşananlara doğru bakılsın. Yeter ki gelişimin yönü ve doğrultusu doğru gö-

rülsün. İşte o zaman devrimci müdahale ve inisiyatif etkili bir güce dönüşür. İşte o zaman proleteryanın örgütlenme adımları hız kazanır, moral ve inisiyatif üstünlüğü sınıf bilinçli proleterlerin eline geçer. Proleterya Partisi'nin politik kararları ve çizgisi, bunu gerçekleştirecek özellikte ve niteliktedir. Çünkü onun politik çizgisi ve politik kararları kitlelerin devrim ve değişim ihtiyaçlarına yanıt olacak niteliktedir. Çünkü onun politik kararları ve çizgisi sınıf bilinçli proleterlerin örgütlenme adımlarının karşılığını verecek özelliktedir. Yeter ki halka ve partiye doğru bakılsın. Yeter ki parti ve halka birlikte yürüme yeteneği ve iradesi ortaya konsun. İşte o zaman devrimci çaba ve pratiğin her adımı başarı olarak kodlanır.

Pratiği devrimci olmayanın söyleminin devrimci olmasının hiçbir anlamı olmaz. Pratiği devrimci olmayan yaşamı değiştirip, dönüştüremez. **Pratiği proleter devrimci olmayanın proleteryanan yana olması beklenemez.** Bugün ortaya konacak bütün çaba ve emek, pratiğin devrimcileşmesini yaratmaya hizmet etmelidir.

Çin'de revizyonist yönetimin insanlık suçu, Tiannamen katliamının 20. yılı

Tüm iktidar halka!

Emperyalizme, feodalime ve komprador kapitalizme karşı ayağa kalkan Çin halkının Başkan Mao'nun Komünist Partisi'nin önderliğinde gerçekleştirdiği Büyük Çin Devriminin 60. yılında dünyayı yerinden sarsan bu büyük dönüşümü ve Mao'nun ölümünün ardından iktidarı gasp eden revizyonist yönetimin 30 yıl içinde Çin'i getirdiği durumu incelemek bize sosyalizmle kapitalizm arasındaki farkı ve mücadeleyi anlamada değerli veriler sunmaktadır. Çin halkının kazanımlarını parça parça yok ederek kapitalizmi restore eden revizyonist yönetim Çin'i dünyanın en eşitlikçi düzeninden en eşitsiz düzenine getirmek için 30 yıl boyunca Çin halkı üzerinde sert bir diktatörlük kurmuştur. Toplumların eşitsizliğini ölçen **Gini Endeksi**'ne göre 1976'da 0.22 ile dünyanın en eşit düzeninde yaşayan Çin halkı 2006'daki 0.496'lık Gini Endeksi ile dünyanın en eşitsiz birkaç düzeninden biri haline gelmiş, eşitsizlikte Brezilya ve Güney Afrika ile yarışmaya başlamıştır.

Çin halkının yoğun sömürüsü üzerinden zenginliğine zenginlik katan Çin burjuvazisi bugüne kolaylıkla gelmedi. Tarihsel olarak mücadeleciler bir geleneğe sahip olan Çinli emekçi sınıflar kapitalizmi restore eden reformlara karşı büyük mücadeleler vermekte ve bürokratik yönetimi tehdit etmektedir. Özellikle son yıllarda giderek artan büyük ve militan işçi ve köylü eylemleri bürokratik baskıcı yönetimin baskısı ve sert müdahaleleriyle karşılaşmaktadır.

Çin gençliğinin ve işçi-emekçilerinin Çin'deki reform süreci ile birlikte gasp edilen haklarına karşı verdikleri destansı mücadeleyi ve revizyonist yönetimin halk düşmanı yüzünü gösteren tarihsel olaylardan biri olan ve Nisan ve Mayıs 1989'da milyonlarca öğrencinin ve işçinin katılımıyla örgütlenen, **3-4 Haziran** günü ise ordu tarafından büyük bir katliamla bastırılan **Tiannamen Katliamı**'nın 20. yılındayız. Çin'de iktidardaki burjuvazi aradan 20 yıl geçmesine karşın Tiannamen Meydanı'nda işlediği insanlık suçunu saklamak için büyük çaba göstermekte ve halkın katliamının 20. yılında düzene duyduğu tepkiyi göstermemesi için beyhude önlemleri arttırmaktadır.

Öğrenci hareketinden halk hareketine

Nisan 1989'da öğrencilerin Beijing'de demokratik reform talebiyle başlattığı eylemler kısa sürede farklı kesimlerden halkın katılımı ile büyümüş, özellikle işçi sınıfının ilerleyen süreçte yoğun katılımı, eylemin niteliğinden taleplerine kadar belirli değişimlere neden olmuş, harekete damgasını vurmuştur. Eylemler sadece Beijing'de gerçekleşmemiş, ülke çapında 400'ü aşkın şehirde 100 milyon aşkın insanın katılımıyla örgütlenmiş, yolsuzluk içine batmış olan yöneticiler protesto edilmiş, sosyalist Mao döneminde elde edilen hakların gasp edil-

mesi protesto edilmiş, ÇKP yönetiminden hesap sorulmuştur.

Eylemler 15 Nisan'da liberal reformların savunucusu olarak bilinen ve görevinden Deng Sio Ping tarafından alınan Siyasi Büro üyesi Hu Yaobang'ın kalp krizinden ölmesi üzerine Hu'nun anılması için öğrencilerin toplanmasıyla başladı. Hu'yu anan öğrenciler etkinlikleri ile Hu'nun siyasi düşüncelerine desteklerini de sunmayı hedeflemişler. 17 Nisan'da eylemler Beijing Üniversitesi'nden çıkarak Tiannamen Meydanı'na taşınmış ve eylemlerin içeriği Hu'nun anılmasının yanı sıra 1919'da I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Çin devrimci mücadelesinde tarihsel bir yere sahip olan anti-emperyalist **4 Mayıs Hareketi**'nin 70. yılının anılması eylemlerine dönüşmüştür. Öğrenci temsilcileri demokrasi, özgürlük, üst düzey yöneticilerin gelirlerinin açıklanması, basın özgürlüğünün güvence altına alınması, eğitime devlet desteğinin artırılması, eylem hakkına yönelik kısıtlamaların kaldırılması ve yolsuzluğa karşı yöneticilerin değişmesi için demokratik seçimlerin örgütlenmesi taleplerini ortaya koymuşlardır.

23 Nisan'da 21 üniversiteden gelen öğrenci temsilcileri eylemleri koordine etmek ve halkın desteğini almak için Beijing Bağımsız Üniversite Öğrencileri Federasyonu'nu kurdular. Bu dönemde işçiler de eylemler örgütlemeye başladılar. Shaanxi'de ÇKP'nin bürosunun önünde toplanan 10 bin işçi enflasyon, ücretler ve barınma sorunlarını içeren sosyal konuları tartıştılar. Bu dönemde işçi ve öğrenci eylemleri "**İşçi sınıfının desteği olmadan zafer kazanılmaz**" sloganı ile ortaklaştırılmaya çalışılmış, 20 Nisan'da **Beijing Bağımsız İşçi Federasyonu** kurulmuş ve örgüt hızlı bir şekilde diğer şehirlere de yayılmıştır. 2 gün sonra 100 bin kişi Tiannamen Meydanı'nda eylem yapmış, Hu'nun cenazesine ise çoğu işçi 1 milyonu aşkın kişi katılmıştır. Cenazede bürokrasinin ayrıcalıkları, artan zenginliği ve reformların yarattığı sorunlar üzerine bildirimler dağıtılmıştır.

26 Nisan'da ÇKP'nin yayın organı "Günlük Halk" gazetesinde protestolar "Parti ve sosyalizm karşıtı" olarak değerlendirilmiş, bu, geniş kesimlerin büyük tepkisini çekmiş, eylemlere katılım artmış, ÇKP, gazetenin editörünü değiştirmek zorunda kalmıştır. Eylemlerde ÇKP'nin 1949 Devrimine ihanet ettiği üzerine konuşmalar yapılmıştır.

Eylemlerin bu aşamaya gelmesiyle birlikte Hu'nun liberal politikalarına destek için eylemleri bastıran Beijing Üniversitesi'ndeki öğrenci gruplarından birçoğu eylemlerden çekilmiş ancak hareket iş öğrencilerinin ve öğretmenlerin katılımıyla büyümeye devam etmiştir. 4 Mayıs Hareketi'nin yıldönümünde 250 bin işçi ve öğrenci Beijing'de eylem yaparak tarihsel günü anmış, benzer büyük eylemler 51 şehirde daha örgütlenmiştir.

13 Mayıs'ta öğrenci eylemlerinde daha radikal görüşleri savunan kesimler ağırlık kazanmaya başlamış ve yönetimin Bağımsız Öğrenci Federasyonu'nu tanıması ve örgütün legalleşmesi için açık grevi çağırısında bulunulmuştur. Binlerce öğrencinin katıldığı açık grevi tam da Gorbaçev'in Çin ziyaretine denk getirilerek yönetim üzerindeki baskı artırılmaya çalışılmıştır. Açlık grevi ve meydanın işgali, işçilerin desteği ile Bağımsız İşçi Federasyonu'nun da tanınması amacıyla işçilerin de eylem düzenleyip taleplerini iletmesi

sürecini hızlandırmıştır.

15 Mayıs'ta yarım milyon, 17 Mayıs'ta ise 2 milyon kişi Beijing'de yürüyüş düzenledi. 18 Mayıs'ta Hebei kentinde 150 bin, Şanghay'da ise 100 bin işçi, öğretmen, memur ve öğrenci yürüdü.

17 Mayıs'ta ÇKP'nin resmi yayın organı "Günlük Halk" gazetesini çalışanları da eylemlere "**Yalan haber yazmak istemiyoruz**" ve "**Tüm iktidar halka**" pankartlarıyla katıldılar.

Bu dönemde ÇKP içinde de çatlaklar meydana geliyor, Genel Sekreter Zhao şiddet kullanımına karşı çıkıyor ancak Deng Sio Ping tarafından reddediliyor ve Zhao istifa ediyordu. Zhao eylemci işçilerin ve öğrencilerin yanına giderek ordunun müdahale edeceğini, eylem son vermelerini söylüyor. Zhao ardından devlet tarafından ev hapsine alınıyor ve 2005 yılında ölene kadar ev hapsinde tutuluyor. Zhao'nun yerine ise Şanghay Parti Sekreteri **Jiang Zemin** genel sekreterliğe getiriliyor.

20 Mayıs'ta Başbakan Li Peng sıkıyönetim ilan eder. Buna tepki olarak ertesi gün 1 milyon kişi sokağa dökülür. Askerlere karşı sokaklarda barikatlar kurulur. 23 Mayıs'ta ordu Meydana geldiğinde binlerce işçi ve öğrenci askerleri silahlarını kendilerine çevirmemeleri ve kendilerine katılmaları için ikna etmeye çalışır. Birçok asker halka müdahale etmeyi reddederek şehri terk eder. Bunun üzerine Beijing'deki askerlerin harekete katılmaması için şehirden çekilir ve yerine uzak kırsal bölgelerden olaylardan haberdar olmayan yeni askeri bölükler getirilir. Beijing'den zorla uzaklaştırılan 27. Ordu şehri terk ederken Tiannamen Meydanı'ndan "**Yozlaşmaya son**" sloganları atarak bir yürüyüş gerçekleştirilir ve yabancı şirketlerin bürolarının bulunduğu yüksek binalara kurşun sıklır.

20 Mayıs'ta İşçi Federasyonu sıkıyönetim kararı geri çekilene kadar genel grev ilan eder. 21-22 Mayıs'ta 131 şehirde, alt düzey ÇKP üyelerinin de katıldığı yüz binlerce kişi eyleme katılır. Askerlerin şehirden çekilmesi sonucunda işçiler trafiğin düzenlenmesi, güvenliği sağlanması ve üretimin devamı için inisiyatifini eline alır. 25 Mayıs'ta da 1 milyon kişi Beijing'de eylem yapar.

ÇKP yönetiminin protestocuları silah zoruyla dağıtması kararına rağmen 27. Ordu'nun halka silah sıklımayla reddetmesi üzerine ÇKP yöneticilerini ordunun bölünmesi ve farklı bölükler arasında silahlı çatışma çıkması korkusu sardı. 2 Haziran'da Halk Kurtuluş Ordusu'ndan 200 bin asker başkente yığıldı. 3-4 Haziran tarihlerinde ise **Tiannamen Meydanı**'na giren 40 bin asker silahsız halka kurşun sıklmaya başladı. Katliamda resmi rakama göre 241 kişi, resmi olmayan rakamlara göre ise 2 bin ile 7 bin arasında işçi ve öğrenci öldürüldü.

Çin'de 1949 Devrimi'nden sonra ilk kez, 40 yıl sonra Halk Kurtuluş Ordusu silahlarını halka doğrultup sıkarken Economist dergisinin muhabirinin verdiği bilgiye göre işçiler ve öğrenciler Enternasyonal marşını söyleyerek kurdukları barikatlarda direnmeye çalışmaktadır.

Olaylara katılan **Yu Hua**, askerler ve polis şehirden bir anda çekilince sokakların kontrolünün halka geçtiğini belirtmekte ve şöyle eklemektedir: "**Trene veya otobüse binilmeden binebiliyordunuz, herkes birbirine gülmüşüyordu. Yankesiciler dahi o günlerde işlerine ara vermişlerdi. Her köşede, günün her saatinde öğrenciler sesleri kısılan kadar konuşmalar yapmaktaydı, daha yaşlı olan izleyiciler ise konuşmaları onaylayarak dinliyordu.**"

Harekete bir işçi olarak katılan Lijia Zhang ise öğrencilerin eylemlerinin daha fazla özgürlük talebiyle genişlemesi üzerine fabrikalarında da eylem kararı aldıklarını ve yüzlerce işçinin "**İşte işçiler geliyor**" pankartı altında kızıl bayraklarıyla sokaklara çıktığını ifade et-

mektedir.

Eyleme katılan **Ha Jin** ise 70'li yıllarda Halk Kurtuluş Ordusu'nda askerken kendilerine ordunun öncelikli görevinin halka hizmet ve halkı korumak olduğunun öğretiltiğini ve askerlerin kendilerine ateş açmasının kendini şoke ettiğini vurgulamaktadır.

Nicholas Crisdo ise "**O gece (3 Haziran gecesi) kurşunlar kulağımızda uçuştu. Krediye Barış Caddesi kenarında yatan ölü ve yaralı gençlerin bedenlerini yerde yatarken görüyorduk. Bazı protestocular askerlere taşla ve molotov kokteylleriyle saldırmaktaydı ancak açık alanda bunların fazla etkisi olmamaktaydı. Ancak gidip yaralıları almaya cesaret edemiyorduk**" diye yazıyor. **Jie Lian** ise "**Silah sesleri gelmeye başladığında plastik kurşun kullanıldığını sanıyorduk. Vurulan arkadaşlarımız dahi plastik kurşun olduğunu sandıkları için koşturuyorduk. Birkaç adım sonra ise bizi beklemeyin, siz koşturuyorsunuz edin diyorlardı**" diyor.

Hareket reform sürecine tepkinin patlamasıdır

Tiannamen katliamına giden yolda 2 ay süren eylemler, harekete süreç içinde önemli **niteliksel değişimler** kazandırmıştır. Batı tarzı liberal-parlamentar demokrasiye etkilenen burjuva eğilimli öğrencilerin hareketin başındaki etkinliği mücadeleye içinde aşılmış ve geniş kitleler kendi özgün talep ve tepkilerini sergilemeye başlamıştır. ÇKP yönetimi ilk başta eylemlere olumlu yaklaşmaktayken ve öğrencilerin bu taleplerini reform sürecini hızlandırmak için kendi çıkarlarına kullanma yönü çaba içine girerken (Genel Sekreterin üniversiteye gidip eylemci öğrencilerin yurtsever olduğunu belirtmesinde olduğu gibi) kısa süre içinde işçi sınıfının eylemlere aktif ve yoğun katılımı ile hareketin rengi değişmiş, reform sürecinde kaybedilen hakların protestosu öne çıkmıştır. Bu, öğrenci hareketinde de radikal kesimlerin ağırlık kazanmasının önünü açmış, eylemler daha radikal bir nitelik almıştır. Hareketin sloganlarında sosyalist yön zamanla ağırlık kazanmış, ÇKP'nin revizyonist yönetimi de halkın giderek artan hareketliliğinin Halk Kur-

tuluş Ordusu'nun askerlerini de etkilemeye başlaması ile birlikte katliamın hazırlığına girişmiştir. ÇKP yönetimi bu katliamla reform sürecini hızlandırmış ve halk hareketini ezerek uluslararası piyasaya da mesajını göndermiştir. 80'li yıllarda halkın tepkisi nedeniyle yavaş ilerleyen, hatta 1981'de bir süre ertelenmek zorunda kalan reform süreci katliamdan sonra 92'den itibaren hızlanmış ve Çin günümüzde gelmiştir.

Hareketin büyümesinde emekçilerin hayat şartlarında kapitalizmin restorasyonu sonucunda bozulma etkili olmuştur. 1987-88'de kredi ve emlak piyasasında spekülasyonla ekonomik dengeler bozulmuş, enflasyon 1988 sonbaharında % 30'a çıkmıştır. Enflasyonu indirmek için uygulanan daraltıcı politikalar sonucu çok sayıda fabrika kapanmış ve işsizlik artmıştır. Tarımda devlet kontrolünün gevşetilip piyasa düzeninin gelişmesiyle birlikte tarımsal üretim de düşmüş, köylülerin gelir düzeyi azalmıştır. Şehirlere göç bunun da etkisiyle artmış, on milyonlarca göçmen işçi şehirlere gelmiştir.

ÇKP 1982'de anayasadan grev hakkını kaldırarak işçilerin artan tepkisini bastırmayı hedeflemiştir. 400 bin kişilik Silahlı Halk Polisi de bu dönemde kurulmuştur. Deng Sio Ping'in reformları arasında öncelikli olanlardan biri de Mao'nun sosyalist döneminin işçi sınıfına kazandırdığı en önemli haklardan olan işçilerin tam istihdam ve ömür boyu istihdam garantilerinin kaldırılması, 1985'te müdürlere işçileri işten çıkarma yetkisinin verilmesi ve emek pazarının oluşturulmasıdır. Yeni Emek Yasası daha öncesinde 1965'te revizyonist Liu Şhao Çi tarafından hayata geçirilmiş, Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında Mao'nun öncülüğünde işçiler 1971'de bu yasayı geri çekirmiş ve herkes tam zamanlı işçi konumuna geri dönmüştür. Deng Sio Ping, Mao'nun ölümünün ardından bu yasayı 1986'da yeniden yürürlüğe koymuştur. 1983'te sözleşmeli işçiler alınmaya başlanmış, 1987'de tüm iş gücünün % 8'ini sözleşmeli işçiler oluşturmuştur. Sözleşmeli işçiler iş güvenliğine sahip değillerdir. Özcesi reformlar Çin'de sosyalizmin kazandırdığı "demir pirinç çanağı" nı kırmış, işçilerin tam ve ömür boyu istihdam, eğitim, sağlık, barınma ve diğer sosyal güvenlik hakları kaldırılmıştır.

Kırsalda 1980 yılında komünler kaldırılarak de-kolektivizasyon sürecine geçilmiş, bu nedenle komün sistemi sayesinde köylülerin yararlandığı ücretsiz eğitim, sağlık, barınma hakları ortadan kalkmıştır. 1983'te toprakların % 98'i köylülere geri dağıtılmış, Pazar ekonomisinin gelişmesiyle 3 yıl içinde yoksul köylüler toprakların % 25'ini satmak zorunda kalmış, kırsalda sınıfsal kutuplaşma derinleşmiştir.

Bu gelişmeler ülkede sınıfsal mücadeleyi derinleştirmiş, 1989'da Tiannamen Katliamıyla bastırılan hareketin 2 ay içindeki muazzam gelişimine sebep olmuştur. Tiannamen, kapitalist yolcuların iktidarı ele geçirdiği Çin'de safaların belirginleştiği bir meydan olmuş, karşılıklı konumlanan sınıfların sert çatışması yaşanmış, kapitalist-bürokratik iktidarda işçi sınıfı arasındaki mücadele artık açıkta, hiçbir aldatmaya yer vermeyecek şekilde sürmeye başlamıştır.

İltica ve Sığınma Hakkını Yoketme Aygıtı: FRONTEX

Almanya'nın Frankfurt şehrinde 4 Haziran günü İltica ve Kaçaklar konulu bir seminer gerçekleşti. Seminer, "Hiçbir insan illegal değildir!" Hanau İnsiyatifı temsilcisi **Hagen Kopp** tarafından verildi. Avrupa'da geliştirilen son güvenlik stratejisini anlatan Kopp, Avrupa'nın yeni sınır politikasını da özetledi.

Pro Asyl tarafından organize edilmiş ve yaklaşık 50 kişinin katıldığı seminer, Frankfurt Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde gerçekleştirildi. 2004'ten bu yana FRONTEX olarak adlandırılan bu yeni sınır güvenliği birimini özetleyen Kopp, bu birimin direkt AB tarafından kontrol edildiğinin de altını çizdi. Kamuoyunda bilinen yönüyle FRONTEX'in amacının göç akını durdurmak, illegal göçmenliğin önüne geçmek olduğunu dile getiren Kopp, bunun büyük bir yalandan öte bir şey olmadığını savundu. Amaçlanan aslında kaçak göçmenliğin kontrol altında tutularak seçici davranılması ve büyük firmalara ihtiyaç doğrultusunda

kaçak iş gücü sağlanması olduğunu belirtti. Uluslararası iltica ve sığınmacılık kanunlarının artık fiiliyatta terk edildiğini söyleyen Kopp, insan haklarının hiçe sayıldığını sözlere ekleyerek; "Binbir zorlukla ve hayatlarını tehlikeye atarak, sığınmacı olarak bir başka ülke topraklarına ayak basan insanlar hiçbir işlem yapılmadan yine geri gönderilmektedirler.

Binlerce insan bu sayede hayatlarını kaybetmiş durumdadır. FRONTEX'in bu tutumu sığınmacıların hayatına mal olmaktadır. Göç yolu en fazla Kuzey Afrika ülkeleri ile Türkiye

Prontex, daha fazla ölüm demek!

Bir sınır kontrol mekanizması

2004'te kurulan ve 2007'den beri aktif olan FRONTEX, AB "illegal göçmen" politikasının en önemli aygıtlarından biri. Avrupa sınırlarının Afrika ve Asya bölümleri üzerinde titizlikle çalışan FRONTEX'e ait araçlar şimdilik üye ülkelerden sağlanıyor. Sınırlara getirilen sert tedbirler sığınmacılar daha farklı ve tehlikeli yolları denemelerini beraberinde getiriyor. Bu da sonuç olarak daha fazla ölümü beraberinde getiriyor. FRONTEX kaçak insan ticaretini engelleyeceği hedefiyle kurulmasına karşın, gerçekte bu ticareti tamamiyle kontrolüne geçirmiş durumda. Kaçak iş gücü FRONTEX kontrolü sayesinde gerçekleşmekte, AB ülkelerinde birçok sektörde kaçak çalışan kağıtsız göçmenler daha kolay sömürülme olanaklarını barındırmaktalar.

san haklarına aykırılıkların basına yansıtıldığı dile getirdi.

(ATİK Haber Merkezi)

✓ ARJANTİN

Arjantin Sendikalar Birliği (CTA) 27 Mayıs'ta tüm ülkede grev çağrısı yaptı. Krizin yükünün emekçilerin sırtına yılmaya çalışılmasını protesto etmek için gerçekleştirilen greve, havalanı ve demiryolları çalışanları başta olmak üzere, çok sayıda iş kolu katıldı. Grev günü yapılan eylemlerle birlikte çok sayıda cadde eylemciler tarafından trafığe kapatılırken, başkent Buenos Aires'de trafik durma noktasına geldi. CTA işten çıkarmaların 6 ay boyunca durdurulmasını, daha yüksek ücret ve ailelere sosyal yardım talep ediyor.

✓ FRANSA

Sarkozy hükümetinin ekonomi politikalarını protesto eden demiryolu çalışanları, 27 Mayıs'tan itibaren greve çıktı. 28 Mayıs'ta posta ve telekom çalışanları da greve katıldı. Grevin diğer işkollarına da yayılması söz konusu. Sendikalar 13 Haziran'da tüm ülke çapında eylem çağrısı yaptı.

"Ka Dawa" Balweg serbest bırakılsın!

Filipinler Ulusal Polisi 19 Mayıs'ta bir açıklama yaparak, **Filipinler Komünist Partisi (FKP)** üyesi ve **Yeni Halk Ordusu (YHO)** komutanı "Ka Dawa"nın yakalandığını duyurdu. Açıklamada, yakalanma olayının, "Ka Dawa" tedavi için Baguio kentindeki bir doktora gittiği sırada gerçekleştirildiği ve ayrıca eşinin de tutuklanarak, her ikisinin de hapsedilmesi bildirildi.

Filipinler Ulusal Demokratik Cephe de, "Ka Dawa"nın yakalanmamasına ilişkin bir açıklama yaptı. Açıklamada şöyle denildi: Ka Dawa'yı yakalayan polisler, kamuoyunda mümkün olduğunca fazla infial yaratmak amacıyla, Ka Dawa'yı 'üst düzey bir tutanak' olarak lanse etme çabasına girmişlerdir.

Hatta Ka Dawa'nın tutanak edilmesiyse birlikte kendisinin memleketi olan Abra Eyaletinde ve bölgesinde devrimci ha-

reketin sonunu getirdiklerini bile hayal ediyorlar. (...)

Ancak Filipinli kitlelerin devrimci mücadelesi, uzun soluklu ve bedellerle, kayıplarla ve de elbette eksiklikleri ile verilen, sürekliliği sağlanmış bir mücadeledir...

Yeni Halk Ordusu'nun Abura ve diğer bölgelerdeki direnişçi sayısı,

Filipinli kitlelerin devrimci mücadelesi, uzun soluklu ve bedellerle, kayıplarla ve de elbette eksiklikleri ile verilen, sürekliliği sağlanmış bir mücadeledir...

artmıştır. Eski bir atasözünde belirtildiği gibi 'birkaç ağaç kesilse de, yerine başkaları yetişir. Ama orman yaşamaya devam eder.' Aynı şey yoldaş Ka Dawa için de geçerlidir. Kendisi FKP yerel örgütülüğünün ve YHO'nun üyesidir. O hapiste olsa da, düşmana rağmen fırtınanın karşısında dimdik duran gur ve ölümsüz ormanın bir parçası olarak kalacaktır."

Peru'da yerli toplulukları ayaklandı

Peru'da son iki ayda süren protestolar sonucunda, ülkenin kuzeyinde **Amazonas** şehrinin Bagua'da olaylar şiddetlendi. Yaşadıkları yerlerin tahrip edilmesi ve yerli toplulukların yerinden edilme politikasını protesto etmek amacıyla yerli halk tarafından kurulan barikatların kolluk güçleri tarafından yıkılmaya çalışılması üzerine çatışmalar çıktı. Devletin verdiği bilgiye göre 11 polis ve 7 tane eylemci yaşamını yitirdi. Ama bu bilgilerin doğru olmadığı birçok eylemci tarafından açıklandı. Ölenlerin sayısı daha fazla olduğunu söylüyor. Ayrıca haber yayına hazır-

lanırken aldığımız bilgilere göre 38 polis, eylemciler tarafından rehin alınmış durumda.

Aslında bu protestolar yeni değil, özellikle Nisan ayından itibaren eylemler artmıştı. Hazırlanan yeni yasalara göre Amazon ormanları talan edilecek ve bu yasalarda yerli toplulukların yaşam alanlarını tahrip ederek, Amazonas bölgesini tamamen emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının denetimine sokacaktır.

Bagua'da sokağa çıkma yasası ilan edildi ve protestolar sürmektedir.

9100 Tamil kamplarda rehin...

Sri Lanka devleti halen 9100 Tamil Kaplanı'nı rehin tutuyor, bunlardan 1600'ü de "terör saldırılarına katkı" iddiasıyla sorgulanıyor. İnsanlık dışı saldırıların sonrasında rehin alınanların diğer kısmı ise devletin "Yeniden Eğitim" olarak adlandırdığı kamplara gönderildi.

Sri Lankalı Bakan konu ile ilgili açıklama yaptı.

Devlet, Mayıs ayının başlarında Tamil Kaplanları'na karşı başlattığı saldırıların zaferle sonuçlan-

dığını bildirmişti. Ordunun neredeyse bütününe kullanarak, ağır silahlarla saldıran devlet Tamil halkından binlerce kişinin ölümüne neden olmuştu. Hareket'in önderi **Vellupillai Prabhakaran** da saldırılarda yaşamını yitirmişti.

Tamil Kaplanları Asya kıtasındaki Sri Lanka'nın kuzeyinde on yıllardır ulusal bağımsızlık mücadelesi veriyor ve Tamil halkının yaşadığı topraklarda özerk bir devlet istiyordu.

(ATİK Haber Merkezi)

Gelecekleri için yürüdüler

Genel olarak her iki yılda bir ve bu sene 14.sü düzenlenen **Pantekot Gençlik Buluşması** (Pfingsjugendtreffen) öncesi, binlerce kişi gelecekleri için yürüdü. Saat 11.00'de **Flora Caddesi**'ndeki **Müzik Tiyatrosu** önünde başlayan yürüyüşte **ATİF, MLPD, YDG, REBELL, Courage, TKİP ve BİR-KAR** da yer aldı.

"Gerçekleştirmek istediğimiz 1000 düşünce var. Ancak var olan

ekonomik kriz buna engel oluyor!" parolası ile çağrısı yapılan Gelecek Yürüyüşü'ne katılımın özellikle gençlerden olması dikkat çekti.

"**Krizinizin Faturasını Biz Ödemeyeceğiz**" ve "**Eğitim Meta Değildir! Eğitim Yıkımını Durduralım!**" pankartının arkasında yürüyüşte **ATİF** üyeleri ve YDG'liler yürüyüş boyunca sloganları ile dikkat çekti. Atılan sloganlarda Almanya ve Avrupa'da yükselen ırkçılığa ve krizin et-

kilerine vurgu yapan eylemciler, "**Tamil halkına uygulanan katliam durdurulsun**" sloganını haykırarak, Tamil halkının sesi oldular.

Miting alanında BDB'de direnen işçiler, Hannover'de açlık grevine giren VV işçileri, Opel işçileri, grevde olan kreş eğitimcileri adına konuşmalar yapıldı ve direneceklerinin mesajını verdiler. YDG adına yapılan konuşmada, önümüzdeki sürecin eğitim grevi süreci olduğu ve tüm gençlerin bu süreçte aktif ve örgütleyici olmaları çağrısında bulunuldu. "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**" sloganı atıldı.

Birçok kurum tarafından stantların ve enformasyon çadırlarının açıldığı

kampa katılımın yoğun olduğu gözlemlendi. Eğitim grevine ilişkin tartışmaların yapıldığı çadırda YDG, REBELL ve Yunanistan, Avusturya, İtalya ve Fas'ta anti-emperyalist mücadelelerde yer almış temsilcilerin de yer aldığı forum düzenlendi. Forumda Haziran ayında yapılacak eylem haftasına ve diğer ülkelere var olan öğrenci ve kitle hareketlerine ilişkin bilgiler verildi. Kampın ana konusu ise ekonomik krizdi. Stefan Engel tarafından da bu konuda bir saatlik bir seminer verildi.

Türkiyeli ve Alman kurumların enformasyon standları, müzik gruplarının yanı sıra sportif aktiviteleri de kampta göze çarpanlardı.

(ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

"Devler" çöküyor, "büyük devin" uyanma zamanıdır!

"Dünya devini" **General Motor (GM)**, 1 Haziran'da iflasını ilan etti. GM "daha düne kadar" dünyanın en büyük ve en karlı işletmesiydi. 101 yıllık bir geçmişe sahip olan otomobil üreticisinin çöküşü, ABD tarihi boyunca sanayide yaşanan en büyük iflas olarak adlandırılıyor.

GM yıllardan beri Amerikan sanayisinin gücünün sembolü olarak görülüyordu. Şirketin iflası, aslında tüm ABD emperyalist sisteminin (ve bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin) üstü örtülemez biçimde iflas ettiği anlamına geliyor.

Amerikan emperyalizmi dünya ölçeğinde giderek daha da derin bir çöküntü içine girerken, bu durum aynı zamanda küresel krizde de yeni bir evreye işaret etmekte.

Bu bir zamanların "en güçlü" şirketinin iflasından en çok etkilenen olanların ise, şirketin dünyanın dört bir yanındaki işletmelerinde ve yan sanayilerinde çalışan milyonlarca işçi ve emekçi ve onların aileleri olacaktır. Çünkü çok sayıda otomobil yedek parça üreticisinin, GM temsilciliğinin ve de sayısız GM işyerinin kapanması artık an meselesi.

Bu dünya ölçeğindeki otomobil

üreticisi, 20. yüzyılın ilk yarısında, ABD emperyalizminin ve de buna bağlı olarak ABD sanayisinin küresel hakimiyetinin yükselişine paralel olarak yükselişe geçti. GM, 500 bini ABD'de olmak üzere, dünya genelindeki **850 bin çalışanıyla** dünyanın en büyük özel işletmesiydi.

Otomobil sektörünün "üç büyükleri" olarak anılan GM, Ford ve Chrysler, dünya genelindeki otomobil üretiminin 4/5'ini elinde tutuyordu. Bunun yarısı GM tarafından üretiliyordu.

Ancak bu durum son birkaç on yıldır değişikliğe uğradı. Amerikan emperyalist sermayesi, 1970'li yıllarda, artan rekabet, düşen kâr marjı ve de özellikle işçi sınıfının aynı yıllarda yükselişte olan militan mücadelesi nedeniyle, sanayide bilinçli bir yeniden yapılandırma politikası izledi. Kâr marjı düşen tüm sanayi sektörlerinde, yatırımlar sistematik olarak durduruldu. Buna eş

zamanlı olarak işçi sınıfına dönük kapsamlı hak gaspları gerçekleştirilmeye başlandı, ücretler düşürüldü.

GM bünyesinde çalışan işçilerin maaşlarından, 1980'lerin başından itibaren, bir nevi şantaj yoluyla fon benzeri bir kesinti yapılmaya başlandı. Milyarlarca Doları bulan bu kesintiler ise daha sonra işçilere ödenmek yerine, şirket bunları hisse senedi almak için kullandı.

Ancak tüm bu süreler boyunca, GM'un dünya pazarındaki payı da giderek küçüldü. Borsada 2008 yılında yaşanan çöküş sırasında, GM'un 2005 yılında 90 milyar Dolar zarar ettiği ortaya çıktı. Alınan krediler de tükenmeye başlayınca, gerek ABD'deki gerekse dünya çapındaki otomobil satışlarında büyük bir düşüş gerçekleşmeye başladı ve otomobil sektöründeki çöküş hızlandı.

Chrysler'in ardından GM'yi de iflasa sürükleyen, ABD emperyalizminin günümüz temsilcisi Obama

Hükümetinin, emperyalist sermayenin en güçlü kesimlerinin çıkarlarına hizmet ettiği bilinmektedir. Fazla kârlı görülmeyen markalara ait şirketlerin iflaslarıyla bu şirketler ya tasfiye edilmekte ya da parçalanmaktadır. GM özümlünde ise, bundan böyle ABD hükümetinin mülkiyetinde olacak olan "yeni bir GM", aynı zamanda tüm sorumluluklarından da "kurtulmuş" olacaktır. İşçi alacaklarını, şirketten emekli olanların maaşlarını ve-veya sağlık giderlerini ödeme yükümlülüğü ortadan kalkacaktır. Böylelikle yeniden kârlı bir işletme haline gelecek olan şirket, kelepirci fiyatına, özel bir şirkete devredilecektir.

Bugün GM'un emperyalist-kapitalist sistemin denetiminde iflas etmesi (daha doğrusu ettirilmesi) ile birlikte, egemen sınıfların işçi sınıfına dönük saldırıları da yeni bir boyut kazanmış oldu.

Önümüzdeki süreçte, gerek emperyalist ülkelerde gerekse em-

peryalist sermayenin yoğun olarak bulunduğu ülkelerdeki temel sanayi dallarında, yüz binlerce işçinin işten çıkarılması kaçınılmaz olacaktır.

Şu çok açık ki, egemen sınıflar küresel kriz bahanesiyle, ezilenler arasındaki sınıf ilişkilerini yeniden ve de ezilenler lehine düzenlemek istemekteler.

Ezilen halklara ve işçi ve emekçi yığınlarına dönük kapsamlı bir hal alan bu çok yönlü saldırılar, her geçen gün hakları daha da boyutlu olarak elinden alınmak istenen işçi sınıfının ve de işgaller, emperyalist siyasal-ekonomik politikalarla teslim alınmak istenen dünya ezilen halklarının, ezilenlere, sömürönlere, halkları katledenlere karşı mücadeleyi yükseltmelerini zorunlu kılmaktadır.

"Devler" çökerken, ezilenlerin ortak gücünün, yani egemenlerin korkulu rüyası "büyük dev'in", uyanma zamanı artık gelmiştir!

And Dağlarından yükselen bir direniş ezgisi; Halkız biz yeniden doğarız ölümlerde!

Tarihler **18 Haziran 1988**'i gösterdiğinde Latin Amerika'da And Dağları'nın eteğinde bir ülkeden, Peru'dan tüm dünyaya bir çığlık yükseldi.

Yüzyıllardır ezilen, açlık ve sefalet içinde kendi dilleri ve kültürleri yasaklanan çeşitli milliyetlerden Peru halkının sesi yükseliyordu And Dağları'nın zirvesine... Peru'da devrimciler zulme karşı isyan etmişti

Bir kıvılcım, tüm bozkın tutuşturabilir

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tüm dünyada yükselen ateşi And Dağları'nın rüzgârları ile alazlanarak Peru toplumunu sarmaya başlamıştı.

Peru Komünist Partisi içinde yaşanan ve önderliğini **Dr. Abimael Guzman**'ın (Başkan Gonzalo) yaptığı bir grup devrimci; revizyonizme, reformizme karşı mücadeleyi yükseltiyordu.

70'lerin sonlarında iyice keskinleşen bu mücadele sonucunda Peru Komünist Partisi "**Bir kıvılcım tüm kıtayı tutuşturur**" diyerek silahlı mücadeleyi başlattı.

17 Mayıs 1980, Peru toplumunu yeniden şekillendirecek mücadelenin ilk işaret fişeginin atıldığı gün olacaktı.

PKP gerillaları Peru halkının acısını, öfkelerini ve isyanını yüklenerek zalimlere ilk vuruşlarını yaptı. Bağrında bir volkan taşıyan Peru halkı bu çağrıya sessiz kalmadı. Mücadele çığ gibi büyüdü. Kısa sürede ülkenin dört bir yanı bu kıvılcımla tutuştu.

Artık, Peru bozkırları Başkan Mao'nun kıza meşalesi ile kavrumakta ve sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya doğru alev almaktadır. Peru Komünist Partisi sekiz yıl gibi kısa sayılabilecek bir zaman dilimi içinde ülkenin dalgık kesimlerinde önemli bir otorite haline gelir. Kurtarılmış bölgeler yaratır.

Örneğin; Tingo Maria ile Juangui arasında küçük mezralardan şehirlere kadar yerleşim

birimlerinin başında halk meclisleri vardır. Eski devlet yetkilileri ya öldürülmüş ya da kaçmışlardır. Kalabilenler de Peru Komünist Partisi'nin otoritesini kabul edenlerdi.

Eski belediye başkanı ve belediye meclis üyelerinin yerini gerilla kadroları ve halk almıştır. Oluşturulan meclisler; ekonomi, sağlık, eğitim ve adaletin sağlanmasından sorumludur.

Peru Komünist Partisi'nin safılarına katılan binlerce insan bağımsız, özgür ve demokratik bir Peru için yürümesini ortaya koymuştur.

Peru'da ortaya çıkan bu militan mücadeleye ve özellikle Maoist ideolojiye karşı Peru egemenleri dehşete düşer. Kıtanın en önemli yeraltı kaynaklarının bulunduğu ülkelerden biri olan Peru'yu emperyalistlere peşkeş çekerek büyük servetler yaratan egemenler panığe ka-

Peru Komünist Partisi'nin

safına katılan binlerce insan

bağımsız, özgür ve demokratik

bir Peru için yürümesini ortaya

koymuştur.

pılmıştır. Zulüm, korku, şiddet ve faşizm üzerine kurulu iktidarlarında açılan gedikleri kapatmak için efendilerinin de yardımıyla halka saldırırlar.

Perulu katiller Başkan Mao'nun "**Suda balık olma**" stratejisine karşı emperyalist laboratuvarlarda geliştirilen "**toprağı yakma**" politikası ile eğitilir. Bu, suyun kurutulması, halkın yok edilmesidir.

Kızıldenizlere, yerli halka karşı gerillanın faaliyet yürüttüğü bölgelerde katliamlar

gerçekleştirilmeye başlanır. **Her gerilla, her devrimci için 60 kişi öldürülecektir.**

Ekinler, tarlalar, evler yakılacak insanlar kurşuna dizilecektir. On binlerce insan işkenceden geçirecek, binlerce insan kaybedilecek, yerinden yurdundan edilecektir.

Gerilla bölgelerinde paramilitary güçler (Koruculuk) örgütlenirken bunlara her türlü yetki verilecektir.

Peru devleti açıkça halka savaş açmıştır. Devletin saldırıları sonucu 70 bine yakın insan

hayatını kaybetmiştir.

Peru'da "Hayata Dönüş" operasyonu

Peru Komünist Partisi önderliğinde yürütülen mücadelenin köylülerde, işçilerde, emekçilerde büyük dönüşümler yarattığı bu atmosferde devlet de ilklere imza atacaktır. Kitle katliamlarının yükseldiği bir dönem-

de devlet, devrimcileri yok etmek için yeni oyunlar peşindedir. Şimdiki saldırısı dört duvar arasında tuttuğu tutsaklara yöneliktir. Ancak devrimci tutsaklar bunu önceden fark eder ve ayaklanır. Baskılara, saldırılara ve işkenceye karşı **18 Haziran 1988**'de aynı anda üç hapisanede gardiyanları rehin alan tutsaklar, direnişin fitilini ateşler. Buna karşılık faşist Devlet Başkanı **Garera**, Genişletilmiş Bakanlar Konseyi'ni toplar ve sıkıyönetim ilan edilmesini, ayaklananların bastırılmasının orduya bırakılması kararlaştırılır. Gece devrimci tutsaklara operasyon yapılacaktır.

Operasyonda tam bir vahşet yaşanır. Lesnijanatodaki Hapishanesi işliğinde 124 tutsak öldürülür. Bunlardan 90'ı sağ yakalanmalarına rağmen enselerine birer kurşun sıkılarak öldürülür. El Franton Hapishanesi'ndeki 152 tutsaktan 118'i öldürülür. Bunların çoğu da, çatışma durmuş olmasına rağmen deniz piyadesinin top ateşiyle, yerle bir edilen Mavi Koğuş'un yıkıntıları altına canlı canlı gömülür. Sayısı saptanamayan sayıda tutsak, deniz piyadesinin gizli hücrelerinde "kaybolur." Yüzlerce tutsak savunmasız bir durumda kendini korumaya çalışırken kurşunlanır, işkenceden geçirilir, bombalanır. Devletin amacı direnişi bitirmekten çok tutsakları yok etmektir. Tutsaklar saldırılara karşı kısıtlı olanakları ile kahramanca savaşır. Birçoğu kurdukları barikatlarda direnirken şehit düşer. İnsanlık için bir utanç tablosu olan bu vahşete karşı bir direniş destanı yazarlar.

Devlet Başkanı, 21 Haziran'da Birleşik Komutanlığı kutlar. Katliam "başarıyla" sonuçlanmıştır. Ancak maskesini takarak "Güç kullanırken yapılan aşırılıkları" eleştirmeyi de unutmaz.

Başkan Gonzalo tarafından "**Kahramanlık Haftası**" olarak ilan edilen bu şanlı direniş Peru halkının yüreğine, bilincine kazınır, mü-

Tarihten kısa kısa...

* 13 Haziran 1965'te 200 köylü Sivasta toprak ağasının toprağını işgal etti.

* 16 Haziran 1974'te İzmir'de 60 bin işçi grev yaptı.

* 25 Haziran 1979'da Mersin'den Ankara'ya yürüyen 857 suda işçisinin Ankara'ya girişine izin verilmedi.

* 24 Haziran 1996'da Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) kongresinden dönen delegelerin aracı Ankara'da tarandı. Saldırıda üç delege yaşamını yitirdi.

* 20 Haziran 1995'te Türkiye genelinde 600 bin emekçi "sendika hakkı" için iki gün iş bıraktı.

* 24 Haziran 1967'de İstanbul'da Üniversite öğrencileri 6. filonun Dolmabahçe'ye demirlemesini protesto ettiler.

cadele azmini bilen. Peru zindanlarında yaşanan bu katliam dünyanın neresinde olursa olsun faşizmin, emperyalistlerin devrim mücadelesine vahşette sınırları tanımayacaklarını bir kez daha gösterir.

And Dağları'ndan yükselen bu direniş ezgisi dünyanın birçok yerinde devrimcilerin, komünistlerin türkülerine mücadelesine ilham kaynağı olmaktadır. Katliamlara ve yalanlarla dolu propagandaya rağmen Peru halkının yüreğinde bir yanardağ misali kaynayan devrim ateşi şu günlerde yeniden yeryüzüne ışıklarını göndermektedir. Peru Komünist Partisi gerillaları 13 Nisan 2009'da Başkent Lima'nın 550 km güneydoğusundaki Ayacucho bölgesinde gerçekleştirdikleri eylemde 13 düşman askerini öldürür.

Emperyalistler ve onların işbirlikçi ve uşakları ne yaparsa yapsın halkların mücadelesinin ilerlemesine engel olamazlar.

Çünkü halk savaşında ezilenlerin kesin zaferi engellenemez!

ÖYKÜ

ÇÖZÜLME

Gocuğunun önünü başlığını iyice kapatmış bir adam telaşlı insan kalabalığı içinde yağın yağmur gibi ağır ağır atıyordu adımlarını. Akşamın karanlığını daha bir derinleştiriren rüzgâr ruhunda, uğuldayan bir sese dönüşüyordu. Çaresizliği son günlerde nasıl da öfkeli nasıl da tahammülsüzleştirmişti onu. Oysa ne çok mücadele ediyor ne çok tekrarlıyordu kendine. Yoksullukları, her sabah kapısından çevrilme ihtimalinin korkusuyla gittiği fabrika önündeki tedirginliği ne kendinin ne de karısı ve çocuklarının suçuydu. Bunca eziyetli çalışma karşılığında bir gün eve eli kolu dolu gidebilse. Karısının çocuklarının kapının ardındaki aydınlanan yüzünü bir görebilse... Bunları düşünürken bedeni daha bir ağırlaşıyor, bacakları daha bir güçsüzleşiyordu.

Karışan tanımlar beyninde dönüp duruyor onlarla beraber adamın da başı dönüyor kafatası beynine dar geliyor hissiyle ateşler içinde yanıyor. Midesindeki bulanlığın açıklığından mı yoksa çaresizliğinden mi olduğunu ayırt edemiyordu. Ayırdına varamadığı o kadar çok şey vardı ki. Mutluluk neydi mesela; tanının sınırları ne kadar daralmıştı. Yakacak sıkıntısı olmadan geçirecek bir kış. Sevdikleri yemeklerle doyulup kalkılan bir sofraya, borçsuz bir yaşam. Sevdiklerinin gözlerinde gördüğü mutluluk pırıltıları mı? Sahi çocuklarının gözlerine en son ne zaman bakmıştı? Gözbebeklerine dek işleyen sevinç ve coşkuyu şen kahkahaları içinde ne zaman görmüştü? En son ne zaman sıkıca göğsüne bastırmıştı huzurlu onları.

Sabri'nin, Naci'nin, Zeynep'in gözlerini düşündü. Bunaldı birden hatırlayamadı.

Zihninin bir oyunu olmalıydı. Kalp atışları hızlandı. Selma'yı düşündü, on yıldır aynı yaşta baş koydukları karısını. Şimdi kendilerine benzettikleri gecekondularının küçük penceresinin ıslak camının arkasında durmuş dalgın gözlerle yolunu gözleyiyor olmalıydı. Caddenin yoksul mahallelerine açılan yol sapağına gelince durdu. Gözlerini kapatıp yüzünü yağmura bıraktı. Yüzüne düşen damlalar başındaki ateşi dindirmeye, kalbindeki daralmayı hafifletmeye yetmedi.

Gocuğunun başlığını açtı. Yağmurun saçlarının dibine dek inen serinliğini hissedinceye kadar öylece kaldı. Elini pantolonunun cebine, paralara götürüp çıkardı. Bir kâğıt onluk ve bozukluklar. Kâğıt parayı yarın için karısına bırakacaktı. Cebine geri koydu demirleri saymaya başladı. Evdekilere birer gıfret amayı geçirdi aklından, vazgeçti. En azından dört ekmeğin parası ederdi ve tadına varamadan da biterdi. Bu parayla şöyle doyumluk ve sevincevcekleri ne alınılırdı, bulamadı. Keyfi kaçtı yeniden yürümeye başladı.

Evlerinin olduğu sokağa sapmadan ekmeğin alması gerektiği aklına geldi. Yönünü bakkala çevirdi. Bakkalın önündeki dolaptan ekmeğin alması için içeri girdi. Selam verip ekmeğin alması için içeri girdi. Selam verip ekmeğin alması için içeri girdi. Selam verip ekmeğin alması için içeri girdi. Selam verip ekmeğin alması için içeri girdi.

Tezgâhın arkasında durup onu izleyen satıcıya döndü, belli ki o da durumu fark etmişti. Adam başındaki sıcaklığın yeniden arttığını hissetti. İçinde üç sıra halinde sade bisküviler dizilmiş paketlerden birini alıp satıcının arkasında durduğu tezgâha bıraktı.

Kültür-Sanat

Torbadaki ekmeklerden birini çıkarıp dolaba geri götürürken satıcı bir şeyler diyecek oldu. Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağına bilemediğinden lafı ağzında yarın kaldı. Ekmeği dolaba geri bırakıp gelen adam cebindeki bozuklukları çıkarıp saydıktan sonra tezgâha bıraktı. "İyi akşamlar" deyip çıktı.

Dışarının serinliği ve elinde eddikleri sevindireceği bir şeyin olmasından verdiği iç rahatlığıyla hızlandırdı adımlarını. Evin kapısını Selma açtı. "Hoş geldin" dedi kocasına. "Hoş bulduk" dedi adam. Kimin geldiğini merak eden çocuklar göründü annelerinin arkasında. Babalarını karşılarında bulunca çekingen bir gülümseme yayıldı yüzlerine. Adam içeri girip ayaklarını çıkardı. Olanca yorgunluğuna rağmen gülümseyip elini ekmeğin poşetinin içine daldırdı. Bisküvi paketini çıkarıp çocuklara "Bakın size ne aldım" dedi. Çocuklardan en küçüğü sevinçle ellerini çırpı. Bisküvi paketini kucaklayıp odanın ortasına kurulmuş belli ki oturmak için babanın beklediği sofraya götürdü. Büyük olan çocuk da babasının elinden ekmeğin poşetini aldı. Adam montunu çıkarıp duvardaki çiviye astı. Elini yüzünü yıkayıp kurularken Selma'ya bir şeyler anlattı.

Çocuklar sofraya oturmuş sabırsız gözlerle bisküvi paketini bakıp anne ve babalarının gelmesini bekliyorlardı. Nihayet baba geldi. Anne de elinde çay bardaklarıyla dolu bir tepsi ve büyükçe iki boş tabakla göründü. Üç gözülü tüplü ocağın üstündeki tencerede getirilince artık yemeğe başlamaları için pek bir engel kalmamıştı, önlere ekmeğin parçalandı, çaylar dağıtıldı tenceredeki soğanlı patates kavurması, açılan bisküvi paketi tabaklarına yerleştirildi. Anne "önce yemek" dedi. Çocuklar gözlerini bisküvi tabağına dikmiş olsa da çaresiz patates kavurmasına kaşık salladılar. Aç oldukları ve patates çorbasındansa kavurma-

sını hele de yanında şekerli bir çay da varsa daha bir sevdiklerinden iştahla yemeye başladılar. Patates kavurması bitip sıra bisküviye geldiğinde eller daha bir istekli gitti tezgâha. Çaya batırılıp yumuşatılan bisküviler

düşmeden ağza yerleştirilmeye çalışılırken anne ve babalarının buruk sevinçlerine keder karışmış bakışlarla onları izlediklerini görmediler bile...

(Bir İK okuru)

Grup Haykırış İtalya'da dinleyicileri coşturdu!

İtalya'nın Floransa şehrindeki devrimci ve demokrat güçler işgal ettikleri okul binasını bir kültür merkezine çevirerek **Bağımsız Halk Merkezi** adıyla düzenli olarak siyasi ve kültürel çalışmalar düzenlemektedir. Florenç Bağımsız Halk Merkezi'nin (Centro Popolare Autogestito)

21-22-23 Mayıs tarihlerinde üç gün süren Festivale ilgi oldukça yoğundu. Festivale devrimci müzik grupları, sanatçılar ve edebiyatçılar katılım sağladı. Ayrıca bu yıl festivale konuşmacı olarak Ernesto Che Guevara'nın kızı **Dr. Aleida Guevara** da katıldı.

İtalyan devrimci grup **Kalamo** her yıl olduğu gibi bu yıl da festivale katıldı. Festivalin ikinci gününde **ATİK** bünyesinde çalışmalarını sürdüren **Grup Haykırış** akşam saatlerinde sahne alırken, selamlama konuşmasını İtalyanca yapması uzun süre alkışlandı.

Özellikle hareketli eserlerden oluşan repertuarıyla, söyledikleri devrimci marşlarla ve şarkılarla Grup Haykırış İtalyan dinleyicilerin yoğun ilgisini gördü. Grubun İtalyanca seslendirdiği **Partizan** ve **Çav Bella** parçalarına kitle ayakta eşlik etti. Grup Haykırış'ın sahne aldığı sırada kitle "**Hoch die internationale Solidarität**" (Yaşasın enternasyonal dayanışma) sloganını attı.

Grup Haykırış'ın ardından, misafir sanatçı olarak **Hasan Sağlam** sahne aldı. Sağlam'ın seslendirdiği Kürtçe ve Zazaca eserler oldukça yoğun ilgi gördü. Hasan Sağlam'ın İtalyan marşı olan **Çav Bella**'yı Zazaca söylemesi, kitenin beğenisini topladı. Grup Haykırış'ın ve Hasan Sağlam'ın yaklaşık 1.5 saatlik konserinin ardından kitle sloganlar atarak sanatçıları sahneden uğurladı. Festival hakkında daha geniş bilgiye sahip olmak isteyenler, www.cpfafisud.org sitesini ziyaret edebilirler.

(ATİK Haber Merkezi)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

KESK'e devlet terörü

KESK'e yönelik ülke genelinde yürütülen gözaltı saldırısı Ankara'da KESK Genel Merkezinde yapılan arama ve gözaltılarla yankı buldu. KESK Yönetim Kurulu Üyesi Kadın Sekreteri Songül Morsümbül, Eğitim-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu üyesi ve Kadın Sekreteri **Gülçin İsbert**, KESK eski Genel Sekreteri **Abdurrahman Daşdemir** ve Eğitim-Sen eski Kadın Sekreteri **Elif Akgün** başta olmak üzere konfederasyona bağlı sendikalara üye onlarca emekçi gözaltına alındı, gözaltına alınanlardan 14'ü tutuldu. Devlet terörüne tepkiler gecikmedi.

İSTANBUL

* 29 Nisan Cuma günü saat 19.00'da Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen emekçiler Taksim Tramvay Durağına doğru yürümek isteyince polis, "cadde-nin müsait olmadığı" bahanesi ile emekçileri engelledi. Kitle barikatın açılması için saat 22.30'a kadar oturma eylemi yapıldı. Ardından KESK İstanbul Şubeler Platformunun aldığı karar doğrultusunda eylem bitirildi.

* İkinci eylem Bakırköy'de gerçekleştirildi. Bakırköy sahil yolundan Özgürlük Meydanı'na yüründü. Meydanda kitle adına açıklamayı okuyan KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Feyzullah Coşkun** 20 yıllık mücadele tarihi olan KESK'ten rahatsız olduğunu ve bu nedenle saldırıların gerçekleştiğini belirtti.

* 5 Haziran'da Taksim Gezi Parkı'nda bir araya gelen İstanbul Eğitim-Sen şubeleri tarafından saldırı protesto edildi. İlk olarak söz alan KESK Genel Başkanı **Sami Evren** Ankara'daki saldırıyı kinayarak emekçilerin her türlü eylemine dönük saldırıların arttığına dikkat çekti.

ANKARA

28 Mayıs günü Yüksel Caddesi'nde toplanan emekçiler buradan Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçerek öfkelelerini dile getirdi. Yapılan basın açıklamasında KESK'in yasal ve meşru zeminde kamu emekçilerinin hakkını savunan demokratik bir kitle örgütü olduğu belirtildi.

* 29 Mayıs Cuma günü ise yüzlerce

işçi, emekçi ve öğrenci Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanarak Ziya Gökalp Caddesi'ni her iki yönden trafiğe kapattı. Polis, KESK'lilerin Başbakanlık önüne yürümesine izin vermedi. Emekçileri panzerlerle karşılayan polis, barikat kurarak yürüyüşü durdurunca kitle cadde üzerinde oturma eylemi başlattı.

Sloganlar ve marşlar eşliğinde oturma eylemini sürdüren emekçiler polisin "dağıtılın" uyarısını ıslıklarla ve yuhalmalarla yanıtladı. Kitlenin kararlı tutumu karşısında polis, Kızılay girişine kadar geri çekilince yeni katılımlarla bini bulan kitle yürüyüşe geçti. KESK'in söz verdiği gibi

duğu 28 Mayıs günü Valilik tarafından yasaklanan alanlardan biri olan Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu önünde polisin engelleme çabasına rağmen yapıldı. Açıklamayı okuyan Eğitim-Sen Şube Başkanı **Cemal Akkurt** "KESK'i yıldırmayı, sürdürdüğü emek ve demokrasi mücadelesini sekteye uğratmayı hedefleyen bu faşizan tutum amacına ulaşmayacaktır" dedi.

* İkinci eylem, 29 Mayıs günü Setbaşı Mahfel Cafe önünde toplanan kitlenin buradan AVP önüne yürümek istemesi ile başladı. Ancak polis, AVP önünün yasaklı olduğunu öne sürerek kitleyi yürütmeceğini, aksi takdirde müdahale edeceğini söyledi. Kitlenin kararlılığı ve ne pahasına olursa olsun yürüneceğini net bir şekilde ortaya koyması ile barikat açılarak yürüyüş başladı. Kitle eski Adliye önünde yaptığı basın açıklaması ile hem polisin tutumunu hem de KESK'e yapılan saldırıyı protesto etti.

* 30 Mayıs günü de Orhangazi Parkı'nda bir eylem yapıldı. Burada Partizan'ın da içinde olduğu birçok devrimci ve demokratik kurum temsilcisi devletin bu saldırısını yaptıkları konuşmalarla teşhir ederek KESK ile dayanışma içinde, omuz omuz olduklarını ifade etti.

İZMİR

* 28 Mayıs günü akşam saatlerinde Konak Sümerbank önünde bir araya gelen İzmir KESK Şubeler Platformu, İHD, ÇHD İzmir Şubesi, TİHV İzmir Temsilciliği ve devrimci ve demokratik kurumlar yapılan basın bir basın açıklaması ile baskı, gözaltı ve tutuklamaları kınadı.

* 30 Mayıs günü ise Alsancak'ta meşaleli bir yürüyüş yapıldı. Meşaleler ile Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nin sonuna kadar yürüyüş yapan kitle burada oturma eylemi yaptıktan sonra Birinci Kordon'a çıktı. Alsancak Vapur İskelesi'nin önüne gelen kitle adına KESK MYK Üyesi Ahmet Şimşek bir basın açıklaması yaptı.

basın açıklamasını Başbakanlığın önünde değil polis barikatı önünde okumasına emekçiler "Burası başbakanlık değil!" sloganlarıyla protesto ettiler. Açıklamadan sonra eylem bitirildi.

* Cumartesi günü saat 17.00'den itibaren Güvenpark'ta yeniden başlayan oturma eylemine aralarında Partizan'ın da bulunduğu çok sayıda kurum destek verdi. Kuralan kürsüde destek konuşmaları yapıldı. Oturma eylemi saat 20.00'e kadar sürdü. Bu arada BTS Ankara Garı önünde yaptığı açıklamayla sendikalarına ve konfederasyonlarına yönelik baskıları protesto etti.

BURSA

* Bursa'da ilk eylem operasyonun ol-

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543 453 89 84
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Cep: 0 537 461 79 64
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
Mersin: Silifke Cd. Cavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8 Cep: 0 545 685 25 27
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Emekçilere engel!

Toplu İş Sözleşmeleri kapsamında 4 Haziran'da Ankara'da buluşan eğitim emekçileri 3 Haziran Çarşamba günü İstanbul'dan yola çıktılar. **Eğitim-Sen Şubeler Platformu**'nun çağrısı ile bir araya gelen eğitim emekçilerinin Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağına doğru yapmak istedikleri yürüyüş polis engeline takıldı. "**Saldırıları KESK'i susturamaz**" yazılı pankartın açıldığı eylemde polis ile kitle arasında geçen yoğun tartışmalara rağmen polis, 1 Mayıs'tan bu yana İstiklal Caddesi üzerin-

deki kitlesel yürüyüşlerin Valilik tarafından yasaklandığını bahane ederek yürüyüşe izin vermedi. Eylemde barikatın açılmaması üzerine direnişe geçen kitle polis barikatını zorlamaya başladı. Emekçilere kalkan ve coplarla saldıran polis birçok emekçiyi yaraladı. Direnişte kararlı olan kitle alanı terk etmeyeceğini belirterek burada oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemi sırasında polis trafiği kapattığı gerekçesi ile tekrar saldırıya geçerek 3 kişiyi gözaltına aldı ve birçok kişinin cüzdanına el koydu.

Çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği eylem saat 14.00'ten 22.00'e kadar sürdü. (İstanbul)

Eğitim emekçilerinin Ankara yürüyüşüne polisten gazlı, coplu karşılama

Türkiye'nin çeşitli illerinden yola çıkarak TİS görüşmeleri için taleplerini Milli Eğitim Bakanlığı'na iletmek isteyen eğitim emekçilerine Ankara'da polis saldırı. 5 Mayıs Cuma günü Ankara'ya ulaşan eğitim emekçileri, Zafer Parkı'nda toplanarak Bakanlıkta saat 15.00'te olan randevuları için bekleyişe geçtiler. 14.30'da Atatürk Bulvarı üzerinde Eğitim-Sen imzalı taleplerinin yer aldığı pankartı açarak sloganlarla yürümek isteyen emekçilere polis cop ve gaz bombası kullanarak saldırı.

Yaşanan arbededen sonra yeniden Atatürk Bulvarı üzerindeki yerlerine geri dönen emekçilerin kararlı tutumu karşısında polis barikatı açmak zorunda kaldı. Barikatın açılması üzerine emekçiler, Atatürk Bulvarı üzerinden Bakanlığa yürümeye başladılar. Bakanlık önünde basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Genel Başkanı **Zübeyir Kılıç**, 3 Haziran'da başlayan yürüyüşlerine Türkiye'nin pek çok yerinde baskı ve saldırılara

mazur kaldıklarını ifade ederek, Ankara'da da aynı şekilde karşılandıklarını, bu faşizan tutumun kendilerini yıldıramayacağını söyledi. Daha sonra söz alarak konuşan KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, KESK'e yönelik gözaltılara değinerek, "Bu tür saldırılar KESK'i yıldıramayacak" dedi.

(Ankara)

BURSA

Eğitim emekçileri Ege Bölgesi yürüyüş kolu 3 Mayıs günü İzmir'den yola çıkarak Manisa, Balıkesir ve 4 Mayıs'ta Bursa'ya geldi.

Yürüyüş kolu saat 14.00'te Atatürk Stadyumu önünde, başta eğitim emekçileri ve Bursa'daki devrimci, demokratik ve ilerici kurumlar tarafından karşılandı. Altıparmak'tan Fomara Meydanı'na yürümek isteyen emekçilere polis barikat kurarak engel oldu. Her ne kadar polisin baskısı nedeniyle kararlaştırılan yürüyüş güzergahının değiştirilmesi olumsuz olsa da emekçiler Darmstad Caddesi'nden yürüyerek kent merkezine geldi. Eğitim-Sen MYK üyesi **Ünsal Yıldız**'ın yaptığı açıklamanın ardından eğitim emekçileri araçlara binerek Eskişehir'e hareket etti.

Masada anlaşamayan Harb-İş sokağa çıktı

24 Şubat 2009 tarihinde başlayan Milli Savunma Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı işyerlerinde çalışan yaklaşık 24 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Türk Harb-İş'le Türk Ağırlık Sanayii ve Hizmet Sektörü Kamu İşverenleri Sendikası (TÜHİS) arasında devam eden kamu toplu iş sözleşmelerinde Milli Savunma Bakanlığı ve Akaryakıt NATO Tesisleri (ANT) işyerlerinde, işverenin esneklik dayatması nedeniyle anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler sokağa çıktı. Bundan sonra haklarını alanlarda savunacaklarını ifade eden işçiler Ankara'da eylem yaptılar. Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan işçiler, Mithatpaşa Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. "Türk-İş uyuma işçine sahip çık" "İşçi burada Türk-iş nerede?" sloganlarıyla Yüksel Caddesi'nde bulunan Harb-İş binasının önüne geldiler. Burada basın açıklamasını okuyan Genel Başkan **Ahmet Kalfa** ekonomik kriz konuşmalarında TİS görüşmelerinin daha önem kazandığını dile getirdi.

(Ankara)

Harb-İş üyesi işçiler: "Türk-İş uyuma, Ankara'yı basınız"

Harb-İş üyeleri tarafından, 3 Haziran'da

gerçekleştirilen eylemlerden biri, Kocaeli'de bulunan **Gölcük Askeri Tersanesi** işçilerinin yaptığı büyük bir yürüyüşü. Yaklaşık 2 bin işçi, Gölcük Askeri Tersane Komutanlığı önünden, İzmit Anıt Parkı'na kadar yürüdü. Bir diğer eylem ise, Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi'ne üye işçiler tarafından, Kartal'da gerçekleştirildi.

3 Haziran'da Kartal Köprüsü üzerinde toplanan ve buradan Kartal Meydanı'na yürüyen işçilere, çok sayıda emekten yana kurum destek verdi.

Eylem, işçilerin köprü altında ve üstünde toplanmasıyla başladı. Buradan yolu trafiğe kapatarak yürümek isteyen işçiler, polisin "yolu kapamama" müdahalesiyle karşılaştı. İşçiler, polis müdahalesini boş bırakan işçiler, kortajlerini oluşturarak, Kartal Köprüsü'nden aşağı doğru yürüyüşe geçtiler.

Kartal Meydanı'na gelindiğinde, burada bir konuşma yapan Harb-İş Genel Başkanı Ahmet Kalfa, konuşmasını "On binlerce Türk Harb-İş sendikası üyesini, kendi emir ve komuta zincirini korumak adına, temel insan haklarından kaynaklanan sosyal ve ekonomik haklarını yok sayarak, TİS hükümlerini hiçe indirmeye çalışarak, diz çöktürebileceğini, aman diletebileceğini sananlar yanılıyor" sözleriyle bitirdi.

(Kartal)

Belediye işçileri sadaka değil, haklarını istiyor!

Kadıköy Belediyesi'nde çalışan işçiler, TİS kapsamındaki haklarının aylardır ödenmemesi üzerine, eylemler zinciri başlattı. Bu eylemlerin ilkini, 27 Mayıs Çarşamba günü, yemek yemeyerek ve ardından basın açıklaması yaparak hayata geçirdiler.

29 Mayıs Cuma günü de Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan işçiler, buradan Kadıköy Belediyesi'ne kadar bir yürüyüş yaptılar.

Ancak art arda yapılan bu eylemlere karşın, Kadıköy Belediyesi yönetimi, işçilerin alacaklarını ödememekteki ısrarını koruyunca, eylemler sonraki günlerde de devam etti.

İşçilerin alacağını kim ödeyecek?

Kadıköy Belediyesi işçilerinin yaşadıkları tüm bu süreci ve de gerçekleştirdikleri eylemlerin nedeni, hangi taleplerle gerçekleştirildiğini vb. bilgileri almak için, Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı **Şahan İlseven** ile görüştük.

İlseven, eylemlilik sürecinin esas olarak TİS farkı alacaklarından doğduğunu söyledi. 2 yarım ikramiye, 1 tam ikramiye, öğrenim yardımı, elbise parası, sabun parası gibi sosyal hakların 6 aydır ödenmediğini belirtti.

Yerel seçimlerle birlikte ortaya çıkan ve de son süreçteki eylemlerin de merkezinde bulunan bir başka duruma da dikkat çekiyor. Kadıköy'ün bu seçimlerde ikiye bölünmesiyle birlikte, Ataşehir Belediyesi'nin ortaya çıkması, Kadıköy Belediyesi'nde çalışan 185 işçinin, bu yeni belediyeye gönderilmesini de beraberinde getirmiş. Eylemlerle birlikte, Kadıköy Belediyesi hala kendi bünyesinde çalışan işçilerin alacaklarının bir kısmını ödemesine karşın, Ataşehir'e devir edilen işçilere ödeme yapmamış.

Ataşehir Belediyesi yönetimi de işçilerin kendi bünyelerinde çalışmaya başladığı 5 Mayıs 2009'dan sonraki dönemi kapsayan alacakları kendilerinin ödeyeceğini, ancak önceki dönemde Kadıköy Belediyesi tarafından ödenmesi gerektiğini söylemiş. Kısacası, son dönemde yapılan eylemlerin esas noktasını da işte bu alacakları hangi belediye ödeyecek meselesi oluşturuyor. Tabii ki bunun yanı sıra, hala Kadıköy Belediyesi'nde çalışanların, alacaklarının tam olarak ödenmemesi.

Başkan yardımcısı "eski solcu" olunca!

Genel-İş öncülüğünde gerçekleştirilen en son eylem, işçilerin belediye binasını basması olmuştu. Başkanlık katını bir süre işgal eden işçiler, daha sonra geç saatlere kadar binanın önünden ayrılmamışlardı.

İlseven bu eylem sırasında Belediye Başkan Yardımcılarından **Mustafa Demircan**'ın tutumuna özellikle dikkat çekiyor. "Eski solcu" olarak bilinen Demircan'ın en saldırgan tutumu sergileyen olduğunu aktarıyor.

İlseven son olarak, Kadıköy Belediyesi yönetiminin emek düşmanı bir tutum içinde olduğunu vurguluyor ve "eğer sorun çözülmezse, eylemlerimiz önümüzdeki günlerde de devam edecek, çünkü işçiler sadaka değil, haklarını istiyor" diyor. (Kartal)

